

Kardelen

KARDELEN@SJ.K12.TR

2014-2015 YIL: 21 SAYI: 33 (HAZİRAN 2015)

İSTANBUL ÖZEL SAINT-JOSEPH
FRANSIZ LİSESİ YAYIN KULUBU
KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

33. YIL

SJ Günü
2015.03.19

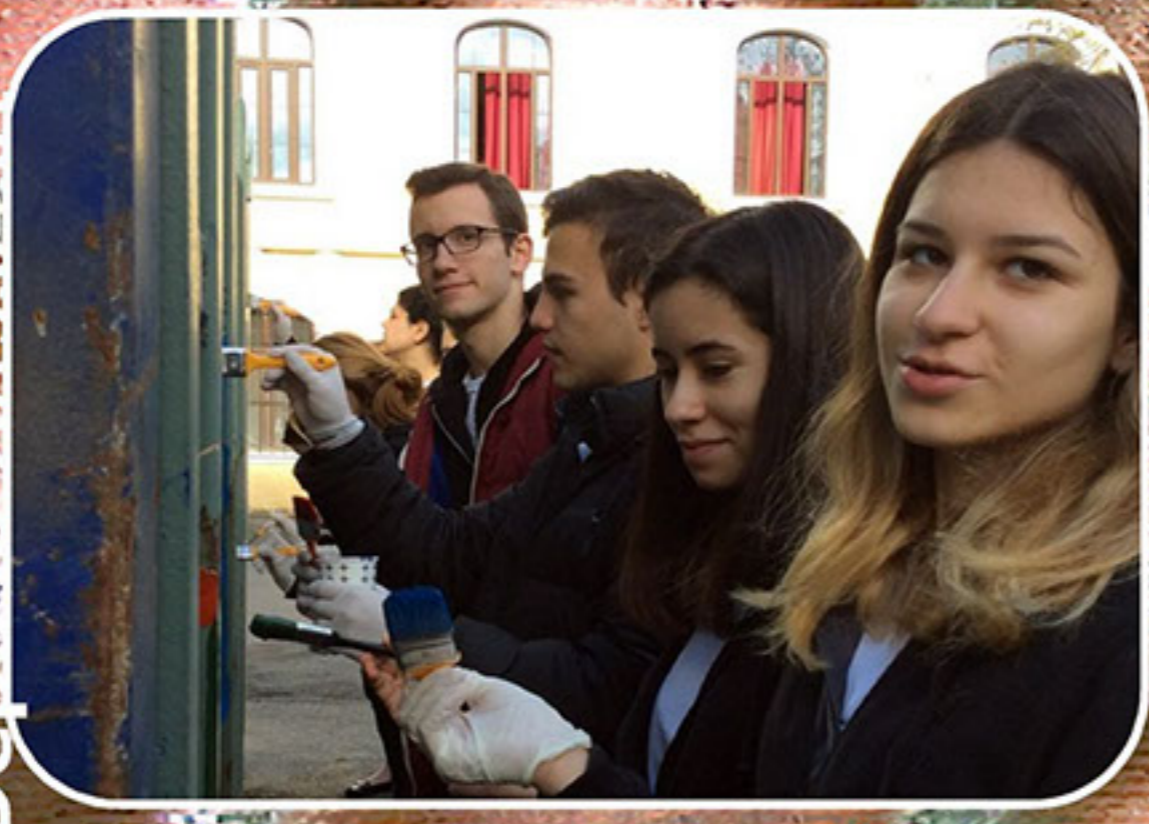
SJ Günü
2015.03.19

Hz Öğrencilerine Sınav Kaygısı
Konferansı 2015.03.19

Atık Kağıt
Deposunu 2015.04.01

Editörden Merhaba...

“Şimdi bisiklete bindiğimde düşmekten korkmuyorum. Yokuş aşağı giderken bile çeviriyorum pedallarımı. Burnuma gelen çimen kokusu güzel anılarımı hatırlatıyor, okulumu...”

Büyürken zamanı unutmuşum meğer. İçine daldığım rüya savuruyor şimdi beni bahçenin tam ortasına ve henüz çocukken çizdiğim her resim, okuduğum her kitap anlamını buluyor. Neredeyim ben? Ne yapıyorum burada? Nasıl geçeceğim bu süslü eski kapının ardına? Tüm sorularım dudaklarımın arasından sıyrılıp yankı oluyor koridorlarında.

Bitti ve çocukluğum beni bir kez daha terk etti. Mutluyum çünkü her gün biraz daha öğrendim kendimi. Fakat çıkılması gereken çok daha uzun yolculuklar var şimdi önümde. Ben korku içinde düşünüyorum. Oysa ezberimde; bütün yolculukların geriye döneceğini bildiğin bir yuvan olduğunda güzelleştiği.

Bana kendimi tanıyabilme, nasıl biri olduğumun farkına varma fırsatı tanıdı burası. Her sabah uykudan uyandığimde bambaşka nefes alabilmeyi, dostluğun, sevginin ve saygının gerçekte ne olduğunu, çabanın, bilmenin aslında ne denli zevk verdiğini insana hatta ne kadar başarısız olsan da hatalarının doğruların olduğunu öğrendim.

Şimdi bisiklete bindiğimde düşmekten korkmuyorum. Yokuş aşağı giderken bile çeviriyorum pedallarımı. Burnuma gelen çimen kokusu güzel anılarımı hatırlatıyor, okulumu...

Son kez dikiliyorum heykelin başına, öyle aylak aylak değil de bu kez, sanki bir başka bakıyorum. Bitti. Ve mutluyum.

"Et les fruits passeront la promesse des fleurs" "Meyveler çiçeklerin vaat ettiğinden daha fazla olacak", Jean-Michel TRICART --- 4/5
Gurur Kaynaklarım, Ender ÜSTÜNGEL ----- 6

s. 4/6

Atatürk'ü Andıkça

Çanakkale Savaşı'nın 100. Yılı ----->
Atatürk'e Mektup Kompozisyon Yarışması ----- 8/10

s. 7/10

Kültürel Etkinlik

Giacometti'yi Anlarken	11
Çevre Kulübü '%5' Gezisi	12/13
Beyoğlu Rapsodisi	13
The Intolerant and Subjective Nature of Cicero's "True Law"	14/15
Ekmek Atölyesi	15
Umutları Ertelenen Çocuklar	16
Çocuklarla Çocuk Olmak	17
Voyage scolaire à Toulouse	18/19
Duyarlılık (Kompozisyon Yarışması)	20/21
Frankofoni Haftası	22/25
T-REX	26/27
Garbage Street	28
Aslı Tohumcu ile Yaratıcı Yazarlık	28
Attila İlhan Şiirlerinde Gerilim	29
Meslek Paneli	29
Koridorlardaki Sanat (I)	30
Koridorlardaki Sanat (II)	31

s. 11/31

Eleştiri / İnceleme

Zeynep'in Dünyası	47
Sakıp Sabancı Müzesi	48/49
Uyuşturucu mu? Yazacak Başka Konu mu Kalmamış?	50/51
Şokola İstanbul	52

s. 47/52

Şiirler

Zıpkinla Yaşayan Adam	53
Kırmızı	53
Ekmek ve Emek	54
Ekmek Ügruna	54
İçimdeki Kayıp	54

s. 53/54

Öyküler

Sessizlik	55
La tristesse	55
Zihnimdeki Ses	56/57
L'amour ou la mort!	58
C'est ma femme!	58
Meurtre dans un musée	59
La naissance de ma soeur	59
Sesimi Duyan Var mı?	60/61
La Petite Fille Aux Allumettes	62
L'abattage rouge	62

s. 55/62

Deneme / Makale

Amaç Edinmek Yolunda	32
Bir Herkes veya Birçok Hiçkimse	33
Yalnız Ağaç	34
Bahar Gelince	35
Beklentiler	35
Usta Bir Kalemin Gerginlikleri	36/37
Hayatımın Dönüm Noktası	38/39
Analog Fotoğrafçılık Ölmedi	40/41
Konumuz: Hedef	41
Perfectionism	42
Söz	42
Bahar Gelince Ben	43
Ben Hazırım diyebilir miyiz?	44/45
Anlamak Anlamlandırmak	46

s.32/46

İSTANBUL ÖZEL
SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ
YAYIN KULUBU KÜLTÜR
EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Kardelen

KARDELEN@SJ.K12.TR
2014-2015 SAYI: 32
(HAZİRAN 2015)

MÜDÜR
Jean-Michel TRICART

TÜRK MÜDÜR BAŞY.
Ender ÜSTÜNGEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Özcan AKÇAKAYA
Esin ALPAN

İNCELEME KURULU
Özcan AKÇAKAYA
Esin ALPAN
Yıldırım BEYAZIT
Fusun ESİN

SEÇİCİ KURUL
Mehmet Rıza ARSEVEN Alara MILDON
Pelinsu ARSLAN Doğukan ONGUN
Ahenk DEVELİ Ata ÖZORUÇ
Tara DİREKOĞLU Serra ÖZSOY
Hamdi EYÜBOĞLU Teoman YILMAZTÜRK
Zeynep İNAN

EDİTÖR
Gülnaz EROL

GRAFİK TASARIM
Görsel Sanatlar Öğretmeni
Ali YILMAZ

BASKI
Şentürk Matbaacılık
Tel: 0216 347 57 44 - 0216 414 29 30
e-mail: senturkmatbaa@gmail.com

Kardelen'de yer alan özgün yazılar ve
görseller izinsiz kullanılamaz.

Kültür-Sanat-Spor

La médiathèque de Saint-Joseph	63
Le club "Les voiles francophones"	64/65
Assos (Behramkale)	66
Toronto	67
Hanya'yı Kandıye'yi Görmek	68/69
Tarihi Liman Kenti: Amasra	70
"Barselona" denince...	71
Yelken Tutkusu	72
9. ve 10. Sınıf Koridorları	73
Perma Kültür	74/75
Uskudar ve Kız Kulesi	76

s.63/76

Rehberlik Sosyal Sorumluluk

Rehberlik Servisi Çalışmaları	77
Fransız Fakirhanesi	78
Mülteciler	79
Sport en Fête	80

s.69/80

“Et les fruits passeront la promesse des fleurs”

"Meyveler çiçeklerin vaat ettiğinden daha fazla olacak"

“ Baudelaire ”

Le projet lasallien - développé au Lycée Saint-Joseph de Kadıköy depuis 145 ans - a eu, a et aura toujours deux préoccupations indissociables que les responsables s'efforcent d'adapter constamment selon les pays (notre réseau est présent dans 80 pays) pour donner aux jeunes qui nous sont confiés le meilleur parcours de formation possible.

145 yıldır Kadıköy Saint-Joseph Lisesinde geliştirilen Lasalle projesi, geçmişte olduğu gibi, bugün de ve gelecekte de, birbirlerinden ayırt edilmeyecek iki kaygı doğrultusunda, yöneticilerimiz oldukları ülkeye en iyi şekilde adapte olacak şekilde (ağıımız 80 ülkede mevcut) bizlere emanet edilen gençlere mümkün olan en iyi eğitim sürecini sunabilmek için gayret etmektedir.

ENSEIGNER, c'est-à-dire transmettre les éléments de base du savoir et de la culture, des méthodes de travail et des savoir-faire, tout en leur donnant envie d'apprendre, en éveillant leur curiosité, en formant leur sens critique, ... Pour cela, nous devons

expérimenter, oser de nouvelles voies, non pour se singulariser mais pour trouver la réponse pédagogique la plus pertinente pour

les jeunes de notre temps. Plus personne aujourd'hui ne conteste que le numérique ouvre une nouvelle page de l'histoire de la pédagogie et nous ne sommes sans doute qu'à la pré-histoire de cette mutation.

ÖĞRETMEK, yani bilginin, kültürün, çalışma yöntemlerinin ve teknik bilgilerin temelini verirken, beraberinde öğrenim isteyini sağlamamız, merakı uyandırmamız ve eleştirel düşünmeyi sağlamamız gerekmektedir... Bunun için, cesaretli bir şekilde yeni yollar keşfetmeliyiz. Bunu verdiğimiz eğitimi sadeleştirmek adına değil, çağımızın gençlerine yönelik en iyi eğitim yaklaşımını oluşturabilmek için yapmalıyız. Dijitalin artık öğretim tarihinde yeni bir sayfa açtığını herkes kabul etmektedir ve bu değişim çağının sadece başında olduğumuzu görmekteyiz.

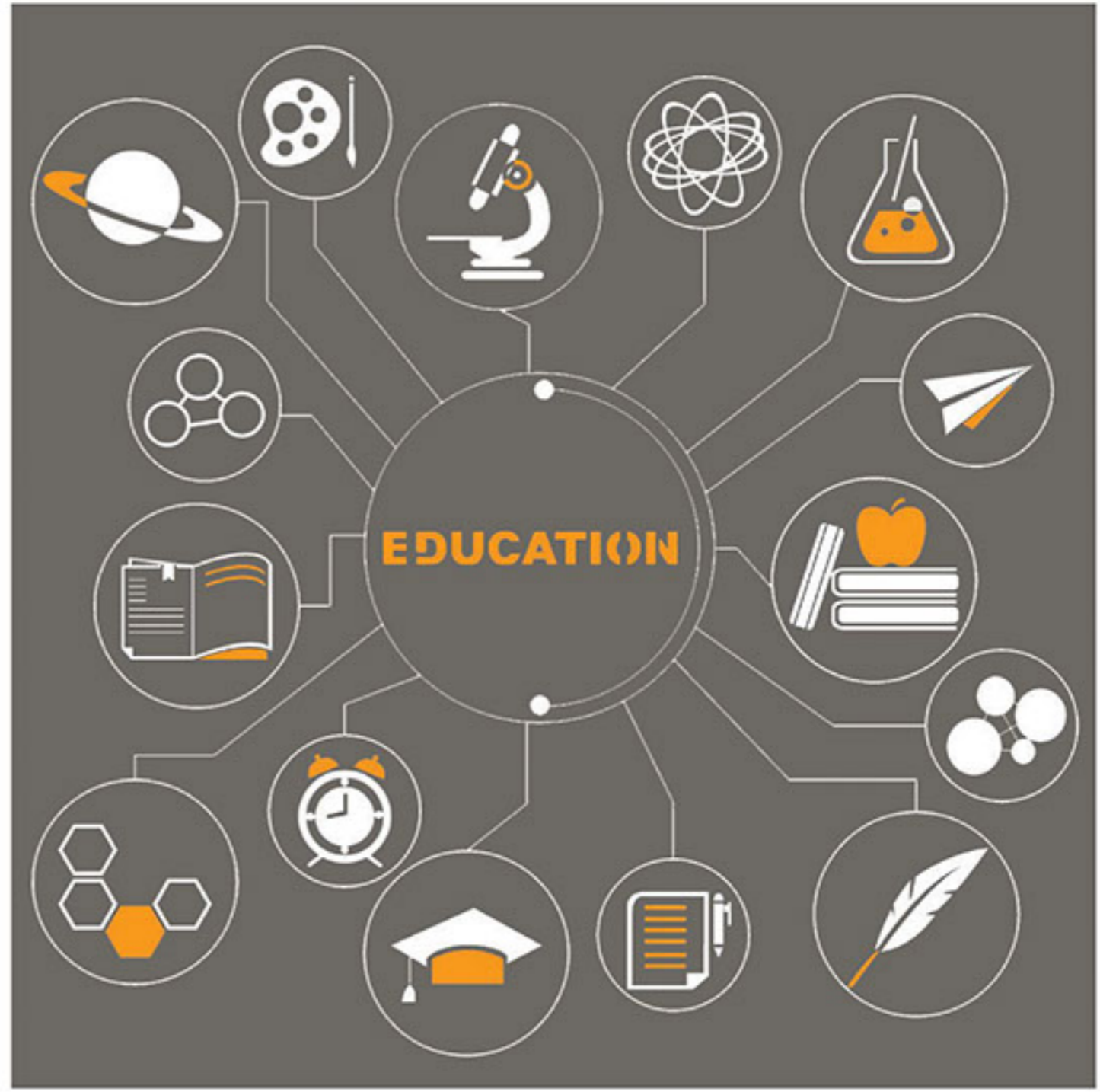
La Salle

EDUQUER, c'est-à-dire transmettre les valeurs fondamentales du "vivre ensemble": citoyenneté, respect des autres, responsabilité, travail en équipe, solidarité, ... Cette transmission passe dans chaque rencontre, dans chaque cours, dans chaque activité de club, de sortie, ...

EĞİTMEK, yani "birlikte yaşama" değerlerini aşlamak : vatandaşlık algısı, saygı, sorumluluk, dayanışma gibi anla-yışlardan oluşmaktadır... Bu iletim, her görüş-medede, her kulüp aktivite-sinde, her derste, her etkinlikte var olur...

Ce double et banal objectif d'enseignement et d'éducation n'est pas le monopole des lasalliens, il est partagé bien sûr par la plupart des professionnels de nos institutions scolaires qui cherchent à privilégier certaines attitudes :

Eğitim-öğretimdeki bu çift ve sade amaçlı yaklaşımın Lasalleyen olan her oluşumlarda etkin olmasada, bünyemizdeki birçok eğitim kuruluşunda bulunan uzmanlar tarafından, belirli bir tutum lehinde uygulanmaktadır :

- Être égal d'humeur, ferme et modéré, impartial et patient
- Être dans la "juste distance" ni trop proche ni trop éloigné
- Ne pas exalter l'élève par une louange excessive et ne pas le blesser par humiliation
- Encourager les efforts, montrer que l'erreur fait partie de l'apprentissage
- Chercher à mieux connaître son histoire, ses difficultés, son projet
- Accepter qu'il faille du temps pour comprendre, pour apprendre, pour grandir
- Regarder chaque élève comme un être en devenir, parfois fragile
- Savoir dire non et faire respecter les règles communes
- L'accompagner tel qu'il est et non comme on voudrait qu'il soit
- ...

Chacun (parent ou professeur) peut compléter cette liste qui vise la confiance et l'autonomie.

- Sağlam, ılımlı, tarafsız ve sabırlı eşit ruh hali,
- Ne çok yakın, ne de çok uzak "doğru mesafe"de olmak,
- Ne aşırı övgülerle öğrenciyi yüceltmek, ne de onu aşağılayarak incitmek,
- Çabalarını teşvik etmek, hata öğrenmenin bir parçası olduğunu göstermek,
- Tarihini, zorluklarını, projelerini daha iyi anlamayı sağlamak,
- Anlamak, öğrenmek ve büyümek için zamana ihtiyacımızın olduğunu kabul etmek,
- Her öğrenciyeye geleceği olan ve bazen kırılğan bir varlık olarak görmek,
- Hayır demeyi bilmek ve ortak kurallara saygı göstermek,
- Olmasını istediğimiz gibi değil, onu olduğu gibi kabul edip eşlik etmek,
- ...

Herkes (ebeveyn veya öğretmen) bu listeye amaçlanan güven ve özerklik ilkelerine eklenti yapabilir.

Jean-Michel TRICART
İstanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi
Directeur / Müdür

Gurur Kaynaklarım...

Işıl Demir '2005

Saint-Joseph'te geçirdiği 8 yıl boyunca, her dönem Prix d'Honneur ve Prix d'Excellence ödülü aldı. Öğrenciliği boyunca Onur Kurulu'nda görev yaptı. 2004-2005 yılları arasında Internet Kulübü'nde çalıştı. Saint-Joseph'ten 2005 yılında, okul 3.sü olarak mezun oldu. Sabancı Üniversitesi Bilgisayar Bilimi ve Mühendisliği bölümünü kazandı.

Üniversite boyunca Akademik Destek Programı'nda çalıştı ve akran asistan olarak çeşitli dersler (Matematik + Sosyal ve Politik Bilimler) için düzenli oturumlar yönetti. Mezuniyetinde, okula yönelik bu hizmeti için başarı ödülüne layık görüldü. Üniversitede, Computer Graphics laboratuvarında araştırma yapmaya başladı ve çalıştı.

3. sınıfta, EEG sinyalleri kullanarak sanal gerçeklik üzerine hazırladığı makale, SPIE Electronic Imaging konferasına kabul edildi. Ocak 2009 yılında San Jose, California'da bu konferansta sunum yaptı.

(<http://isilien.com/talks.html>) 2009'da mezun olduktan sonra, bu laboratuvarında beraber çalıştığı Dr. Selim Balcısoy'un kurmuş olduğu startup, VisioThink'te yazılım mühendisi olarak çalışmaya başladı. VisioThink'te çalışırken, Turkcell TamNerede iOS uygulamasını geliştirdi.

Coğrafi veritabanları ve haritalar üzerinde uzmanlaştı ve Bahçeşehir Üniversitesi'nde bu konuda bir konuşma yaptı.

<http://isilien.com/talks.html> & <http://isilien.com/media/pgdaytr/index.html#1>

2013'te Carnegie Mellon Üniversitesi'nde Yazılım Mühendisliği Yüksek Lisans programına başladı. "Big data, machine learning ve information and influence propagation" üzerine araştırma yapıyor. Ağustos ayında gerçekleşecek mezuniyetini takiben Silikon Vadisi'nde çalışmayı planlıyor.

Merter Özay '1997

Mezun olduğu 1997 yılında Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde Üniversite eğitimine başladı.

2001'de M&C Law Consulting adlı hukuk bürosunda iş hayatına atıldı. 2004 senesinde CarrefourSA'da Gayrimenkul ve Davalardan Sorumlu Hukuk Müşaviri olarak göreve başladı. 2008'de Clairmont Global adlı gayrimenkul yatırım şirketinde Hukuk Direktörü olarak görev yaptıktan sonra, 2009'da CarrefourSA'ya Hukuk Direktörü sıfatıyla İcra Kurulu'nda görev yapmak üzere geri döndü. Kısa süre sonra Kurumsal İlişkiler ve Hukuk Direktörü olarak atandı. Bu süre içerisinde şirketin basın

sözcülüğünü, sosyal sorumluluk projelerini ve kamu kurumlarıyla ilişkilerini yürütürken; gayrimenkul, davalar ve ticaret alanındaki hukuk bölümlerinin yönetimini üstlendi. 2012 senesinde CarrefourSA'nın Yönetim Kurulu üyesi olarak atandı. Görev yaptığı 4 yıl boyunca Carrefour Group'un dünya üzerindeki en genç Hukuk Direktörü ve Yönetim Kurulu Üyesi sıfatını korudu.

Bir yandan meslekî yaşamına devam ederken, diğer yandan akademik çalışmalarını sürdürdü. Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdikten sonra Galatasaray Üniversitesi'nde Özel Hukuk alanında Yüksek Lisansını tamamladı. Aynı yıllarda Hekimin Hukukî Sorumluluğu üzerine kitabı ve bazı makaleleri yayımlandı. Yüksek Lisans eğitiminden hemen sonra Galatasaray Üniversitesi'nde Özel Hukuk alanında Doktora eğitimine başladı.

Gerek meslekî gerekse akademik alanda en aktif öğrencilerimden olan Merter Özay, sivil toplum örgütlerinde de görev alarak, 2007-2009 döneminde Saint-Joseph'liler Derneği tarihinin en genç başkanı olarak görev yaptı ve sonraki dönemde Yönetim Kurulu üyeliği görevine devam etti.

Merter 2006-2014 yılları arasında Alışveriş Merkezleri ve Perakendeciler Derneği, Sağlığa Erişim Derneği'nde yönetim kurulu üyeliği; Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nde Perakende Meclisi Üyeliği yaptı. Ben bu yazıyı yazdığım anda Tüm Alışveriş Merkezleri ve Perakendeciler Federasyonu'nda Denetim Kurulu Üyeliği, Gıda Perakendecileri Derneği'nde Yönetim Kurulu Başkan Yardımcılığı, Gıda Perakendecileri Derneği'nde Mevzuat Komitesi Başkanlığı, Türkiye Kurumsal Yönetim Derneği'nde Yönetim Kurulu Üyeliği görevlerini yürütmekte.

2014 yılında, 29 kişinin görev yaptığı "Özay Hukuk Bürosu"nu kurarak yabancı ve yerli sermayeli şirketlere hukuk danışmanlık hizmeti sunmaya başladı. Türk Patent Enstitüsü nezdinde marka vekili de olan Merter, İstanbul Barosu'na kayıtlı olarak avukatlık mesleğini sürdürmekte. Bugüne kadar görev yaptığı tüm kurumlarda, Saint-Joseph'lilerin istihdamına büyük önem ve destek verdiğini de belirteyim.

Ender ÜSTÜNGEL '1983

**İstanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi
Türk Müdür Başyardımcısı**

Çanakkale Savaşı'nın 100. Yılı

“Düzenlenen Anzak ayinlerinde Atatürk'ün Anzak annelerine yazdığı mektubun da özel bir yeri vardır.”

Çanakkale Savaşı'nın 100. yılı nedeniyle 25 Nisan 2015 tarihinde en büyük Anzak Şafak Ayini düzenlendi. Geceden sabaha kadar dedeleri için dua edecek 10 binden fazla turist ülkemize geldi.

Gelibolu Yarımadası'nda bulunan Anzak Koyu her yıl binlerce turiste ev sahipliği yapıyor. Anzak Günü, Avustralya ve Yeni Zelanda adına savaş ve çatışmalara katılan ve buralarda yaşamını yitiren asker ve sivillerin anıldığı bir ulusal gündür. Her yıl Nisan ayının 25'inde düzenlenen anma törenlerinin kökeni 1. Dünya Savaşı'nın Çanakkale Cephesi'nde Osmanlı İmparatorluğu'na karşı savaşan ANZAC kuvvetlerine dayanmaktadır. Anzak Günü Cook Adaları, Niue, Pitcairn Adaları ve Tonga'da da ulusal bayram statüsüne sahiptir.

1915 yılında gerçekleşen Çanakkale Savaşı'nın bu yıl tam 100. yılı . Her yıl Avustralya'dan ülkemize gelen Anzaklılar'ın da katılımının her zamankinden fazla oldu. Geçtiğimiz yıl gerçekleşen ayine 5 bin Anzak, geceden geldikleri koyda, dedeleri için dua etti, sabaha kadar ayini bekledi. Bu büyük etkinliğe Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan , İngiltere Prensi Prens Charles da dahil olmak üzere 17 devlet başkanı, 3 parlamento başkanı, 3 cumhurbaşkanı yardımcısı, 5 başbakan, 1 eski cumhurbaşkanı, 28 bakan, 6 uluslararası örgüt genel sekreteri olmak üzere 90'a yakın ülkeden üst düzey konuk katıldı.

Düzenlenen Anzak ayinlerinde Atatürk'ün Anzak annelerine yazdığı mektubun da özel bir yeri vardır . İsterseniz bu mektubu bir kez daha hatırlayalım :

"Uzak memleketin toprakları üstünde kanlarını döken kahramanlar; burada dost bir vatanın toprağındasınız. Huzur ve sükun içinde uyuyunuz. Sizler Mehmetçiklerle yan yana, koyun koyunasınız. Uzak diyarlardan evlatlarını harbe gönderen analar; göz yaşlarınızı dindiriniz, evlatlarınız bağrımızdadır. Huzur içindedirler ve huzur içinde rahat rahat uyuyacaklardır. Bu toprakta canlarını verdikten sonra artık bizim evlatlarımız olmuşlardır. "

Tüm şehitlerin ruhu şad olsun !

Alara MILDON

“Atatürk'e Mektup”

4. Kompozisyon Yarışması

“Oysa siz bize naçiz vücudunuz toprak olduktan sonra temeli ilim, akıl ve vicdan olan bir yoldan gitmemizi söylemişsiniz. Kendi ayaklarımız üzerinde durmamızı, ileride yaşayabileceğimiz sorunları kendi birikimimizle çözmemizi öğütlemişsiniz. Bu ayrımın farkında olanlar hala çok az.”

Atam,

Bizi terk edip milletinizin kalbinde ve tarihte hak ettiğiniz yeri aldığınız günden beri size çok mektup yazıldığını biliyorum. Bu mektupların çoğunun “minnet” bazılarının da “şikâyet” mektubu olduğunun da farkındayım. Bu yüzden size bu mektubu yazarken bir karar aldım. 2014 yılının sonunda nasıl bir ülkede yaşadığımızı elimden geldiğince objektif bir şekilde anlatmak istiyorum.

Gittiğinizden beri dünya çok değişti. İlim ve fen sizin zamanınızda akla gelmeyecek yerlere geldi. Artık dünyanın bir ucunda olan bir olaydan anında haberdar olabiliyor, hatta görüntülü takip bile edebiliyoruz. Mesafeler kısaldı. Sizin zamanınızda günler, aylar süren yolculuklar, saatlere dakikalara indi. Atom parçalandı, aya gidildi.

Sizi bizden alan siroz artık amansız bir hastalık değil. İlaçlar ve tıp o kadar ilerledi ki, artık doğuştan bir insanın hangi hastalıklara kapılabileceği bile bilinebiliyor.

Size bu mektubu el yazımla ya da daktiloyla değil bir klavyeye bağlı bir ekrandan yazıyorum. Mürekkep yok, kağıt yok.

Türkiye de bu gelişmeden nasibini aldı. Dünyada ne varsa bizde de var. Yoksulluk da, yokluk da sizin bize veda ettiğiniz günlerden daha az. Köylerimizin hemen hepsinde elektrik var. Suyu, okulu olmayan köy parmakla sayılabiliyor. Bugünün Türkiye'si dünyanın en büyük yirmi ülkesinden biri.

Ne yazık ki insanlar, insanımız bütün bu değişime ayak

uyduramadı. Kavgalar, savaşlar, ezenler, ezilenler hala var. Cehalet şekil değiştirdi ama hala var. Sizin devrinizde bilgiye ulaşmak zor olduğu için cahillik vardı. Şimdilerde bilgiye ulaşmaya üşenildiği için cahillik var. Üstelik sadece Türkiye'de değil, tüm dünyada bu cehaletin arttığını görüyoruz. İnsanlar okumak, düşünmek, kendi geleceği için karar vermek istemiyor. Bu işleri başkalarına bırakıp küçük dünyalarında var olmak istiyorlar.

Bu cehaletin en tatsız yanı toplum içinde yarattığı bölünme. Okumadan, anlamadan, öğrenmeden sorun çözmek mümkün olmuyor. Ezberler bilginin yerini alıyor. Bugünün sorunlarına bugünün çözümlerini aramak ve bulmak yerine cevapları kimimiz on dört yıl, kimimiz birkaç yüzyıl öncesinin dünyasında arıyor. Sizi sevenler ise sizin zamanınızda arıyor. Oysa sorun da çözüm de bugüne ait.

Size mal edilen ve sizinle ilgisi olmayan o kadar çok şey var ki. Sizi sevdiğini, anladığını söyleyenler sizin ışık tuttuğunuz yolu değil, kendi devrinde yaptıklarını örnek alıyor. Oysa siz bize naçiz vücudunuz toprak olduktan sonra temeli ilim, akıl ve vicdan olan bir yoldan gitmemizi söylemişsiniz. Kendi ayaklarımız üzerinde durmamızı, ileride yaşayabileceğimiz sorunları kendi birikimimizle çözmemizi öğütlemişsiniz. Bu ayrımın farkında olanlar hala çok az.

Devrimleriniz büyük ölçüde başarılı oldu. Türk toplumu kendi kendini yönetmeyi, kaderini kendi eliyle çizmeyi sevdi, benimsedi. Sizin belli bir gaye ile yaptığınız ve kendi içinde “devrim” sayılmayacak şeylerde hala

sorunlarımız var. Sizi eleştirenler de konuya hep bu açıdan yükleniyor. “Şapka Devrimi” ruhu ve amacından koparılmış bir şekilde, bugünün şartları ile değerlendirilip “zorlama” diye eleştiriliyor. Oysa siz şapkayı çağdaş görünümün, halkın değişiminin bir simgesi olarak görüyordunuz.

Ne kadar haklı olduğunuz bugün daha da iyi anlaşılıyor. Siz, halkına yapabilecekleri hakkında ufuk açtınız, güven verdiniz. Çalışınca, öğrenince, düşününce başarılacak hiçbir şey olmadığını, Batı'nın ne korkulacak, ne de tapılacak bir şey olduğunu anlatmaya çalıştınız. Batı'dan almamız gereken değerler konusunda verdiğiniz öğütler “taklit” etmek üzerine değil, “eşit” olmak üzerinedir.

Bunu da henüz tam beceremedik. Kendimize ait bir kültürü, bir sentezi ortaya koyamadık. Bu konuda kafalarımız hala çok karışık. Bizi biz yapan değerler konusunda bir türlü anlaşamıyoruz. Kimi saçını sarıya boyayıp “Avrupalı” olabileceğini düşünüyor, kimi başını örtüp “Müslüman” olabileceğini. Oysa Batı ne başını açtığı için ilerledi, ne de saçları sarı olduğu için. Sorunlarını veri ile, akıl ile çözmeyi, merak etmeyi, başarıyı ödüllendirmeyi, insanlarına özgür düşünce imkanı verdiği için ilerledi. Biz ise merakı ayıplayarak, başarıyı kıskanarak, özgürlüğü bastırarak sonuç almaya çalışıyoruz. Bunu beceremeyince kendimize bir “öteki” yaratıp onu düşman biliyoruz. Ortak bir kültürde birleşeceğimize, ayrışıyoruz.

Yine de endişelenecek pek bir şey yok Atam. Bunun bir tarihsel süreç olduğunun farkında olduğumuz için karamsar değiliz. Sizin bize veda ettiğiniz yıldan bu güne bu ülkenin aydın insanı o denli arttı ki; ara sıra itişsek, çekişsek bile yoldan çıkmayacak kadar çokuz.

Yerinize geçen çok oldu, olmasına. Ama yerinizi doldurabilen çıkmadı. Ne kadar özenseler de, kıskansalar da bu milletin size olan sevgisini, saygısını kazanamadılar. Bugün tarihte olmadığı kadar eleştiriliyorsunuz ama bu eleştiriler sizin eserinizin yerine bir seçenek sunamıyor. Sizden hala çekiniyorlar. Hatıranız, gölgeniz, hatta büstünüz yetiyor.

Biliyorum; siz yaptıklarınızı ölümsüzleşmek için yapmadınız. Amacınız ölümden yetmiş küsur yıl geçmesine rağmen milletin taptığı biri olmak da değildi. Sizin ölümsüz kılmak istediğiniz asıl şey milletinizdi. Ama bizi de mazur görün Atam; sizi hala anlamaya çalışıyoruz.

Sizi hala özliyoruz. Sizi tanıyan nesil bu dünyadan çoktan göçmüş olsa bile. Belki de özlediğimiz sadece siz değil, bir milletin uyanış sürecinde duyulan heyecan. Şimdi o heyecan yok. Biz artık ideallerle, umutlarla, utkularla heyecanlanan bir millet değiliz. Belki bu hoşunuza gider. Çünkü eseriniz emekleme devrini kapatıp olgunlaşıyor. Çekilen onca sancıya, karşılaşılan onca soruna rağmen büyüyoruz. Tıpkı sizin istediğiniz gibi.

Sizi olduğunuz gibi seven, **Elif GÖRGÜLÜ.**

Mustafa Kemal,

Küçüklüğümüzden beri tanıdığımız sizi, her alanda yaptığınız liderliğiniz sebebiyle her an bir yol gösterici temel olarak almamızın yanında; fikir dünyamızı şekillendiren en önemli şahsiyetlerden biri haline getirdik. Bu bakımdan sizi ideal bir vatan ve bu vatan fikrini oluşturan gerekli temel kavramların bir ilk tanımlayıcısı ve yaratıcısı olarak değerlendirdik. Aslında bu durum açtığınız yolun, yaşadığınız dönemin daha öncesinde de büyük aydınlanmacı Türk düşünürlerinin başlattığı bazen biraz kanlı bazen baskıyla ezilmiş bir ihtilâl hareketinin en nihai ve mutlak noktası ve asıl başarısı olarak görmemizden ileri gelmektedir. Bu genel devrim hareketleriniz içerisinde sizin Türk halkına ömrünüzün sonuna kadar katmaya çalıştığınız entelektüel ilerici görüşlülük ve idealizm ile bunların yanında olmazsa olmaz ideal bir iktisat temel olarak Türk kültür hayatını en derinden etkileyen başlıca devrimlerinizdir. Bu bakımdan aklınızda sürekli olarak duran kültür fikri ve bunun dışavurumları olan özdeyişleriniz günümüzde dahi sarsılmaz tanımlar vermekte ve başlayacağımız yeri bize söylemektedir. Toplumumuzun belki de bir miktar da olsa neo-kapitalizmle kirlenmiş olan bulanık aklında hâlâ düşüncelerinizi savunan veya üzerinden geçen zaman nedeniyle ne yazık ki eksilmesi gerekmiş parlaklığını günümüzün dünyasına adapte etme amacında olan bir Türk entelektüel sınıfı her zaman var olacaktır. İşte bu şekilde belki de sizden sonra duraklamış olan ve sizin başlattığınız Türk devrimini yine sizin temel fikirleriniz üzerine dayanarak sürekli kılmak, mirasınız olan cumhuriyet namında yapılacak en şerefli görev olacaktır. Bu görevin belirttiği sorumluluğun bilincinde olmakla beraber biz Türk gençliği biliyoruz ki toplumun gerçek refaha ulaşması ancak bizim ve gelecek kuşaklarının durmadan çalışması ve sıkı bir eğitimden geçmesiyle olması muhtemel... İşte bu sebeplerden ötürü eğitime ve şahsi gelişime verdiğimiz önem her zaman Türk kültür varlığını bir adım daha ilerletmek amacından şaşmayacaktır...

Osman Erkan KALUÇ

"Atatürk'e Mektup"

4. Kompozisyon Yarışması

Atam,

Kültür dediğimiz bir kumbara gibidir. Öğrendiğimiz her bilgi, hayata geçirdiğimiz her yapıt, buluş, konuşabildiğimiz her dil ve bunlar gibi daha birçok şey o kumbaraya atılan paralar gibidir. O paralar birikir, birikir ve her toplumun özü olan medeniyeti oluşturur. Bir kumbaranın anahtarı diğer bütün kumbaraları açar ve her medeniyet bir diğerinde izler bırakır.

Türkiye, kumbarasında önemli bir birikimi olan bir ülke. Madem kumbara diye başladık yazımıza o zaman ekonomik değişimlerden bahsedelim. Uzun zaman boyunca dünyaya hakim olan kapitalizm büyüdü ve emperyalizm adını aldı. Her şey para oldu. Herkes para yarışına girdi. Artık parası olan düdüğü çalıyor. Bu durum haliyle eğitimi de etkiledi. Çocukların eğitiminin sağlanabilmesi için yüksek meblağlar gerekiyor; fakat buna sahip olamayan o kadar çok insan var ki. Mesela bir köylü ile bir şehirli arasında eşitsizlik var. Sınıf çatışmaları tabii ki her zaman oldu ve olacak; ama düşünüyorum da bu eşitsizlik eğitim, sağlık gibi sosyal hizmetlerde bulunmamalı. Maddi durumu ne olursa olsun, insanlara aynı kalitede hizmet sunulmalı. Siz şimdi burada olsaydınız ne düşünürdünüz bilmiyorum. Belki bana katılmayabilirdiniz. Zaten ben bu düşüncelerimi paylaştım da içimde tutsam da bu düzen böyle gelmiş böyle gidecek. Ne zaman değişir bilinmez.

Bu kumbaraya katkıda bulunan bir başka alan da sanattır. Biliyorsunuz ki kalem kılıçtan keskindir. Bu durumdan faydalanan kıvrak zekalı yazarlar eskiden beri yaptıkları gibi şimdi de ellerinde kalemleriyle sansürün kalın duvarını yıkıyorlar ve fikirlerini özgürce yazıya döküyorlar. Hiçbir zaman kurumayan mürekkepleriyle hayal gücümüzü zenginleştirecek eserlerle besliyorlar bizi sanki bebekmişiz gibi. Engin denizlerin cesur kaptanları gibi zorlu dalgalarla ve kalemlerini kırmak isteyen korsanlarla mücadele ediyorlar. Dümeni yavaş yavaş bize bırakmaya hazırlanıyorlar. Belki bu mektup, benim yeni yolculuğumun biletidir bilmiyorum; fakat eğer ben de bir dümene sahip olursam, sizin düşüncelerinizin aydınlığında ilerleyeceğim.

Namık Kemal "Tiyatro eğlencelerin en faydalısıdır." demişti. Ülkemizde de bu faydalı eğlence yaygın olarak sergileniyor. Sadece Türkiye'de kalmayıp sınırları da

aşılıyor. Türk tiyatrosu, Cevat Fehmi Başkut'un yazdığı "Paydos" oyunu ile ilk kez kendisini yurtdışına tanıttı. O gün bugündür bir sürü oyunumuz Cevat Fehmi üstadın yolundan gitti. 1949 yılında Devlet Tiyatroları kuruldu. Yeni tiyatro türleri ortaya çıktı, Haldun Taner'in "Keşanlı Ali Destanı"yla başlattığı epik mizah türü gibi. Keşanlı Ali hayatı boyunca Sinekliadağ'da oturmadı tabii ki evinden çıkıp gezdi, tozdu. Genellikle Almanya'da sahnelendi. Haldun Taner'den sonra Türk yazarlar durmadılar ve oyun yazmaya devam ettiler, kah toplumu eğlendiren kah toplumu eğiten oyunlar sahnelediler, Türk edebiyatına altın harflerle isimlerini kazıdılar.

Şimdi, hepimizin kafasının içinde bulunan nöron ormanlarının bize bıraktığı zengin hazine olan düşüncelerimize değinmek istiyorum. Daha önce de belirttiğim gibi, sizin bize bıraktığınız miraslardan birisi olan düşünce ve ifade özgürlüğü hala etkisini devam ettirmekte. Bilimsel gelişmeler sayesinde ilerleyen dünyada bilgiye ulaşım kolaylaştı. Mesela CERN'de çalışan Tim Berners-Lee tarafından 1989 yılında icat edilen "World Wide Web (WWW)" internetin bütün dünyaya açık olmasını sağladı. İnsanlar neredeyse her sorunun cevabına sadece bir tık uzaklıkta. Bu ulaşım kolaylığı sayesinde insanların ufku genişledi. Bu genişlemede önemli bir rol üstlenen bir başka kavram olan eğitim hakkında da yazmak istiyorum. Ülkemizde, Hasan Âli Yücel tarafından açılan köy enstitüleri köy halkını eğiterek insanların hayata en iyi şartlarda atılmasını sağladı; ama malesef ayakta kalamadı ve köy enstitüleri kapandı.

Diğer yandan yabancı liselere giden öğrenciler gittikleri liselerin ait olduğu ülkelerin kültürlerini öğreniyorlar ve bu Türk gençliği için büyük bir ilerleme. Öğrendikleri bilgileri yurtdışına gidip oradaki bilgilerle pekiştirip kumbaralarına farklı milletlerin paralarını atıyorlar.

Sizin biz Türk gençliğine bıraktığınız mirası omuzlarımızın üstünde gururla taşıyoruz ve yaşamımız boyunca da taşımaya devam edeceğiz. Ne mutlu Türk'üm diyene!

Can YUMUK

Giacometti'yi Anlarken

“ Sanatın bir kültür olmasını anlamak zaman ve bazı değerler gerektirir. Sanata vakit ayırıp sergileri gezmeli ve sanat eserlerini anlamaya çalışmalıyız. Böylece hayattan daha fazla zevk almamızın önü açılır. ”

Yağmurlu bir nisan günü Pera Müzesi'ne Giacometti'nin sergisini gezmeye gittik. Sergiye girip üst kata çıktığımızda bizi İtalyan sanatçının yağlıboya tabloları, kara kalem eserleri ve heykelleri karşıladı. Sanatçının yağlıboya tabloları kara kalem tabloları kadar kanşık değildi. Hatta yaklaşımları çok farklıydı. Serginin kime ait olduğunu bilmesem aynı sanatçıya ait olduğuna zor inanırdım. Özellikle kara kalem çalışmalarında kalem hâkimiyetinin güçlü olması ve büyük bir kaosa yol açabilecek çizgilerin gayet samimi bir kafeyi bile anlatabiliyor olması beni gerçekten çok şaşırttı. Heykellerin çoğu bronzdan yapılmış ve genellikle insan kafası ve vücudu ağırlıklıydı.

Sergiye ayrılan süre birtakım imkansızlıklardan dolayı çok kısa olsa da sanata zaman ayırmak gerektiğini bilmek lazım. Sanatın bir kültür olmasını anlamak zaman ve bazı değerler gerektirir. Sanata vakit ayırıp sergileri gezmeli ve sanat eserlerini anlamaya çalışmalıyız. Böylece hayattan daha fazla zevk almamızın önü açılır. Unutmayın ki resimler, heykeller,

boyalar, fırçalar hayatınıza renk katarken sevmediğiniz ideolojilere karşı da bir duruşunuzun olması için size fırsatlar yaratacaktır.

Bu gezinin düzenlenmesinde emeği olan öğretmenlerimiz Selçuk Kızıllık ve Ali Yılmaz'a teşekkür ederiz.

**Ilgın Omayra
ÖZMEN**

Çevre Kulübü '%5' Gezisi

“ Geride bıraktığımız öğretim yılı içerisinde, çevre kulübü olarak, 21 Nisan 2015 tarihinde, Murat Germen adlı mezunumuzun hazırlamış olduğu "%5" başlıklı, hidroelektrik santralleri konulu (HES) fotoğraf sergisini ziyaret ettik. *Bugün sonunda edindiğimiz izlenimleri sizlerle paylaşmak istedik* ”

Büyük inşaat firmalarının yapmakta olduğu hidroelektrik santrallerin, Türkiye'nin birçok bölgesinde, doğal alanları nasıl bozduğunu, insanların yaşamını nasıl olumsuz etkilediğini öğrendim. Nükleer ve hidroelektrik santrallerinin yerine, rüzgar ve güneş enerjisi ile çalışan panellerin koyulmasının daha verimli ve çevreye zararsız olabileceğini gördüm. Özellikle Karadeniz bölgesindeki "HES" projelerinin çok zarar verdiğini, orada yaşayan yerli halkın kendi çabaları ile ancak birkaç tesisi durdurabildiklerini öğrendim.

Arda Cem KARABULUT

Sergide, insanların ne kadar boşa su harcadığını ve büyük inşaat firmalarının kurdukları hidro elektrik santrallerin, insanların yerleşim mekanlarını, ağaçları sadece daha fazla para kazanmak için katlettiğini öğrendim. Böyle devam

ederse, ülkemizdeki sular tükendiğinde çok pahalı bir yöntem olan deniz suyunu arıtma sistemini kullanmak zorunda olacağız. Nükleer ve hidroelektrik santrallerinin yerine güneş panellerinin koyulmasının daha masrafsız ve çevre dostu olacağını da bilgisini aldım.

Ülkemizin birçok güzel yerinde kurulan HES 'leri konu alan sergi hem çok güzel hem de insanları bilinçlendiren bir sergiydi. Çevre kulübü olarak bu sergiyi büyük bir merakla ve keyifle ziyaret ettik. Ayrıca çoğu insan bu konudan habersizken biz bu konu hakkında bilinçlendik. Herkese gidip gezmesini tavsiye ediyorum.

Sena BAŞARAN

Hidroelektrik santralleri hepimizin kulağına masum gelse de aslında öyle değiller. Kinetik enerjiyi elektrik enerjisine döngülü bir şekilde dönüştüren bu enerji kaynağından elde edebildiğimiz enerji yüzdesi %5'tir. Böyle HES'lerin sağladıkları yararın verdiği zararın yanında küçük kaldığını görürüz. Heslere yatırım yaparak para kazanmak isteyen iş adamları ülkemizin çoğu dere yatağını kurutmaya başlamışlardır. Biz çevre kulübü olarak bu konuda sizi bilgilendirmek istedik. Hep beraber çevremizi bilinçlendirip hidroelektrik santrallerine karşı koymalıyız.

Deniz ÇONGER

Dün çevre kulübü olarak Murat Germen tarafından hazırlanmış olan '%5' isimli sergiye gittik. Şahsen ben bu kadar şok edici gerçeklerle karşılaşacağımı bilmiyordum. Hidroelektrik santrallerini varlığı çoğu kişi tarafından bilinir ancak çoğu kişinin yararlarını ve zararlarını araştırdığını düşünmüyorum. Mesela Hes'lerden toplanan enerji kullandığımız enerjinin sadece %5lik bir kısmını karşıladığını öğrenince bu serginin ne kadar mantıklı ve bilgilendirici olduğu tekrardan

fark ediliyor. Kazanç bu kadar düşük iken, kayıp hayli yüksek: Yerel ekosistemin çöküşü, verimli arazi kaybı, sıcaklık ve nem artışı , aile ocağının yitimi... Böylece aklımıza illerdeki yıllarda petrol için değil de su için savaşlar olabileceği geliyor.

Roksi BARUH

Saint Joseph'ten mezun olmuş birinin böyle bir projeye uğraştığını görmek benim çok hoşuma gitti. Sergi önemli bir konuya parmak basıyordu: Türkiye'de çoğunlukla zarara yol açan Hes'ler. Sergide bu konuyla ilgili Türkiye'nin her tarafından çekilmiş fotoğraflar, bilgilendirici yazılar vardı. Orada edindiğim bilgiler benim için çok değerli, çevre için savaşan insanların olması beni çok mutlu ediyor. Hem fotoğraflara verilmiş olan özen hem de konunun önemi serginin her dakikasında dikkatimi çekmeyi başardı. Bence herkes bu sergiye gitmeli veya en azından zaman ayırıp internet üzerinden kendini bilgilendirmelidir.

Deniz KOÇ

Okulumuzun eski mezunu Murat Germen' in '%5' adlı sergisi size insanların HES projesine karşı yaptığı mücadelenin görselleştirilmiş halidir. Özellikle Karadeniz Bölgesindeki Hes projelerine doğaya ne kadar zarar verdiği ve insanların yaşadıkları yerleri ne kadar kötü etkilediği bilinmesine rağmen yatırım yapılıyor. Oradaki insanların geçim kaynağı olan su çalınıyor. İnsanların direnişiyle birkaç projeyi durdurduklarını öğrendim fakat daha fazla destekle daha büyük işlerin başarılacağı daha yaşanılabilir bir ortam olacağı açıkça ortadadır. Bu sergi ilerde bu suyun ülkemize ne kadar faydalı olacağı hakkında bilinçlendirmek amaçlıdır.

Halil Yiğit USLUKAN

Hidroelektrik santrallerinin ülkemizin sadece yaklaşık %5lik bir enerji ihtiyacını karşılamasına rağmen doğaya verdiği tahrip içleri acıtan şekildedir. Orada yaşayan halkın karşı çıkmasına rağmen derelere, vadilere iş makineleri sokmak ülkemizde insanların sözlerinin pek önemsenmediğini göstermektedir. Doğaya verdiği tahribin bilinmesine rağmen yeni Hes 'lerin yapılması insanın mantığına uymamaktadır. Halkın bu konuda bilinçlendirilmemesi yüzünden yerli halk tek başına savaşmaktadır. Her şey bizim elimizde olduğundan çevremizdeki kişileri de bu konuda bilinçlendirmeliyiz.

Sanem KAYHAN

Beyoğlu Rapsodisi

“ Saint Joseph'te Frankofoni Haftası ”

Okulumun düzenlediği bir kitap sergisi kapsamında Ahmet Ümit'le ve onun kitaplarıyla tanışma fırsatı buldum. İtiraf etmek gerekirse, daha önce onun hakkında bildiklerim eskiden okuduğum "Masal Masal İçinde" adlı romanı ve bir polisiye yazarı olmasından ibaretti. Kendisinin de konuşmasında neden bir polisiye yazarı olduğundan bahsetmesi, ilgimi oldukça çekmişti. Konuşmasında, yazarların insanların durumlarını, onların psikolojilerini anlatmak için yazdıklarına değinmişti. "Beyoğlu Rapsodisi"ni okuduktan sonra ne demek istediğini anlamaya başladım. O bize, katillerin, suçluların bakış açısını detaylı bir şekilde gözler önüne sermekteydi. Konuşmasında da anlattığı gibi, başta kendisinin de pek hoşnut olmadığı bu durum, aslında bir o kadar da doğal nedenler içermekte. Sonuçta suç işlemek de bir insanlık durumudur.

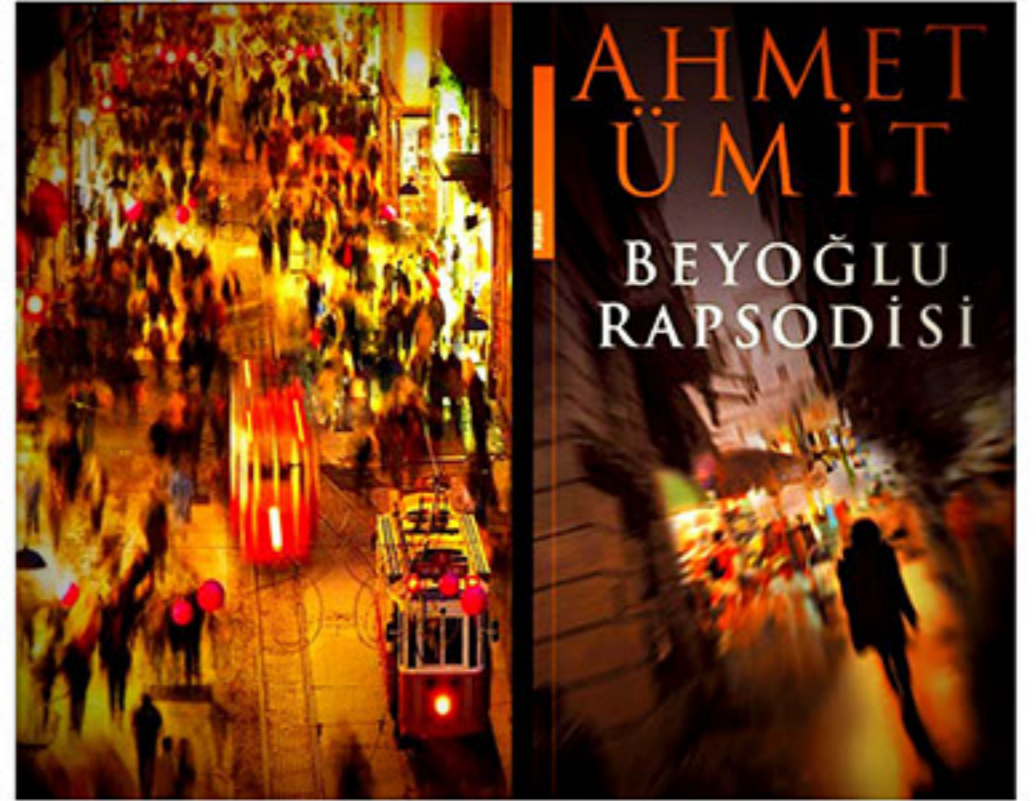
Aslında Beyoğlu Rapsodisi'ni sadece bir "polisiye romanı" olarak tanımlamak haksızlık olur. Romanın, bize Beyoğlu'nun ve buradaki binaların, restoranların geçmişini anlatan tarihi bir yanı da var. Bize yazarın Beyoğlu'na ne kadar düşkün olduğunu da kanıtlar nitelikte. Hikâye neredeyse tamamen Beyoğlu ve buradaki mekânlar üzerine kurgulanmış ve her defasında bu yerlerin geçmişleri hakkında bilgiler verilmiş. Herkesin bildiği, daha önce bulunduğu yerler hakkında, kimsenin bilmediği, duymadığı tarihlerine değinilmekte. Kitabın başkahramanın, Selim'in de, tıpkı yazar gibi bir Beyoğlu tutkunu olması, bunda en büyük etken kabul edilebilir.

Yazar ve Selim'in bir başka ortak özelliğinin daha varlığından söz edebiliriz. Selim, defalarca polisiye romanlarına düşkünlüğüyle bahsediliyor. Kenan ve Nihat'la çözmeye uğraştıkları cinayetlerde de hep bu polisiye kitaplarında edindiği kuşkucu tavrı öne çıkarıyor.

Biraz kurgudan bahsedecek olursak, genel olarak romanda görülen, sıradan, dikkat çekmeyen insanların aslında ne gibi sırları olabileceğinin gösterilmesi. Sonda ortaya çıkanlar da bize bunu destekliyor. Basit bir insan gibi görünen Selim'in bile, gerçekte Kenan'ı kışkırdığı ve üç kişilik küçük gruplarının lideri olmak istediğini de görüyoruz. Ne kadar yakın, ne kadar eski bir arkadaşlıkları olursa olsun, yine de birbirlerinden sakladıkları gerçekler bulunmakta.

Bu üç farklı karaktere sahip arkadaşın hikâyesi, bize üç ayrı bakış açısı sunuyor. Aynı olaya, Selim'in mantığıyla, Nihat'ın tedirginlikle ama daima sadık bir şekilde ve Kenan'ın hiçbir şeyi umursamaz heyecanı ile yaklaştığını görüyoruz. Bu da bize yazarın aynı olay karşısında oluşan farklı insanlık durumlarını, davranışlarını bize sunmakta olduğunu gösteriyor.

Pınar Ayşe ATAÇOĞLU

The Intolerant and Subjective Nature of Cicero's "True Law"

In its simplest form, a law is a book of directions applied to people who agree to be a part of the society that owns the book. A law helps people become one body as it is destined to direct people into a peaceful and collective life in its foundation. In other words, an idealistic law opens doors to an

utopian society, working and living together happily, functioning like and only as a big machine. In the search for a definition of the "true law", Cicero stated that, in all their glory, these two words meant a compilation of rules that were reasonable, right and natural -therefore objective and proven- and that were created in order to command people to fulfill their obligations and prohibit them from doing wrong. A true law, according to him, is universal, unchangeable and eternal. To clarify the ideas in this one complex definition: a true law is consistent and independent to exceptions -as it is unchangeable, universal- knows what is good and what is bad for its society and rules it according to its knowledge, punishes those who insist on doing the wrong thing. But is this seemingly perfect definition really for the benefit of the society or does the "true law" cancels out every other "true" that isn't in its dictionary?

Firstly, citizens who, in a way, sign a contract by giving the possession that is the right to manage their lives to the law, become dependent to the rules. If the law requires them to put an end to their alcohol consumption, they will. If the law forbids them to have a right to choose their sexual orientation, they simply won't have that right, because by accepting the law, they will have accepted the notion that whatever the law calls bad is bad, and whatever the law calls good is good. This is the part where the striking question of what is right and what is wrong pops into one's mind. If "true law" is reason, right and natural; then the good and the bad have to be determined by objective consideration. Stealing would be put in "the bad" category as it's a violation of one's right. Killing would be count as bad. Diligent workers would be counted

good as they serve to their society, to their neighbors who serve to them back. But what about executions, putting an end to people's lives who are in coma or homosexual marriages? How are these classified reasonably and universally? It's for sure that the execution of Robespierre didn't seem like a wrong decision at the time because of all the terror he had caused. It's for sure that in a society formed by the laws of Christianity, homosexual marriage will be seen as an act of Satan. Who can prove that from their perspective they are wrong? No one. Protagoras, a Greek philosopher, suggested that good and bad weren't qualities that could be specifically defined. He made profit off making criminals seem righteous and reasonable in their actions simply because examination of culpability didn't rely on any right reason, it could be seen from many perspectives. A murderer killing the man who had killed his wife and kids but was never charged for it because of the functioning problems of the justice system will be right in his way. To sum up, if a true law commands people to do what's right and thwart them from doing what's bad, the claim that the law is also of universal, right and natural reason will be contradictory as the decision made about specifying the line between wrong and right will have canceled out the law's objectivity and it's right reason.

Secondly, the primary goal of a "true law" is to assure unity in a society, as unity is what makes a collective group of people function as a whole. In his definition of law, Cicero, by stating that it unchangeably and universally defines what's right and what's wrong, implies that there is no room for exceptions or differences in a society, simply because there is only one truth. People who are coerced to believe in one right and one wrong answer won't show any variation. No one will be a Muslim in a Christian country. No woman will bear cleavage on her outfits in a conservative society. No man will dress in any other color than black in order to prove his definite and serious masculinity. Everyone will be inclined to act the same in order to be integrated to a society that accepts only one model. From all of this will be born the principle that only uniformity breeds peace. Is it really the coerced unity of people that assures a bright future to a society? Conceptual artist Barbara Kruger, whose exhibitions contain empty rooms with nothing but huge words written on their six walls, debated a lot about categorization and what it meant to the society through her art. At the ceiling of an art gallery in Oxford -which I visited last summer- she had written in capital letters word groups like "bloated egos", "believers", "doubters", "thinkers", "doers", "skinny ones". Her goal was, though indirectly presented,

to symbolize a society where everyone pointed his or her finger at every slight difference around. Everyone is categorized by one of his or her qualities and while it is true that this classification may breed prejudice and polarization, on the other hand; each difference gives life to another color. Each difference makes a society richer -culture wise, opinion wise... It opens door to innovations and many developments through its creatively rich ambiance. If Newton, Edison and many more outstanding geniuses were excluded from the public because of their unusual ways of thinking, we couldn't witness all this progress in science, technology today. Every development in society is born from a different perspective, from an extraordinary person; which is why a "true law" should bolster difference and not preach uniformity nor define what kind of person is accepted. Times where uniformity works as a peace-maker are those of chaos and war. Jamie King, creative director of stage arts, created scenery for a Madonna concert in 2004 where a group of people dressed in indigenous outfits "took off the things that separated them in order to become one consciousness against chaos". What were left after taking off the burqas, the turbans and the ethnic hats were soldier uniforms. It is reasonable that during a time when U.S.A. citizens had become adversary to the government because of the damage caused in Philistine, people put aside all their differences in order to fight for one cause. But in ordinary times, every member of a society must only exist with his or her unique character, therefore "true law" which functions during ordinary times shouldn't prevent people from being unique and tolerant to differences by claiming that only one choice of religion, sexual orientation or political view is correct. Cicero's definition of law, because of its intolerance to exceptions and elimination of different points of view, puts a burden on the richness, the progress and the development of a society.

To conclude, if a law has the goal of uniting people and providing their peace, then an idealistic -true- law should be accepting of all kinds of people and be open-minded in order to keep up with every class of its public. In order to achieve that, it must be reasonable and understanding of the fact that not everything -like ethical subjects- can be completely and unchangeably categorized. It must understand that though not in every condition, good and bad depends on perspective. Therefore, the answer that Cicero found in his search for a "true law" seems erroneous and contradictory to me.

Yasin Kaan DOYURAN

Ekmek Atölyesi

Bilim Haftası etkinlikleri kapsamında 9E sınıfı olarak katıldığımız "Ekmek Yapımı Atölyesi"nde kendi ekmeklerimizi yaptık.

Hep beraber etkinliğimizi gerçekleştirmek üzere gittiğimiz okul yemekhanesinde şefimiz ve bütün çalışanlar tarafından oldukça sıcak bir şekilde karşılandık. Ekmeklerimizi hazırlayacağımız malzemeler ve masalar zaten çoktan düzenlenmişti. Ekmek hamurunu hazırlamak üzere iki arkadaşımız, öğretmenimiz Yeliz Hanım ve şefimizle beraber içeri geçtik. Ekmek hamuru hazırlamanın püf noktalarını, malzemelerini, gerekenlerini en ince detaylarıyla öğrendik ve not aldık.

Ekmek hamurumuzun malzemeleri:

- 1kg un - 40gr maya
- 20gr tuz
- 1 bardak su
- 50gr yağ(margarin)
- 50gr sıvı yağ
- 50gr şeker

Bir süre dinlenen ve mayalanma sonucu kabaran ekmeklerimizi dilediğimiz malzemelerle hazırlamak üzere masalara aldık. Herkes istediği malzemeyi kullanarak ekmeklerini hazırladı. Bu sırada şefimiz bize konu hakkında başka detaylar ve bilgiler de verdi. Bütün yapım aşamasında hepimiz gerekli hijyen koşullarına uyararak bonelerimizi ve eldivenlerimizi taktık. Bütün ekmekler hazırlanınca, hepsini dizdik ve fırına verdik.

Aradan geçen bir ders süresi sonrası ekmeklerimizi almaya yemekhaneye geri döndük. Fırından taze taze çıkan ekmeklerimizi hep birlikte afiyetle yedik. Yemekhaneden ayrılırken şefimize, yardımcı olan bütün çalışanlara ve tabii ki etkinliği düzenleyen Biyoloji öğretmenimiz Yeliz Erarşlan'a teşekkür ettik.

Yağmur SEVİMLİ

Umutları Ertelenen Çocuklar

“Belgesel fotoğraf sergisi”

Umutları ertelenen Çocuklar isimli sergi ve albüm fotoğrafları, Mart 2011 - Mart 2012 arasında Türkiye'deki 5 kadın cezaevinde (İstanbul Bakırköy, Ankara Sincan, Adana Karataş, Eskişehir Çifteler, Denizli Bozkurt) anneleri ile birlikte hapsolan 0-6 yaş çocuklar ve onların hükümlü anneleri ile yapılan fotoröportaj çalışmasında çekilen fotoğraflardan oluşuyor.

Adalet Bakanlığı'nın 2012 verilerine göre 479 çocuk hapisanelerde yaşamlarını sürdürüyor.

3-6 yaş arasındaki çocuklar kreşe gidebiliyor. 0-3 yaş arasındaki çocuklar, oyuncaksız ve arkadaşsız kadın mahpuslar arasında hayatını geçiriyor.

Çocuklar yaşamın renklerinden uzak kaldıkları için bazı hapisanelerde duvarlar ve demir parmaklıklar çok renkli.

Fotoğrafçılar, hapisanedeki anne-çocuk olgusunu siyah-beyaz fotoğrafın dramatik, etkileyici yönünü göz ardı ederek

UMUTLARI ERTELENEN ÇOCUKLAR

BELGESEL FOTOĞRAF SERGİSİ
fusun turman
harika kora
serap borucu

21 Mayıs-3 Haziran 2015
Ziyaret Saatleri: Pazartesi - Cuma 09.00-19.00
İstanbul Özel
Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr. Eşref İzzak Cad. No:66/11 Kadıköy
İstanbul-Türkiye (0212)4542540 www.sj.k12.tr

Açılış: 21 Mayıs Perşembe, 19:00 // vernissage jeudi 21 mai, 19h

ENFANTS: L'ESPOIR SUSPENDU exposition de photographies documentaires
fusun turman harika kora serap borucu | du 21 mai au 3 juin 2015
visite de l'exposition du lundi au vendredi entre 09h et 19h

tamamen gerçek renkleriyle yansıtmayı tercih etmişler. Sistem tarafından görülmeyen / gösterilmeyen "masum mahkumların" yaşamlarına dokunmayı hedeflemişler. Bu serginin amacı, kamuoyunda farkındalık yaratıp,

mahpus çocukların daha iyi koşullarda büyüme ve gelişmelerini sağlayacak çözüm yollarını tartışmaya açmak.

"Enfants: L'espoir suspendu" est une exposition de photographies documentaires témoignant de la vie des enfants de 0 à 6 ans obligés de vivre dans les prisons auprès de leurs mères. Les photographies ont été prises dans cinq prisons de la Turquie (İstanbul Bakırköy, Ankara Sincan, Adana Karataş, Eskişehir Çifteler, Denizli Bozkurt) entre mars 2011 et mars 2012.

Selon le ministère de la Justice, en 2012, 479 enfants vivent en détention. Ceux qui ont entre 3 et 6 ans peuvent aller à la crèche et ceux de 0 - 3 ans passent leur temps auprès des femmes emprisonnées sans jouets, ni amis.

Comme leur vie n'a aucune couleur, certains murs et barreaux ont été rendus multicolores.

Les trois artistes ont préféré refléter les photographies en gardant leurs couleurs originales, en essayant de fuir tout effet dramatique. Elles ont essayé de toucher aux vies des "détenus innocents" qui ne sont pas vus ou montrés par le système.

l'exposition est de montrer à notre société la présence de ces enfants et de créer des moyens de discussion pour améliorer leurs circonstances de vie.

Çocuklarla Çocuk Olmak

“ Saint Joseph'te Frankofoni Haftası ”

Okulumuzda bu yıl 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nı kutlamak amacıyla etkinlikler yapıldı. Doğa Bilimleri Müzesi ufak ziyaretçilerine açıldı, oyunlar hazırlandı ve maske atölyesi yapıldı. Öğleden sonra başlayan ve akşama kadar süren etkinlikler çocuklar ve hatta velileri tarafından çok sevildi. Ben de eski zamanlara göre bu günün neşesinin daha az hissedildiği bir devirde ve yetişkinliğe doğru ilerliyor olmama rağmen bir çocuk olarak benden küçüklerle birlikte bu güzel günü kutlama şansı edindim.

Kalabalık nedeniyle çocuklar önce Doğa Bilimleri Müzesi'ni gezdiler, sonra sırayla maske yapmak için içeri alındılar. Maskelerini yapanlar da ya Hazine Avı'na çıktılar ya da okulun koridorlarında sanki oranın sahipleriymişcesine koşturdu. Doğrusu o gün gerçekten de koridorların sahipleri onlardı.

Duvarlarda onların o tiz, enerjik ve saf çığlıkları yankılanıyordu. Aileleri her dediklerini yapmaya hazır bir şekilde nöbet halindeydiler.

Maske atölyesi 'en çok sevilen' ödülünü kazandı çünkü erkek kız demeden hemen hemen her çocuk birer maske yaptı. Fuayenin önüne dizilmiş masaların üstünde fırçalar, boyalar ve süslerle özgürce oynadılar. O kadar çok talep gördü ki; kırtasiyede alınacak daha fazla maske kalmadı. Tabii bunda gayet hevesli bir şekilde maske tasarımına girişen velilerin ve biz görevlilerin de etkisi var. Kim suçlayabilir ki? O çocuklara bakıp da imrenmemek elde değil. Onların neşeli, her şeyden bihaber, enerjik hallerini görünce insan ister istemez kendi çocukluğunu ve kendi 23 nisanlarını hatırlıyor. Sonra bir bakıyorsunuz siz de atalarımızın güzelce ifade ettiği şekilde çocuklarla çocuk oluyorsunuz.

Gözlemlerim sonucunda insanların içinde ölene kadar yaşattığı bir çocuk olduğu kanısına vardım. Bunun herkes için geçerli olup olmadığını bilemeyecek olsam da en azından bazı insanlar için doğru, en önemlisi de kendim için doğru olduğunu keşfetmeme vesile olan bir gündü.

Bu yüzden artık şu klişeleşmiş bayram sloganını değiştirmek istiyorum. İşte benim size bayram mesajım: Tüm çocukların, içinizde yaşattığınız çocukların, 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı kutlu olsun...

Alara SENEMOĞLU

Voyage scolaire à Toulouse

“ Une expérience inoubliable pour tout le monde ”

Le 1er mai, on est allés à Toulouse pour découvrir les châteaux et les vestiges qui restaient du moyen-âge. C'était très bien et amusant. Le premier jour, après notre vol, on est allés au centre ville et on a visité le Capitole,

l'église Saint Sernin, le monastère des Jacobins et on a écouté des informations sur l'histoire du Capitole, sur Toulouse et la France. L'église était très grande et ça nous a vraiment fascinés. On a eu du temps libre pendant une heure. On a vu que les français sont très amicaux. Après, on a dîné dans un restaurant. On est allés à l'hôtel en bus et on s'est installés dans les chambres. On s'est reposés dans nos chambres parce qu'on était très fatigués à cause du vol qui avait duré 3 heures.

Le deuxième jour, on a déjeuné et après avoir déjeuné, on est partis pour visiter le château de Peyrepertuse. On est descendus du bus et on a continué notre voyage à pied. C'était très fatigant. Quand on est arrivés au sommet, tout le monde transpirait. Mais lorsqu'on est arrivés au château de Peyrepertuse, on a compris que ça valait la

peine de monter jusqu'à ce château. La vue du château était incroyable. Je voudrais bien le voir encore une fois dans ma vie. Après avoir visité le château, on s'est mis en route pour aller au musée. On a regardé un film de 20 minutes qui parlait des instruments de musique utilisés au moyen-âge. De cette façon-là, on a appris beaucoup d'informations sur la société médiévale et finalement, après une journée bien chargée, on est partis dans notre auberge de jeunesse.

Le troisième jour, après avoir fait un voyage en bus qui a duré 2 heures, on a visité les châteaux de Lastours. Nous avons marché pendant 30 minutes pour monter en haut mais c'était très amusant car la vue était magnifique. Selon moi, ces deux châteaux étaient les meilleurs châteaux qu'on a visités pendant 5 jours. Certains élèves nous ont présenté leurs exposés sur place.

Dans l'après-midi, on est partis en Carcassonne et on a vu la porte d'entrée de la cité de Carcassonne. On est

entrés dans cette ville et on a vu le donjon où le seigneur avait habité autrefois et on a contemplé les deux tours qui étaient à gauche et à droite du donjon. Chaque élève avait un guide audio qui lui donnait des informations sur l'histoire de Carcassonne. On a fait le tour du château de Carcassonne qui était magnifique et très grand.

Après avoir visité le château, on a découvert librement la cité de Carcassonne avec nos camarades. On a vu des magasins où on a eu la chance d'acheter des souvenirs et on a vu des restaurants où on a pu goûter les spécialités françaises. Après s'être promenés pendant 2 heures, on s'est retrouvés pour rentrer dans notre auberge.

Le quatrième jour, on est allés à l'Abbaye de Fontfroide après un trajet qui a duré deux heures. On a visité cet abbaye et on a pris beaucoup de photos pendant la visite. On était bien content de voir un bâtiment si historique et si merveilleux. Il y avait un guide et grâce à ce guide, on a appris des informations importants sur l'architecture romaine et cathare. Ensuite, on a visité le château d'Arques dans des conditions difficiles car il y avait une tempête de vent et même dans le château, il faisait très froid. Malgré le froid, la plupart des élèves étaient bien contents de la visite du château. On a appris le système de défense que les cathares avaient utilisés et on a vu les assommoirs, les donjons et les tours du château. Après avoir terminé la visite du château d'Arques, on est rentrés dans notre auberge pour y passer notre dernière nuit. Nous avons commencé à nous préparer pour rentrer chez nous, à Istanbul. Le lendemain matin, on est sortis de l'auberge pour aller à l'aéroport. Le 5 mai, on est rentrés à Istanbul. Je peux dire qu'on s'est beaucoup amusés. Je suis sûr que ce voyage sera inoubliable pour tout le monde.

Cenk MAKARA

Duyarlılık

“ Kompozisyon yarışmasında ödülleri sahiplerini buldu!”

İstanbul Özel Saint Joseph Fransız Lisesi, 9. sınıfları arasında düzenlenen kompozisyon yarışmasında ödülleri sahiplerini buldu.

Geleneksel olarak düzenlenen kompozisyon yarışmasına bu yıl adını veren tema “duyarlılık”.

Bu sözcükten yola çıkarak çevre, tarih, dil duyarlılığını işleyen arkadaşlarımızdan 9G sınıfı öğrencisi Ecegül Aytaç birinci, 9B sınıfı öğrencisi Cerensu Gülmüş ikinci, 9D sınıfı öğrencisi İdil Serra Firidin üçüncülük ödüllerine layık görüldüler.

Ödülleri, arkadaşlarımıza 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı töreninde müdür yardımcısı Gülnaz Pekin Hışırcı tarafından sunuldu.

Kardelen ekibi olarak arkadaşlarımızı başarılarından dolayı tebrik ediyor; sizleri, onların eserleri ile baş başa bırakıyoruz.

Denkleştirilen Yollar

Sabah yine aynı sokakta göz kapaklarını araladı, aralamak zorunda kaldı. Rastgele atılmış bir top gibi, düşünmeksizin sağa sola adımlar atarak uyanmaya çalıştı. Gün daha yeni aydınlanıyordu henüz.

Günün ilk ışıklarıyla insanlar da sokaklara dökülmeye başladı. Pazartesi sabahı, daha bir gün önce sokaklarda boş boş dolaşmalarla, bir telaş halinde hayatı devam ettirme çabası ve eve dönme özlemi arasındaki kontrastın kış güneşi gibi parladığı bir zaman dilimiydi. Üstelik bu iki zıtlığı birbirinden ayıran sadece düzgün uyumamayan bir geceydi. Umrunda bile değildi insanların, hayat yolunda öyle bir yorulmuşlardı ki yıllardır aynı hızla, inişsiz çıkışsız, hatta viraj bile alamadan dümdüz ilerliyorlardı. Ve daha kötüsü bunun farkında değillerdi. Katedilen yollar giderek denkleşiyor, kimse aldırımıyordu.

Az ilerdeki apartmandan, baygın bakışlarla bir adam fırladı. Sağa sola bakmadan, programlanmış gibi arabaya bindi, yüz ifadesinde bir değişiklik olmaksızın gitti. Hep aynı sokakta uyuduğu için az çok tanırdı o adamı; ev-iş-ev-iş-ev-iş... Hep aynıydı yollar, araba hız değiştirmezdi, gidilen yer bilinmezdi, herkesin aynıydı, herkes aynıydı.

Bunları düşünürken hayvan olmaktan gurur duydu, ve coşkuyla havlamaya başladı, yine aynı sokakta. Havlıyordu, insanları yoldan çıkarmak için havlıyordu, yollarına atlayıp hızlarını kesmek için, o arabadan indirmek için, en azından bir tanesine bütün yolların aynı olmadığını hatırlatmak için havlıyordu. Ama nafile, insanlar daha kendi kişiliklerine duyarlı olamazken, sokakta havlayan bir köpeğin onlar için haykırdığını farkına varabilirler miydi? Fazla hızlıydı araba, ses duymaksızın geçirirdi, götürürdü insanları.

Sokağın başındaki kamyoneti gördüğünde, bu sefer götürülenin kendisi olacağını anladığı an koşmaya başladı. Çok farklıydı onun yolu, çok virajlı, inişli çıkışlı. Farklılıklar, anormallikle eşdeğerdi ve kendi toplumunu bu yola sokan insan için, basit yaratıkların özgürlüğü de lastiğe batıyordu. Ama hayır! Hız aynı kalmak zorundaydı, lastik patlayamazdı. Hemen bir önlem alınmalıydı.

Koştı ama, beton yığınlarının arasındayken insandan kaçamayacağını anladı ve teslim etti kendini insanoğlunun sıcak kucağına.

Bir sonraki nefesini, bütün hayvanlarla aynı yola konmuş bir biçimde, hayvan barınağının parmaklıklarının arasında aldı.

Ecegül AYTAÇ

Duyar (lı) mısınız?

"Duyarlılık" ne kadar tanıdık bir sözcük değil mi? O kadar çok söylendi ki bu bir türlü düşmedi dillerden son zamanlarda. Çevremizi temiz tutalım, yerlere çöp atmamalıyız, ozon tabakası delindi, torunlarınıza temiz çevre bırakın... Sanki sıkıldı insanlar, sanki artık kimsenin umrunda değil ve duyarsızlaştık sanki artık; hem de tam tersini umarken... O kısa ve öz soruya herkesin verebileceği standart cevaplar yerleştirildi aklımıza: "Duyarlılık nedir?". Sanki standart bir cevabı varmış gibi, sanki herkes için aynı şeymiş gibi.

O kadar komik geliyor ki bana bizi zehirleyen nesilden öğrenmek duyarlılığı. Sizce de çok saçma değil mi tüm cömertliğini bize sunan doğayı katledenlerden duymak bunları? Onlar ki hiç durmadan yavaş yavaş öldürdüler doğayı.

Nerede o eski bereketli Boğaz, nerede onlarca çeşit balık derken unuttular doldurdukları denizi, unuttular fabrikalarının denize kustuğu zehri. Doğru ya "başkaları" yapmıştı bütün o kötü şeyleri toprak anamıza, "başkaları" üzmüştü denizlerimizi. Onların içi rahattı; çünkü "duyarlıydı" babalarımız, annelerimiz, öğretmenlerimiz. Onlar yapmamıştı ki bir anda küsüvermişti deniz, kış gelmek istememişti sadece, gökyüzü yalnızlıktan sıkılmıştı ondan dikilmişti gökdelenler !?

bizi korumak istediklerini söyleyenlerin geleceğimizi zehirlemesine, bizden sorumlu olmadığımız bir pisliği temizlememizi istemelerine. Nasıl inanırım ki ben onların söylediği şeylere, işi işten geçtikten sonra hem de onlar hala devam ederken bu yaptıklarına, nasıl kurtarıyoruz ki biz doğayı, nasıl oluruz ki "duyarlı"?

Cerensu GÜLMÜŞ

Diğer Renklerin Hakları

Herkesin sadece kendisiyle ilgilendiği, menfaatleri, istekleri peşinden geride bıraktıklarına bakmaksızın koştuğu bir dünya düşünün. Savaşlar, açlık, sınıf farkları, nefes almayı unutmuş doğa...

Duyarlı olmak en temeline inildiğinde parça-bütün ilişkisini önümüze sunar. Biz, insanlar, en üstün yaratık olduğuna inananlar, aslında doğanın bir parçasıyız. Büyük resme bakıldığında rengarenk figürler arasında birkaç fırça darbeyiz. Fakat nedense kendimizi fırçayı tutan olarak algılamaya bayılıyor, istediği tabloyu oluşturmak için tüm renkleri birbirine karıştıran bir ressam edasıyla parçası olduğumuz tabloyu değiştirmeye kalkıyoruz. Sonucu ise kendi eserimiz içinde boğulmak oluyor.

yok etme, bozma!" diye haykıramıyorlar. Yapıyorlarsa bile biz duyamıyoruz.

Peki ne olacak, sonuca bile bile kulaklarımızı tıkayıp gözlerimizi mi yumacağız? Gözler açıldığında, kulakları tıkayan eller doğaya uzandığında, işte o zaman duyarlılıktan bahsedebileceğiz; daha güzel, güneşli günleri düşleyebileceğiz

İdil Serra FIRİDİN

SEMAINE DE LA FRANCOPHONIE

A SAINT-JOSEPH

DU 16 AU 20 MARS 2015

SAINT-JOSEPH'TE
FRANKOFONİ
HAFTASI

16/20 MART 2015
Istanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr Esat İyık Cad. No: 66/11 Kadıköy 34710 İstanbul
T: +90 216 4145260 www.sjks.edu.tr

ACTIVITES DES PRE-LYCEE HAZIRLIK SINIFI ETKİNLİKLERİ

François Pinte: "Travail sur l'univers clownesque" François Pinte est un comédien - metteur en scène belge. Il anime des ateliers de théâtre auprès des jeunes et de tous les publics depuis 1990. Il a monté de nombreuses créations théâtrales en français langue étrangère.

Lundi 16 mars : PL - 1er groupe (5, 7 et 8es périodes, Salle de Danse)
Mercredi 18 mars : PL - 2e groupe (5, 6 et 7e périodes, Salle de Danse)

Questions pour un Champion Le jeu télévisé français diffusé depuis 1968, devient aussi un classique de Saint-Joseph; nos élèves de Pré-Lycée vont s'affronter sur scène en répondant à des questions de cours mais aussi de culture générale dans une ambiance festive. **Mardi 17 mars** : de la 1ère à la 4ème période, Salle de Théâtre

A vos stylos! Les classes de Pré-lycée vont s'affronter lors d'un jeu de rapidité et d'orthographe. Les élèves devront mémoriser, dicter, écrire et corriger les 10 phrases d'Or de la Francophonie. Quelle classe remportera ce défi...
Mardi 17 mars : 5e période, Salles des Pré-Lycée

Buffet Français Croissants, crêpes, tartes salées et autre délices au goûter... Le moment le plus gourmand de la semaine commence. Dégustation de spécialités françaises préparées par les élèves et les professeurs de pré-lycée accompagné d'un concert en plein-air présenté par le groupe Brassolit.
Mardi 17 mars : en 7e et 8e périodes, Petit Quartier

François Pinte: Belçikalı oyuncu ve yönetmen François Pinte, 1990'dan beri genç küçük dinamik çizimci. Onun her yaş grubuyla tiyatro atölyeleri gerçekleştiriyor. Fransızca'yı yabancı dil olarak öğrenen birçok gruba çeşitli sahnelenmeler gerçekleştiriyor. Hazırlık sınıfı tiyatro kulübü öğrencilerimizle drama atölyelerini gerçekleştirecek.
16 Mart Pazartesi: HZ - 1. grup (5, 7 & 8. Ders, Dans Salonu) - **18 Mart Çarşamba**: HZ - 2. Grup (5, 6, & 7. ders, Dans Salonu)

Bilgi Yarışması Fransa'da 1988 yılından beri düzenlenen bilgi yarışması, zaman içinde bir Saint-Joseph klasine de dönüştü. Hazırlık sınıfı öğrencilerimiz, şarkı ve gösterilerle süslediği bilgi yarışmasında hem genel kültür hem de ders sorularına cevap verecekler.
17 Mart Salı: 1, 2, 3 ve 4. dersler, Tiyatro Salonu

Kalemine Davran! Hazırlık sınıfları için gün içinde yapılacak bir başka yarışma ise bu yıl ilk kez düzenlenecek Okla Yarışması. Öğrenciler Frankofonî'nin 10 Altın Cümlesini yazıp dizeltilmeleri yapacaklar. Bakalım hangi sınıf yazacak...
17 Mart Salı: 5. ders saati, Hazırlık derslikleri

Fransız Büfesi Akşamüstü kahvaltılar olarak kavranan, krepi, tart ve blumum lezzetler... Haftanın en oturaklı başlıyor! Hazırlık sınıfı öğrencileri ve öğretmenleri kendilerini hazırladıkları Fransız spesiyallerini uzun bir masanın etrafında toplama olacaklar. Ayrıca Brassolit grubu harika bir açık hava konseri verecek. **17 Mart Salı**: 7. ve 8. ders saatleri, Petit Quartier

AKIŞ AKSAM

Halka Açık - Ücretsiz

MELİKE TAŞÇIOĞLU

CAN ÖZ

ÇİĞDEM ÇALKILIC TAYLOR

AHMET ÜMIT

EXPOSITION / SERGİ

R-ÉVOLUTION ?
Le LIVRE au temps du numérique
du 17 mars au 30 avril 2015

"R-évolution? Le LIVRE au temps du numérique" est une exposition qui présentera avant tout les évolutions actuelles du livre. Les livres issus de la bibliothèque des Frères qui ont fondé le Lycée Saint-Joseph se confrontent à l'arrivée des tablettes numériques.

"Où sans porter aujourd'hui au livre en tant qu'objet tout en sachant que le monde virtuel facilite au maximum l'accès à l'écrit et à l'image?"
"Où est le plaisir du livre en tant qu'objet de plaisir?"
"Quels sont les ouvrages qui ont attiré le plus d'attention et qui ont marqué l'histoire du monde?"
"Comment a-t-il formé ou a-t-il formé notre perception du livre?"
"Le e-book représente-t-il la fin du livre imprimé?"

En cherchant des réponses à ces questions, "R-évolution? Le LIVRE au temps du numérique" présentera aussi des volumes riches en histoires et anecdotes.
<http://150ansdelivres.wordpress.com/>

l'Venissage : mardi 17 mars à 19h, Salle d'exposition
du lundi au vendredi de 15h30 à 19h30
samedi 10h - 18h (fermé le dimanche)

D-EVRİM?
dijital çağda KİTAP
17 Mart // 30 Nisan 2015

"D-EvrİM? dijital çağda KİTAP" sergisi kitabın dünyasını, bugünü ve yarınını masaya yatırıyor. Sergi kapsamında okulun kurucusu olan Frerlerin yüz yıllık kütüphanesinden örnekler, sanal kitap uygulamaları ile birlikte sergileniyor.

"Sanal dünyaya geçiş ve dijital içerikler hiç olmadık kadar ulaşılabilir hale gelirken bir nesne olarak kitabın anlamı nedir? Bir arzu nesnesi olarak kitabın nasıl konumlandırılıyor? Tarihte hangi seriler, hangi basıklar veya hangi dergiler tepki çektir veya çözüme açtı? Kitap öğrendiğimiz zaman içinde nasıl pekişiyor veya pekiştiriliyor? E-Kitap basık kitabın sonu olur mu?"

Gibi ilgili soruların sorulduğu sergide, sadece içerikle değil, kâğıdı, basıkta, içindeki hafızıyla bir nesne olarak ziyaretçilerin ilgisini çekecek yüzlerce nadir eser sergilenicek.
<http://150ansdelivres.wordpress.com/>

l'Acılı: 17 mart Salı saat 19:00, Sergi Salonu
Pazartesi-Cuma: 15:30 - 19:30
Cumartesi: 10:00 - 18:00 (Pazar günü kapalıdır)

CONFÉRENCE

Jeudi 19 mars 2015

Première session de 18h à 19h15

19h15 - 20h : COCKTAIL

Deuxième session de 20h à 21h30

Première session

Melike Taşçıoğlu

"Le livre en tant qu'oeuvre d'art, la création du livre et le livre imprimé"
Née à Ankara en 1979, Melike Taşçıoğlu, enseigne les arts graphiques à l'Académie des Beaux-Arts à Anadolu Üniversitesi. Elle a écrit : Le livre : une plate-forme de communication visuelle. L'Espace : une plate-forme de communication visuelle.

Can Öz

"Diriger une maison d'édition en Turquie et les politiques des livres numériques"

Né à Istanbul en 1980, Can Öz est le président des éditions Can fondées en 1981 par son père Erdal Öz. Il a été à la tête de la Fondation des Éditions Jeune Public. Aujourd'hui, il est aussi membre de l'Association des éditeurs en Turquie et il fait partie des conseils d'administration de plusieurs associations.

Çiğdem Çalkılıç Taylor

"Le pont entre le conte et la réalité : la place du livre, du conte et du récit dans le développement psychologique humain."
Çiğdem Çalkılıç Taylor est une psychologue qui travaille depuis de longues années dans un centre de psychologie nommé "Pusul Psikoloji" dont elle est une des fondatrices. Elle fait partie de l'Association des psychologues de Turquie et de l'Association Internationale de Neuro-psychanalyse.

Deuxième session

Ahmet Ümit

Ahmet Ümit (1960) est auteur de romans policiers. Ses œuvres rencontrent un succès populaire et critique, elles sont traduites en plusieurs langues. En français, Le Pantin a été publié aux éditions du Rocher en 2008. Ahmet Ümit est diplômé du Département de l'Administration Publique de l'Université de Marmara. Entre les années 1985 et 1986, il suit des études à l'Académie des Sciences Sociales de Moscou. Son premier livre Sokağın Zulası (Le vol de la rue) a été publié en 1989 et reflète les influences politiques de la période dans laquelle il se situe. Son premier livre de nouvelles Çıplak Ayaklıydı Gece (La nuit à pieds nus) publié en 1992 a reçu le "Prix de Philosophie et d'Art Ferit Öğüt Bayır". Il a publié dix-huit titres à ce jour, dont certains adaptés pour le cinéma et les séries TV.

// Une traduction simultanée du turc au français aura lieu lors de la conférence.

sergi/exposition

Pazartesi-Cuma: 15:30 - 19:30
Cumartesi: 10:00 - 18:00
Pazar günü kapalıdır.

Dr Esat İyık cad. No: 66/11 Kadıköy 34710

İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr Esat İyık Cad. No: 66/11 Kadıköy 34710

AGIK AKSAM

Melike Açık - Ücretli

INTERVENTIONS

Bernard Friot : L'un des auteurs jeunesse le plus lu et aimé en France. Agrégé de lettres, il a été responsable et directeur du Bureau du livre de jeunesse à Francfort pendant quatre ans. Il est aussi traducteur. Ses textes sont traduits en turc chez Timaş et Tudem. (Cf. le blog <https://bfriot.wordpress.com/>)
Lundi 16 mars : 9F (1ère et 2e périodes) / 9H (3e période) / 9G (7e et 8e périodes)
Mardi 17 mars : 9A (1ère et 2e périodes) / 9B (7e et 8e périodes)
Jeudi 19 mars : 9D (1ère et 2e périodes) / 9E (5e et 6e périodes) / 9C (7e et 8e périodes)

Stéphanie Vernet : Après plusieurs années dans l'édition, elle a créé une agence littéraire, The Picture Book Agency, spécialisée dans l'édition jeunesse, qui représente les éditeurs français et étrangers.
Lundi 16 mars : 11G (3e période) / 11D (7e et 8e périodes)
Mardi 17 mars : 11B (5e et 6e périodes) / 11E (5e période) / 11F (7e période) / 11C (8e période)

Marie Munhoven : Jeune restauratrice de livres et de papiers, diplômée d'Estienne et de la Sorbonne, elle a effectué plusieurs stages, notamment à la Bibliothèque Nationale de France et au Musée d'histoire naturelle de New York. Elle travaille maintenant en indépendant pour des particuliers et des musées et vit à Istanbul.
Mardi 17 mars : 10C (1ère et 2e périodes) / 10 E (5e et 6e périodes) - Mercredi 18 mars : 10F (5e et 6e périodes)

Naila Banian "Découvertes des Cultures du Monde" : Consultante anthropologue, coordinatrice de projets culturels, rédactrice et encadrant depuis deux ans le programme des ateliers culturels du Club des Mille Pages à l'Union Française, Naila Banian fera découvrir à nos élèves les différentes cultures des pays francophones en termes de littérature, gastronomie, mode etc.
Lundi 16 mars : 10B (5e et 6e périodes) / 10C (5e et 6e périodes) - Mardi 17 mars : 10G (5e et 6e périodes)
Vendredi 20 mars : 10A (1ère et 2e périodes) / 10D (4e et 5e périodes)

François Pinte : "Travail sur l'univers clownesque" François Pinte est un comédien - metteur en scène belge. Il anime des ateliers de théâtre auprès des jeunes et de tous les publics depuis 1990. Il a monté de nombreuses créations théâtrales en français langue étrangère. Il créera un atelier de clown avec nos élèves de Pré-Lycée.
Mercredi 18 mars : Clubs de théâtre français et turc (2e et 3e périodes) Salle de Théâtre

Murat Gülsoy : Atelier de Création Littéraire Murat Gülsoy enseigne à l'Institut de Génie Biomedical de l'Université Boğaziçi. Il a publié le magazine littéraire "Hayalet Gemi (Le Bateau Fantôme)" de 1992 à 2002. Ses romans intitulés "Bu Kitabın Çalın (Voilà ce livre) 2001", "Bu Filmin Külli Adımı Benim (Je suis le méchant de ce film) 2004", "Baba, Oğul ve Kutsal Roman (Le Père, le fils et le divin roman) 2013", "Gölgeler ve Hayalet Şehri (Dans la ville des ombres et des rêves) 2014, ont emporté le prix littéraire le plus prestigieux. Ses nouvelles et romans sont traduits en plusieurs langues. Gülsoy dirige la maison d'édition de l'Université Boğaziçi depuis 2004 et vient d'être nommé directeur du Centre Artistique et Culturel Nâzım Hikmet dans l'enceinte de l'Université Boğaziçi.
Vendredi 20 mars : (3e, 4e, 5e, 6e, 7e et 8e périodes) Salle Vidéo / Conférence

KONFERANS

19 Mart
Perşembe
2015

1. OTURUM:
Saat 18:00 - 19:15
19.15-20:00 : KOKTEYL
2. OTURUM:
20:00 - 21:30

1. OTURUM

Melike Taşçıoğlu "Kitap Sanatı, Kitap Tasarımı ve Baskı Kitap"

1979 Ankara doğumlu Melike Taşçıoğlu, Anadolu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Bölümü öğretim üyesidir. "Bir Görsel İletişim Platformu Olarak Kitap" ve "Bir Görsel İletişim Platformu Olarak Mekân" adlı kitapların yazarıdır.

Can Öz

"Türkiye'de yayınevi yönetmek ve elektronik kitap politikaları"

1980 yılında İstanbul'da doğdu. Can Yayınları'nın Genel Müdürü. Bir dönem Çocuk Gençlik Yayınları Derneği'ne başkanlık yapan Can Öz, Yayıncılar Birliği ve birçok dernekte çeşitli görevlerde ve yönetim kurullarında çalışmaktadır.

Çiğdem Çalkılıç Taylor

"Masal Gerçek Köprüsü: Kitabın, masal ve hikâyelerin psikolojik gelişim açısından yeri ve önemi"

Klinik Psikolog Çiğdem Çalkılıç Taylor, kurucularından olduğu Pusa Psikoloji adlı merkezde uzun yıllardır klinik psikolog olarak çalışmalarına devam etmektedir. Türk Psikologlar Derneği ve Uluslararası Nöropsikanaliz Derneği üyesidir.

2. OTURUM

Ahmet Ümit

1960 Gaziantep doğumlu şair ve yazar Ahmet Ümit, Türkiye'nin en önemli polisiye ve suç yazarlarından biridir. Birçok dile çevrilen eserleriyle uluslararası bir ün kazanmıştır. 1983 yılında Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi bölümünü bitiren Ümit, 1985-86 yıllarında Moskova'da Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde eğitim gördü. İlk kitabı "Sokağın Zulası" (Şiir) 1989 yılında yayınlanmıştır. Bu kitabı 1992 yılında yayınlanan "Diplak Ayaklıydı Gece" (Öykü) izlemiş ve yazara Ferit Ögüz Bayır Düşün ve Sanat Ödülünü kazandırmıştır. Bugüne kadar Ahmet Ümit'in toplam on sekiz kitabı basılmış ve bazıları sinema ve TV dizilerine uyarlanmıştır.

// Konferans sırasında Türkçe'den Fransızca'ya simültane çeviri yapılacaktır.

ATÖLYELER

Bernard Friot : Fransa'nın en çok sevilen ve okunan gençlik kitaplarının yazarı, Bernard Friot, bu yıl Frankofoni haftası boyunca iseminin konğu olacak. Aynı zamanda çevirmenlik de yapan Friot'un eserleri Timaş ve Tudem yayınlardan Türkçe olarak da basıldı. (<https://bfriot.wordpress.com/>)
16 Mart Pazartesi: 9F (1. & 2. ders) / 9H (3. ders) / 9G (7. & 8. ders) - 17 Mart Salı: 9A (1. & 2. ders) / 9B (7. & 8. ders) / 9D (1. & 2. ders) / 9E (5. & 6. ders) / 9C (7. & 8. ders)

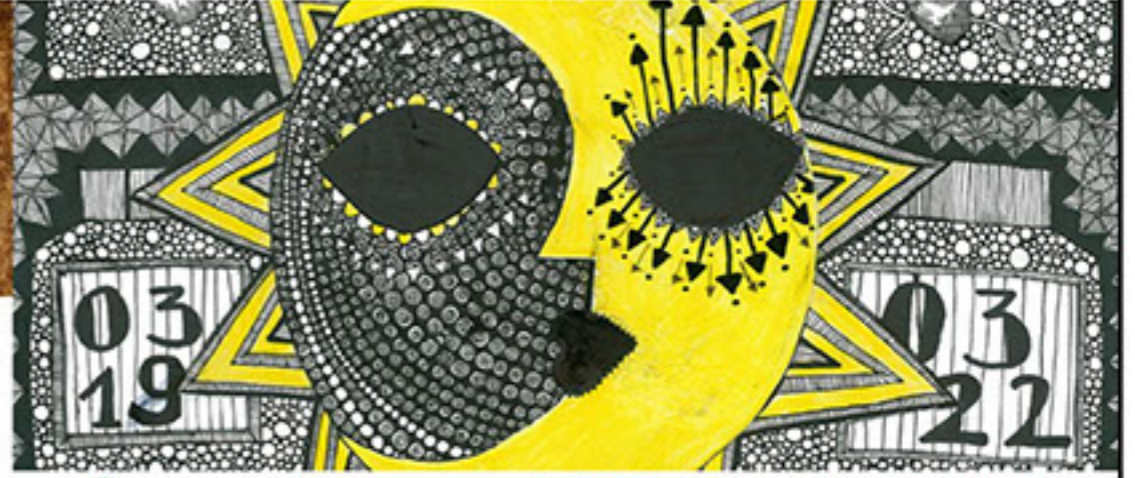
Stéphanie Vernet : Uzun yıllar farklı yayınevlerinde çalıştıktan sonra gençlik edebiyatı üzerine yoğunlaşan Stéphanie Vernet, uluslararası alanda çalışan editörleri bir çatı altında toplayan The Picture Book Agency adlı edebiyat ajansını kurdu.
16 Mart Pazartesi: 11G (3. ders) / 11D (7. & 8. ders) - 17 Mart Salı: 11B (3. & 4. ders) / 11E (5. ders) / 11F (7. ders) / 11C (8. ders)

Marie Munhoven : Estienne Üniversitesinin ardından Sorbonne'da okuyan, kitap ve kağıt restoratörü Marie Munhoven, Paris'teki Fransa Milli Kütüphanesi ve New York'taki Doğa Bilimleri Müzesi gibi köklü kurumlarda stajyer olarak çalıştı. Bugün bağışlar olarak özel sipariş üzerine ve çeşitli mizahlarla çalışan genç sanatçı İstanbul'da yaşamakta.
17 Mart Salı: 10C (1. & 2. ders) / 10 E (5. & 6. ders) - 18 Mart Çarşamba: 10 F (5. & 6. ders)

Naila Banian "Dünya Kültürlerini Keşfetmek" Antropoloji danışmanı, költürel etkinlik koordinatörü, redaktör olarak çalışan ve son iki yılda Union Française'ye bağlı Mille Pages kulübünde költürel atölyeler düzenleyen Naila Banian, öğrencilerimize dünyadaki Frankofon ülkelerin költürel (edebiyat, gastronomi, moda...) farklılıklarını tanıttacak.
16 Mart Pazartesi: 10B (3. & 4. ders) - 10C (5. & 6. ders) / 17 Mart Salı: 10G (5. & 6. ders)
20 Mart Cuma: 10A (1. & 2. ders) / 10D (4. & 5. ders)

François Pinte : Belçikalı oyuncu ve yönetmen François Pinte, 1990'dan beri genç kuşak öncelikli olarak ürettiği her yaş grubuna yönelik atölyeleri gerçekleştiriyor. Fransızca'yı yabancı dil olarak öğrenen birçok gruba çeşitli sahnelenmeler gerçekleştirildi. Hazırki sen ve tiyatro kulübü öğrencilerimize drama atölyeleri gerçekleştirilecek.
18 Mart Çarşamba: Türkçe ve Fransızca tiyatro kulübü öğrencileri (2. & 3. ders, Tiyatro Salonu)

Murat Gülsoy : Yazarlık Atölyesi Murat Gülsoy, Boğaziçi Üniversitesi'nde Biyomedikal Mühendisliği Enstitüsü öğretim üyesi olarak çalışıyor. 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla Hayalet Gemi dergisini çıkardı. 2001 yılı Saik Fakültesi Hükümeti Armağanı, Bu Kitabın Çalın adlı kitabına, 2004 yılı Yunus Nadi Roman Ödülü, Bu Filmin Külli Adımı Benim, 2013 yılı Notre Dame de Sion Ödülü Baba, Oğul ve Kutsal Roman, 2014 yılı Sedat Simavi Edebiyat Ödülü Gölgeler ve Hayalet Şehri adlı romanlarına verildi. Öykü ve romanları çeşitli dillere çevrilmiştir. Murat Gülsoy aynı zamanda 2004 Yılından beri Boğaziçi Üniversitesi Yayınevi'nin Genel Yayın Yönetmenliği ve 2014 yılından beri Boğaziçi Üniversitesi Nâzım Hikmet Kültür ve Sanat Araştırma Merkezinde müdürlüğü görevini sürdürüyor.
20 Mart Cuma: (3, 4, 5, 6, 7 & 8. dersler) Video / Konferans Salonu

SORTIE GEZİ

Sortie du club de théâtre en français au Festival de Théâtre Lycéen Francophone en Hongrie

Cette année, notre club de théâtre en français, a la chance de participer au 26ème FTLF de Pécs, en Hongrie, du 19 au 22 mars, pendant la semaine de la francophonie avec une adaptation du *Voyageur sans bagage* de Jean Anouilh, mise en scène par les élèves du club de théâtre et leur professeur Delphine Gastrin. Ce Festival de Théâtre Lycéen Francophone, accueille depuis 25 ans des troupes de théâtre de Hongrie et de nombreux autres pays.

Nos élèves vont présenter une pièce de Jean Anouilh qui met en scène le mystérieux personnage de Gaston.

Fransızca Tiyatro Kulübü Macaristan'da düzenlenen Frankofon Liselerarası Tiyatro Festivali'ne katılıyor.

Fransızca Tiyatro Kulübü öğrencileri, bu yıl 26.sı düzenlenen Macaristan'ın Pécs şehrindeki Frankofon Liselerarası Tiyatro Festivali'ne katılıyorlar.

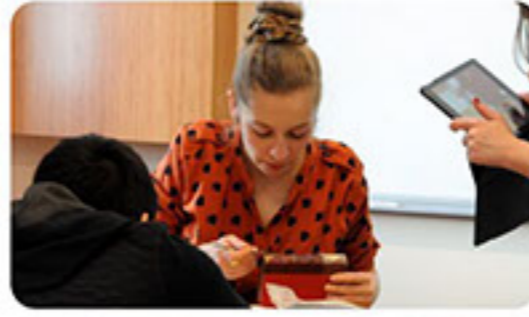
Macaristan ve tüm dünyadan frankofon öğrencileri ağırlayan, 19 - 22 Mart tarihleri arasında yer alacak festivalde öğrencilerimiz, öğretmenleri Delphine Gastrin ile birlikte uyarlayıp sahneledikleri Jean Anouilh'un "Le Voyageur sans bagage (Bagaşız Yolcu)" adlı oyununu sunacaklar.

ATÖL YELER

INTER VENTIONS

KONFERANS 19 Mart Perşembe 2015

CONFÉ RENCE Jeudi 19 mars 2015

ACTIVITES DES PRE-LYCEE HAZIRLIK SINIFI ETKİNLİKLERİ

"T-REX"

“Heykel ve Enstalasyon Projesi”

Bu türden projelerin pedagojik zemini, kurguyu yaşama kavuşturan can suyudur.

Sinemacı mantığıyla kurgulanan senaryo; yılların getirdiği sistematik - pratik, çözümsel tecrübe ile parçaların bütünü oluşturmasıyla hayal - gerçek köprüsünde yerini alır.

L' école ; izlenen yol, usul, tarz anlamındadır. Renaissance dönemindeki atölyelerde ; " usta - çırak " ilişkisinde, hem yaşam hem de sanat yolunda, ustadan ' teknik ve teorik yeterlik ' alınan bugünkü " okul " karşılığıdır.

Biz de, gelenekselleşen; heykel - enstalasyon çalışmalarında, "usta - çırak " usulünü sürdürmeye çalışıyoruz.

Neden bir dinozor?!

Tarih öncesi fantastik bir yaratığın hayal gücünün de yardımıyla yeniden yorumlanması; anatomik araştırma, sahne - yerleştirme, simgesel sıralamayı bir bütün olarak ifade etme çabası ilginç bir deneyim olacaktır .

Önce , George Segal' i öğrendik.!

1976 yılında uluslararası ' POP ART SERGİSİ ' inde (gerçek ölçülerde) parça kalıp tekniği ile oluşturduğu insan figürlerini " ready made " mekanlarla (hazır mekan - obje) buluşturuyordu. Saint Joseph Fransız Lisesi; fen ve matematik tabanlı, Fransızca öğreten bir okuldu, fen ve matematik arasına biraz " estetik " ilave etmek gerekiyordu.!

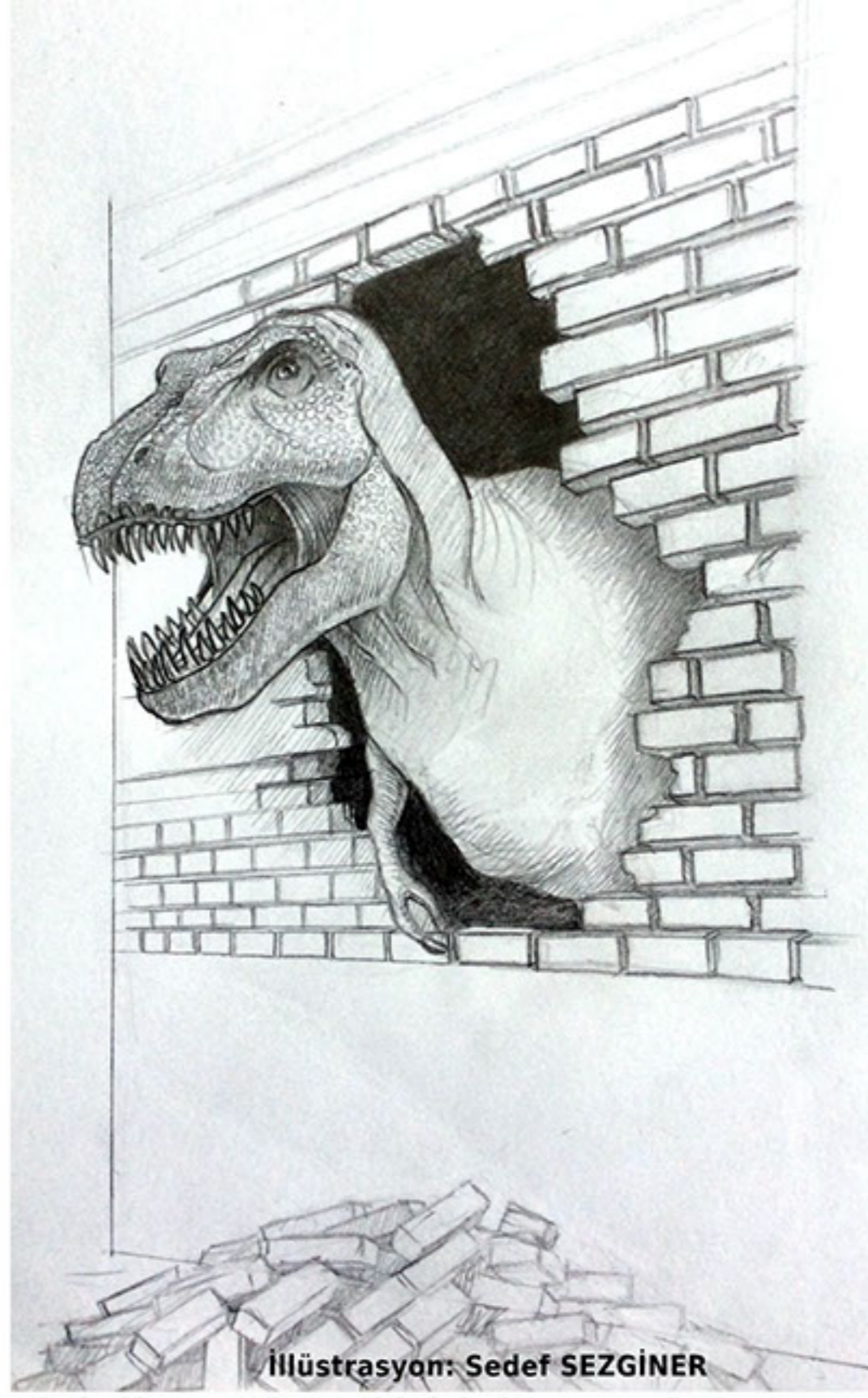
Öğrenme süreci " tuğla duvar inşaatı " gibidir. Her parça belirli bir düzende sağlam hazırlanmış temel üzerinde,

üst üste devam ederek yükselir ve bir bütünü; duvarı oluşturur. Yani temel sağlam ve doğru ise devamı da doğru olacaktır!

Temel sağlam değilse, yıkılması bahanedir ! Rüzgar da olur sebebi, özgürlükleri engellenmiş "eski tüfek bir dinozor" da! Burada izleyicinin hayal gücü de devreye girer ; " **İzleyici payı!**"

"Öğretmen!" ancak "öğrenci!" ile bir araya gelirse aynı çatı altında "okul" kavramına işlevsellik kazandırabilir. Plastik sanatlar eğitiminde de, dil eğitiminde olduğu gibi, aynı sıra takip eder; simgeler (sözcükler)

geometrik biçimler (okunuşlar), üçüncü boyut - perspektif (gramer), kompozisyon (düzen) ilkeleri ortak temel bilgilerdir.

İllüstrasyon: Sedef SEZGİNER

George Segal' in uyguladığı teknik, fen ve matematik okulunda, en uygun “eğlenerek öğrenme” yöntemiydi. Önce eğlenceli bir şekilde kalıp alma yöntemi ile “ready made” “yapılmış malzeme” kullanarak enstalasyonlar yapmaya başladık. Değişik malzemelerle enstalasyon ve heykel anlayışını geliştirmeye çalıştık.

Amaç, resim ve heykel yapmak, heykel yapmaktan çok, heykel tekniklerini, bir tasarım sürecini öğrenmek ; teknik becerilerin geliştirilmesi ve proje arkadaşlarıyla dayanışma içinde, eğlenerek, farkları görerek çalışma disiplinini geliştirmektir.

Bizi tüm çalışmalarımızda, gerçek anlamda destekleyen okul müdürümüz Sayın M. Tricart'a, manevi desteklerini esirgemeyen Sayın Türk Müdür Başyardımcımız Ender Üstüngel' e, ayrıca öğretmen arkadaşlarıma, birçok ihtiyacımızı anında karşılayan Sn. İdari Amirimiz Salih Acar' a, teknik çözümlerde yoğun desteği ile yanımızda olan yetenekli ustamız Sn. Ergun Vatandaş' a ve diğer çalışan sanat dostlarına gönül dolusu teşekkürler. Sanatçıların, sanat eğitimcilerinin, sanatseverlerin takdirlerine sunarız.

A. Selçuk Özbek KIZILIŞIK
Güzel Sanatlar Kulübü Rehber Öğretmeni

Garbage Street

“Türkiye Çevre Eğitim Vakfı'nın düzenlediği Çevrenin Genç Sözcüleri Programı kapsamında, öğrencilerimiz **Dila Tiryakioğlu** ve **Umut Dilsiz**'in ürünleri olan fotoğraf, ulusal jüri tarafından 3. olarak **ULUSAL DERECELER**'e seçilmiştir.”

The picture above is taken from a modern neighborhood 'Beykoz'. Few hours before this picture was taken there was an open market like a bazaar. After this event nobody cleans the streets and it remains like this till the next day even the next week or the next market. As you can see it looks extremely dirty and visually repulsive. There plenty of food on the floor which are just a big waste so it is not just polluting the environment it is also wasting food. This situation disturbs the population who lives nearby and also the plastic bags that are thrown take hundreds of years to dissolve in nature. The citizens should take an action against this pollution otherwise it will be unstoppable.

Aslı Tohumcu ile Yaratıcı Yazarlık

“3 Nisan 2015 Cumartesi günü, Notre Dame de Sion Lisesi' nin "Aslı Tohumcu ile Yaratıcı Yazarlık" atölye çalışmasına Kardelen - Yayın Kulübü öğrencileri ile katıldık. Nazlı Eray' ın Monte Kristo öyküsü üzerinde, farklı bakış açıları geliştiren çalışmalar yapıldı. Tüm bu çalışmalar daha sonra kitap haline getirilip öğrencilere dağıtılacaktır.”

Kardelen - Yayın Kulübü

Attila İlhan Şiirlerinde Gerilim

“ Sainte Pulcherie Fransız Lisesi'nin düzenlediği "Attila İlhan Şiirlerinde Gerilim" konulu edebi makale yarışmasında Serra Özsoy mansiyon ödülü kazanmıştır. ”

29

Meslek Paneli

“ Okulumuzun Psikolojik Danışma ve Rehberlik Bölümü' nün önderliğinde bu yıl Meslek Panelinin 13. sunu gerçekleştirdik. ”

Panelde katılan akademisyen ve alanında deneyimli uzmanlar, öğrencilerin gelecekteki yaşamını etkileyecek olan meslek seçimi kararında onlara yol göstererek başarılı olmalarını sağlayacak aydınlatıcı bilgiler sundular. Kariyerinde başarılı olmuş 16 konuğumuzla iki ders saati süren panel, kokteyl ile sona erdi.

Rehberlik Bölümü

Koridorlardaki Sanat (I)

“Kağıttan tuvale, tuvalden duvara sanat yeni bir yerde hayat buldu; okulumuzun koridorlarında...”

Saint Joseph Fransız Lisesi bu sene birçok alanda büyük değişiklikler geçirdi ve ilklerini yaşadı. Tüm bu yeniliklerden etkilenmiş olacak ki, sanat alanında da patlama yaşandı, hatta yetmedi, okulun duvarlarına taştı. İşte bu yıl, Sevgili Öğretmenimiz Ali Yılmaz rehberliğinde Saint Joseph Fransız Lisesi'nde ilk defa gerçekleştirilecek olan bir projeye başladık: duvar resmi.

10. sınıf öğrencileri olarak nisan ayından itibaren koridorumuzdaki duvarı renklendirmeye başladık. Başta sadece birkaç öğrencinin haberdar olduğu bu çalışma, projeyi gerçekleştirme aşamasına geçilince herkes tarafından tanınmış oldu ve büyük bir ilgi gördü. Normalde sadece öğrencilere yönelik olan bu proje öğretmenler tarafından da desteklenmiş olacak ki, öğretmenlerimiz bizi kırmayarak derslerde de çalışmamıza izin verdiler. Hatta ben bazı öğretmenlerin de katılımcı olmayı dilediklerine şahit oldum. Bu yüzden onlara kendim ve bu projede emeği geçen herkes adına teşekkür ediyorum.

Çalışmada yer almış biri olarak hangi aşamanın daha zor olduğuna karar veremiyorum, çünkü hepsinin kendi içinde zorlukları vardı. İlk aşamada sorun mekanın hazırlanması ve malzemelerin bulunmasıydı. Yerler ve duvarın kullanılmayacak olan kısmı kağıtlarla kaplandı, iskele kuruldu, sandalyeler getirildi ve malzemeler alındı. İkinci aşamada ise kurşun kalemle o koskocaman duvara yapılmak istenen resmin iskeletini çizmek vardı. Bunun amacı boyamaya geçilince oluşabilecek karışıklıkları önlemek ve öğrencilere yol göstermekti. Üçüncü aşamada ise çalışma bitene kadar devam edecek olan eğlenceyle birlikte hata yapma korkusu ve sanatsal kaygı etkisini hissettirmeye başladı. Bu noktada öğrenciler duvarı boyamaya başladılar. Artık geri dönüş yoktu. Dördüncü aşamada ise öğrenciler boyanmış duvarın üstüne resim çizmeye başladılar. Başta herkes için serbest olan aşama, sonradan daha çok emek isteyen bir işe dönüştü. Artık öğrenciler önce beyin fırtınası yaparak çizmek istedikleri resmin taslağını çıkarmak zorundaydılar. Daha sonra bu taslak duvarda hayat bulmadan önce öğretmene onaylatılmıyordu. Hatta kimin resminin çizileceğine karar vermek için yarışmalar bile yapıldı.

Çalışmamız büyük bir hevesle ve beklenenden daha kısa bir süre içinde tamamlandı, bu yüzden herkes adına yenilikçi ve heyecan verici bir etkinlik olduğunu düşünüyorum. Sanat, okulumuzdaki atölyeden çıktı ve herkesin ulaşabileceği, parçası olabileceği, o da olmazsa bakıp zevk alabileceği bir şeye dönüştü. Ayrıca içimizdeki sanatçıyı ortaya çıkardı, aslında ne kadar yetenekli ve istekli öğrenciler barındırdığımızı görmüş olduk. Kağıttan tuvale, tuvalden duvara sanat yeni bir yerde hayat buldu; okulumuzun koridorlarında...

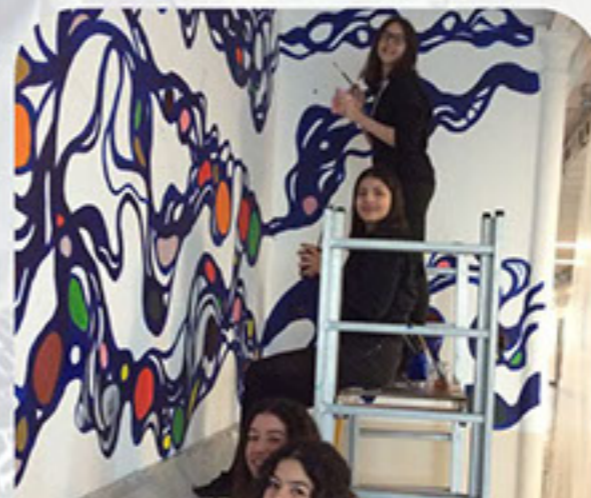
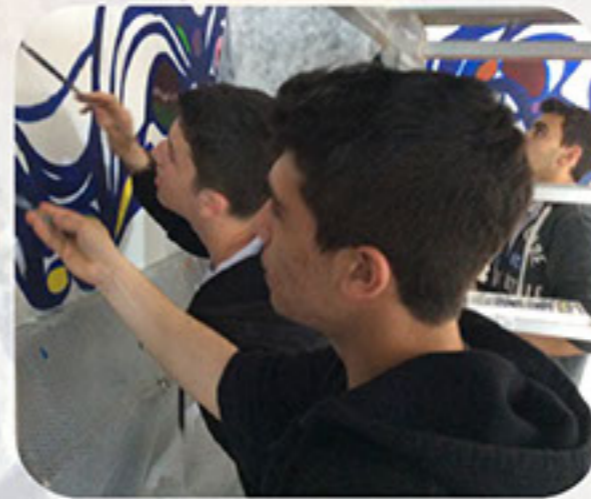
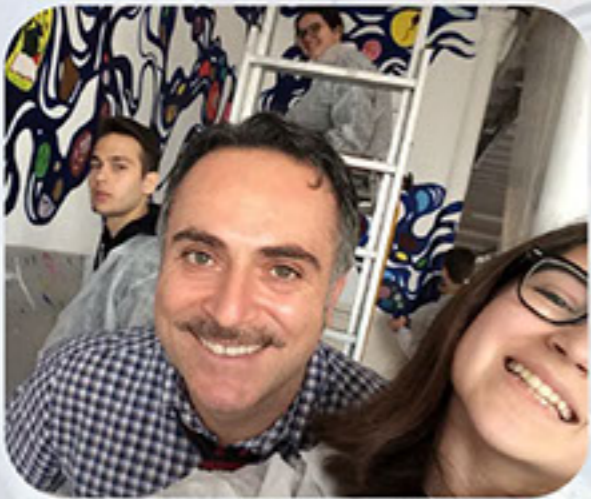
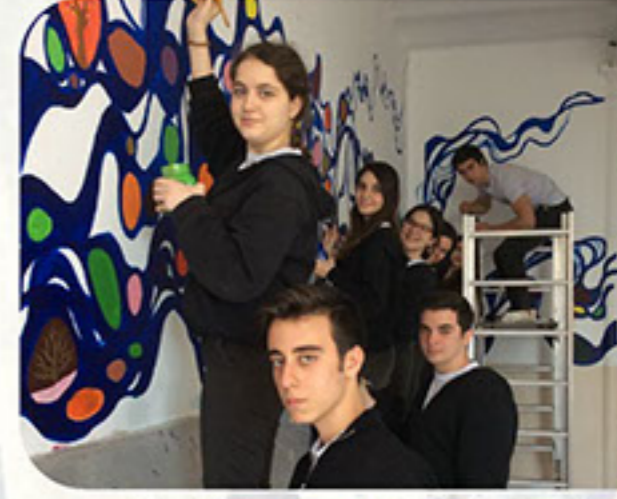
Alara SENEMOĞLU

Koridorlardaki Sanat (II)

Bu yıl, okulumuzda bir ilke imza atarak Sevgili Öğretmenimiz Ali Yılmaz ve 10. sınıflar olarak koridorumuzdaki büyük boş duvara bir resim çalışması yaptık. Dönemce hem okulumuzda kalıcı bir iz bırakmanın, hem de birlikte çalışmanın keyfini yaşadık. Nerdeyse hepimizden bir parça taşıyan çalışmamızda, akan, dallara ayrılan bir yol üzerinde bize ait renkli alanlara kendi kompozisyonlarımızı çizdik. Çok keyifli ve üretken bir çalışma süreci geçirdik. Ortaya çıkan da her bir santiminde farklı bir fırça, farklı bir düşünce olan; kendi düzensizliğinde akışını bulmuş ve hepimizi bir araya getirmiş, bizce de güzel bir çalışma oldu. 10. sınıflar olarak, bize bu fırsatı sunan, yolculuğumuzda bize yardımcı olan herkese çok teşekkür ederiz. Okulumuzu renklendirecek daha nice kapılar açılması dileğiyle...

İlayda TÜRBEDAR

Amaç Edinmek Yolunda

“ Bir amaca bağlanmayan ruh, yolunu kaybeder; çünkü her yerde olmak hiçbir yerde olmamaktır. Denemeler / Montaigne ”

Her insanın var oluşunun bir sebebi vardır. Bunu kabul etmek için dindar, ateist, filozof ya da başka herhangi bir niteliğe sahip olmanız gerekmez çünkü insan içgüdüsel olarak kendini bir işe adanmak, hayatta bir takım şeyler başarmak, hedefindeki mevkiye gelebilmek ister.

Diğer yandan bu yolu katedebilmesi için rekabetçi bir ruha da zaman zaman ihtiyaç duyar. Eğer uğraştığı alanda yetenekliyse, dikkatini odaklamış ve azmini işine vermişse kişi başarılı olur ve herhangi bir aksilik çıkmaması dahilinde yükselmeye devam eder. Bu kişiler dışında bazıları da vardır ki, ruhları gerçekten hiçbir yere bağlanamaz .Bu genellikle aslında başarılı olabilecek ama kendi yeteneklerinin farkında olmayanların veya hayatın çabalamaya değer bir süreç olmadığını düşünen insanların başına gelir ya da o kadar kararsız ve hırslıdır ki ruhları kaybolur, amaçlarından sapar ve bir hiç elde ederler. İşte ruhun bu bağlanamama durumuyla karşılaşmaması için insanın kendini daha iyi tanıması, yönelmek istediği alanları önceden belirlemesi ve hayatı dolu dolu yaşamalıyım derken yapmak istediklerinin ağırlığı altında ezilmeden, kabiliyetlerinin sınırlı olduğunu bilincine vararak hareket etmesi gerekir. İnsandan zaten her alanda iyi olması beklenemez. Kimse her

şeyde iyi olamaz tabiri yerindedir, öyleyse tıpkı kimsenin kusursuz olamayacağı veya kimsenin her şeyi bildiğini iddia edemeyeceği gibi. Öyleyse gerçekten yapmaktan zevk aldığımız ve sürerliliğini koruyacağımıza emin olduğumuz işlere yönlendirmektir ruhumuzu bir aidiyetlik hissine kavuşturacak olan.

Peki insanlar neden durmadan her şeyde bir parmağı olması için kürek çekip dururlar? Toplu yapılan bir resim çalışmasına tek fırça dokundurup adının resmin altında yazdığını görünce mutlu olan o insan aslında bilincinde değil midir hiç emek sarf etmemiş olduğunun? Gözü, işinin en iyisini yapmakta olan değil ama her şeyi yapmak isteyen insanlar aynı zamanda toplumsal düzeni de bozmaktadırlar. Çünkü kalifiye işçi sayısının azalması demektir bu bir bakıma . Çözüm sürecinin ailelerin çocuklar üzerindeki her alana yönelme ve her şeyi deneme baskısının azalmasıyla birlikte başlayacağına inanıyorum. Aile, bir çocuğun kişiliğini oluşturan tek veya en önemli faktör olmasa da, eğitim hayatının başladığı yerdir ve onun en temel yön vericisidir. Öyleyse aile, ruhları bir amaca bağlayacak en etkili güçtür.

Ege AK

Bir Herkes veya Birçok Hiçkimse

“Ortalama olmayı bu yüzden hiç istemedi: Herkes ortalamaydı, hiç kimse ortalama değildi orası tartışılır ama kesinlikle kimsenin ortalamayı sevmediği, kimsenin ortalamayı istemediği belliydi.”

İnsanların nasıl mutlu olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Kendisi bütün mutsuzlar gibi her yerini kaplayan ama gözlerini gizleyemeyen bir maske takmıştı, mutlu insanların mutluluğu da gözlerinden okunmaz mıydı zaten?

Bir insanın ona yalan söylediğinden şüphelendiğinde

gözlerinden okunmaz mıydı yalan söyleyip söylemediğini, hani gözler ruhun aynasıydı? Gözler ruhun kitabıydı aslında, sevmediği insanın kapağını açmaya tenezzül etmezken aşığı olduğunun da gözlerini bütün gün okuyup bitirmek için can atmaz mıydı, bir insan ne kadar zor bir insansa gözlerini de okumak o kadar meşakkatli olmaz mıydı?

Yüzüne bakmaya utandığı adamın kitabıydı aslında en okuması gereken, okunması en korkutucu olan, gerçekte ona kim olduğunu gösteren, sanki kapakları ateşten örülmüş bir kitap gibi. Baktıkça içi yanardı, özür denen sudan serpmekse ahşap bir evin yangınına damla damla su taşımak değil miydi? Aslında o herkes değil miydi ya da hiç kimse, sanki ikisinin bir farkı varmış gibi.

Ortalama olmayı bu yüzden hiç istemedi: Herkes ortalamaydı, hiç kimse ortalama değildi orası tartışılır ama kesinlikle kimsenin ortalamayı sevmediği, kimsenin ortalamayı istemediği belliydi. Filmlere baktı seçilen kızlar hep aşırı güzel ya da sonradan aşırı güzel olan çirkinlerdi, farklı olanlardı saçlarını turkuaza boyayanlar veya gözlerinden hınzırlık fışkıranlardı ancak belli ki bu yolda ters bir yöne sapmıştı ve kimsenin istemediği bir "ortalama" olmuştu başkasının mutluluğu için çalışan herhangi bir işçi, kendi çektiği filmde bir figüran, kendini anlatan masalda bir cüce olmuştu. Beyaz atlı prens olmayı herkes ister, kızı kapmak olsun eşsiz olmak olsun ya da en basitinden altı tane kendisiyle aynı olan kardeşlere sahip olmamak olsun...

Tıpkı masalındaki gibi hayatında da kızı kapamamıştı hem de kaç tanesini. Arkadaşları ona "ilk gördüğünde hayatının aşkını tanıyacaksın zaten" derlerdi ama bu tarz batıl inançlara da sahip değildi çünkü kendi batıl inancı vardı işte: Gözlerin kitap olduğuna inanıyordu. Kitabın kapağına aldanarak almak olurdu eğer arkadaşlarını dinleseydi. O yine bütün hayatı boyunca yaptığı gibi tırnaklarıyla kazımalıydı.

Ortalama insanlar zaten hep bir yerlere çalışarak gelirler, genlerinde bu vardır: Çalışkanlık değil çalışmak zorunda

olma durumu. Çalışmazsa istenmezlerin kuyusunda boğulacaktı çünkü. O soğuk ve boğuk karanlıkta kalmaktansa hep tırmandı, oysa farklılar öyle miydi. Onlar tek gülümsemeye başkasını mutlu edebilen reklamlardaki çakma mutlulardı, her istediği ayağına getirilenlerdi, zenginler yakışıklılar güzeller kaslı olanlar yetenekliler.

Her şeyde olduğu gibi aşkta da böyle olacağına inanıyordu tek bakışta tavlamaktansa bir ömür kovalamak daha yapılabilir geliyordu gözüne. Bazen kendini yazabildiğine inandırıyor, yazıp içini dökmeyi deniyordu, başlarda yüksek tempolu güzel bir yazıya başlıyordu, kuralsızca ne yazdığını bilmeden ve bitirdiğinde de bir kalıba sığdıramadan... Ancak yazı ilerledikçe temposunu ve yazma heyecanını yitiren kişi yazıyı yazdıkça kalitenin de düştüğünü fark edip hep bırakırdı.

Aslında bu, o yazının hayatıydı: Başlarda ne olduğunu bilmeden hızlıca dünyaya gelen yazı, bilinci açıldıkça zamanın yavaşladığını ve temponun düştüğünü anlardı ve vakti gelince de fani olan bu dünyadan göçüp giderdi. Nedense kişinin yazıları hep kısa ömürlü olmuştu.

Dışarıdan ortalama bir insan diye nitelendirilebilirdi, fark etmezdi. Zaten insanların önyargılarına aldırma ya da ön yargılarla yaşamayı uzun süre önce bırakmıştı. Önyargı kısıtlardı, önyargı acımasızdı. Önyargı onu bu hale getirmişti zaten, zeki veya yetenekli değildi. Etrafı ders notları, dış görünüşüyle örselenmişti. Onu tanımayanlar sanki ona, gerçek ona yani okunması gereken gözlerine, değil de onun notlarına bakıyordu sanki, okul olmasaydı insanlar ona bakacak farklı bir çerçeve bulamayacaklarmış gibi okula ve derslere karşı bir kını vardı. Bir insan her zaman başkasına üstten bakmayı isterdi, gerek gücüyle gerekse zekasıyla gerekse parasıyla istisnasız herkes bunu isterdi peki bir insanın zekası onu iyi bir insan yapar mıydı, peki ya gücü, parası? Bunları hepsi bir insanı değiştirebilirdi, hepsi iyi bir insanı kötü, kötü bir insanı daha kötü bir insan yapabilirdi.

Dipte olmanın güzel yanıysa buydu işte, dışardan insanları gözlemlene fırsatı bulabiliyordu, insanların nasıl aç köpekler gibi birbirini yediğini ya da gereksiz dünyevi değerlere sahip olabilmek amacıyla başkasını yukarı çıkarmak için basamak olarak kullandıklarını görmüştü ve bunları gördükçe insanlardan kaçmaya karar vermişti. Her şeyin bir kötü yanı olduğunu görüp bunun iyi yanlarını görmezden gelmeyi itinayla başardıktan sonra bu kötülüklerden kaçmak için ortalama ve hiçbir kesin kişiliğe sahip olmadan özelliksiz bir insan olmayı başarmıştı.

Güçlü olanın güçsüzü ezdiğini gördü, başkasını ezmek için güçsüz olmayı göze aldı, zekinin budalayı ezdiğini gördü, budalayı ezmek için zeki olmaktan vazgeçti ve son olarak paranın insanları dönüştürdüğü canavarları görmüştü, bunlardan kaçtı ama elinde hiçbir şey kalmamıştı...

Yalnız Ağaç

“ ... bu ağaç aynen bana benziyordu. ”

Kapısından içeri adımımı attığım gibi içime dolan yeşillik kokularının burnumu yakmasına izin verirken, çocukluğumdan kalma bu bahçe şimdi ne kadar ıssızdı onu fark ettim. Hala yemyeşildi, belki benden bile daha dayanıklıydı.

Tek bir ağaç vardı bu bahçede, çimlerin üzerinde biz bağıra çağıra oynarken sadece gölgesinde soluklanmak için aklımıza gelen bu ağaç da yaşlanmış, evin sessizliği ve onu terk edenlerin yasını tutmaktaydı, yalnızdı. Bize meyve vermediği için ona kendini suçlu hissettirdiğimiz ama ne olursa olsun soluğu yanında aldığımız bu ağaç aynen bizim gibiydi. Daha niceleri vardı bu koca dünyanın üstünde onun gibi ama bizim için o tekti. Ve evet, bizim bile farkında olmadığımız, gece yatarken biri bizi izliyormuş gibi hissettiren, annemizin baş ucumuzda ışığı tekrar tekrar açıp kimsenin olmadığını kanıtladığı sırada bizi gözetleyen, babalarımızdan gizli bir yerlere gittiğimizden haberi olan yine de onlara çaktırmayan, yere kapaklandığımız ama anneannemizin telaşlanmasını istemediğimizden evin içine girmediğimiz sıralarda dizimizin ağrısını unutturan, dedemin çocukluğunu bile görmüş belki de onunla benim geçirdiğim zamanın kat be kat fazlasını geçirmiş bu ağaç aynen bana benziyordu. Bize benzeyen çoktu, ama aramız bahçe çitleri nedeniyle kapanmıştı, onlardan habersiz sürdürmeye çalıştığımız ama üstesinden gelemediğimiz bir hayatımız vardı. Kimi zamanlar etrafımızda küçük

çiçekler açsa da bir gün solup gideceklerine neredeyse en başından beri emindik. Güvensiz miydik, kimsenin bize güvenmesini sağlayamaz mıydık? Sorun bu değildi. Etrafımızdakilere güvenirdik, güven sorunlarımız yoktu anlayacağınız. Hatta yanımızdakinin kendini daha iyi hissetmesi için kendimizden ödün bile verdiğimiz olurdu. O, dallarının sürekli uzamasına izin verirdi, kavurucu sıcaklarda rahatça dinlenip kimse görmeden gözyaşlarımızı salıvermemiz için. Ben ise dedemin yüzleştiği hastalık boyunca yanında kalıp onu mutlu etmeye çalışmış ölünce ise kendimi bu ağacın gövdesine yaslanmış vaziyette ıslak gözlerle bulunca anlamıştım ortak noktamızın ne olduğunu.

Çocukken dedemin benim kadar onunla da ilgilenmesini kıskanırdım, ona yalnız ağaç derdim. Sırf dedemin beni daha çok sevdiğine kendimi inandırmak için tüm bu bahçeyi 'Tek Ağaçlı Bahçe' olarak adlandırırdım. Bu lafı da kocaman bahçede ufacık masa etrafında toplanan yaklaşık otuz kadından birinden duymuştum.

Acı kaybımız dedemden sonra bizimkiler burayı satmayı binlerce defa dile getirmişler -gerçi anneannem ve arkadaş grubundan uzaklaşabilmek için iyi bir bahaneydi- yine de abimle ısrarlarımız sayesinde bağımızı hatıralarımızdan koparmamış, gelip gitmiştik buraya. Nedenini her sorduklarında bizi tanıyan herkesin anlaması gerektiğini düşünüp anlatma ihtiyacı duymamıştık. Şimdi sorsalar onlara açık açık buranın bana ne kadar yalnız olduğumu hatırlattığını anlatır, abimin düşüncelerinden ser verip sır vermezdim. Bazı şeyler bize kalmalıydı öyle değil mi?

Ve bugün bu bahçede gezinirken, üstüne tüm arkadaşlarımın baş harflerini kazıdığım Yalnız Ağaç ile tekrar karşılaştım. Bu sefer o bana farklı bir şey hatırlattı. Bizim bu ağaçla en önemli bağımızın yalnızlığımız olduğuna, onun yapraklarını dökerek benim ise ağlayıp sessizlikle bu durumu karşıladığıma inanmışlığımı düşünürken esen rüzgarla gözlerimi sınımsıkı kapattım. Ve yeni bir şeye inandım, bazen yaşadığımızı hissetmek için kendi kurallarımızı kendi ellerimizle yıkmamızın gerektiğine. Yarın yapacağım ilk iki şey belli olmuştu. Önce tüm çitleri söktürecek, sonra tüm bahçeye yeni ağaçlar ektirecektim. Yalnızlık yaşamak için başka bedenler bulmalıydı artık kendine...

H. Nursu SOFUGİL

Bahar Gelince

“Baharın gelmesi demek...
Pozitif enerji demek.”

Bahar gelince ben... Değişirim. Değişmek iyi yönde ancak. Neşelenmek, mutlu olmak... Güneşin doğması, yüzünü bizden esirgememesi, mor menekşelerin açması, papatya yapraklarıyla “Seviyor, sevmiyor”ların başlaması...

Baharın gelmesi demek güzellik demek. Pozitif enerji demek. Mutluluk demek, canlılık demek. O sabaha uyandığında gözlerimi açıp hissediyorum beyaz-pembe tül perdemden içeri bakan güneşi. Tek tek tüm perdelerin açılmasıyla eve sıcaklığını sokan bu sarı ateş, baharın da habercisi oluyor. Söylediği şarkılar, şiirler kulaklarımızda çınlıyor:

*Bahar geldi,
Açın gözlerinizi, kulaklarınızı, kalbinizi!
Hissedin güneşin ısıtan gücünü,
Alın çiçeklerin güzel kokusunu,
Rahatlama ve iyi hissetme zamanı şimdi!*

Güneş bize bir yandan şiirini okurken küçük çocuklar kendini bahçeye atıp ip atlamaya, voleybol oynamaya, sonunda evden çıkabilme sevincini yaşamaya başlıyor. Güzel havaları gören gençler sokakları dolduruyor. Sokaklarda gezen iki sevgili gözümüze çarparken kahvelerini yudumlayıp dedikoduyu eksik etmeyen genç kızları, sahilde yürüyüşe çıkmış tonton dedeleri de gözden kaçırmıyoruz.

Dışarıdan tüm bunları gözlemleyen ben ise değişirim. Değişmek iyi yönde ancak. Neşelenmek, mutlu olmak... Geçen her yılla beraber ömrümüz de değişiyor fakat baharın gelmesiyle üzerime gelen canlanma asla değişmiyor.

Yasmin BEYHAN

Beklentiler

“Beklentilerimiz engellerimiz olmasın!”

İlk kez başımıza gelen bir şey değildi yeni yıl. Her yılbaşında olduğu gibi insanlar yine bütün sorumluluğu yeni yıla yükleyip mutluluğu, neşeyi ve başarıyı büyük ama bir o kadar da imkansız bir umutla yeni yıldan bekliyordu. Bunu fark ettiğim an bu inancı değiştirmenin zorunlu olduğuna karar verdim. İnsanların bu derecede sorumluluklarından kaçıyor olması katlanılabilir bir şey değildi. Her insanın yeni yıldan beklemesi gereken şey aynıdır belki de.. Hiçbir şey beklememek!

Yeni bir yıla, bir zaman dilimine girmenin bu kadar umutla beklenmesine karşı olmamın nedeni düşünülen, dilenen ve yeni yıldan beklenen her dileğin gerçekleşemeyecek olmasıdır. Bana göre başarının sırrı bu çeşit kendimizi yavaşlatan, amacımız için çalışmayı durduran engelleri ortadan kaldırmaktır.

Doğukan ONGUN

Usta Bir Kalemin Gerginlikleri

“ Sainte Pulcherie Fransız Lisesi'nin düzenlediği "edebi makale yazma" yarışmasına Attila İlhan'ın şiirlerinde "gerginlik" konusuyla katılan eser. ”

İllüstrasyon: Sevgi YANAR

kuruluşundan itibaren her partiyi iktidarda görmüştür. Dünyanın varlık ve yokluk dönemlerini, karanlık ve aydınlık dönemlerini yaşamıştır. 1925 yılında doğan Attila İlhan o dönemin sefaletini görmüş ayrıca Türkiye'nin hızlı gelişimini de yaşamıştır. Türkiye Atatürk döneminden sonra 12 yıllık İnönü yönetimini yaşarken Attila İlhan 13 yaşındadır. Attila İlhan bu zihniyetin iktidarı altında delikanlı olmuştur. Lise son sınıfta birçok şairi geride bırakarak CHP şiir armağanını almıştır. 1946 da İstanbul hukuk fakültesini kazanmıştır. Yiğın ve Gün gibi dergilerde şiirler yayınlamaya başlamıştır. Öğreniminin ikinci yılında Fransa'ya Nazım'a özgürlük için gitmiştir orada fikir dünyası çok genişlemiştir, bunu pek çok şiiri ve kitabında görebiliriz (Hangi Sol). Özgürlükçü ve toplumcu bir şiir algısı vardır. Kendisi sosyalisttir. Birden çok kez tutuklanmıştır. Oysaki O gerçek bir aydındır, her zaman çizgisini korumuştur ,sanatta çok yönlülüğe de önem vermiştir, çok fazla türde eser de vermiştir ve aynı zamanda gazetecidir. Size kısaca Attila İlhan'ın hayatını biraz da kendi perspektifimden açıkladım diye düşünüyorum ,uzatmanın lüzumu yok zaten çağımızda biyografik ayrıntılar Vikipedi'de elimizin altında.

Gelelim Attila İlhan'ın şiirlerindeki gerginlik temasına, Attila İlhan ömrünü gergin geçirmiş bir adamdır askeri müdahaleler , tutuklanmalar , tehditler ve de depresyonlar. Hayatı zorluklarla geçmiştir zaten o dönem rahat hayat yaşayan aydın da yoktur. Dönem çok acımasızdır. Attila İlhan da bu acımasızlığı ve ruhundaki bu gerginliği günlüğüne böyle aktarmıştır:

Daktilolar camları bulutlu sorgu odalarında
Didiklemez mi özgürlüğünü Sansaryan Hanı'nda
Küflenir suyun bir bakır çalığı bırakır ağzında
Kendini öldürmeyi belki bin kere tasarlarsın da
Bir kere aklından geçmez bitirmeden ölmek şarkıyı...

bu şiiri günlüğüne Sansaryan Handa (Sirkeci'de bulunur. 1895 yılında Ermeni mimar Hovsep Aznavor tarafından yapılmıştır. 1944 yılından itibaren 1980'li yıllara kadar İstanbul emniyet müdürlüğü tarafından kullanılan bu han adliye olarak kullanılmıştır... "tabutluk" olarak anılır ve "işkencehane" olmasıyla ünlüdür ayrıca 1944'te aralarında Alpaslan Türkeş'in de olduğu Turancılık davası sanıklarının 'tabutluk' diye adlandırılan dar ve basık hücrelerde Almanya'dan özel olarak işkence maksatlı getirtilen ampuller altında tutulduğu, Nâzım Hikmet'ten Necip Fazıl'a, Sabahattin Ali'den Ruhi Su'ya, Gülay Göktürk'ten, Nuri Çolakoğlu'na kadar pek çok kişinin anılarında yer almış bir mekandır Sansaryan Han.) kaleme alan Attila

Girizgah kısmında iki konudan bahsetmeyi farz görmekteyim. Birincisi bu yarışmaya katılma nedenim ikincisi de Attila İlhan. Nedenden başlayalım, Attila İlhan'ın da öngördüğü gibi bu günlerde gençlerimizin şiire verdiği önem gittikçe azalmaktadır. Gençlerimiz bu zengin edebi mirası unutmakta veya silmektedir. Bu yarışma bana duyduğumda ilginç geldi çünkü Attila İlhan'la çok benzer bir siyasi görüşüm var ve kendimin ve onun siyasi görüşünü doğru sayarım, o büyük bir insandır, olayları ele alış biçimi çok boyutlu ve çok detaylıdır bu yüzden, onun tespitleri kendiminkilerle örtüşünce sevinirim yani o benim için bir ağabey gibidir fikren ve manevi anlamda yanımdadır. Bu yarışmaya da bunun için katılmak istedim. Kendisi en saygı duyduğum aydınlardan biridir, çok ılımlıdır ve insani yönü çok büyüktür, bu yarışmaya katılarak da ona karşı olan vefa borcumu ödemiş gibi hissediyorum. Şimdi ikinci konuya geçelim : Hayatı. Attila İlhan'ın hayatını biraz özetlersek iyi olur gibime geliyor. Çünkü Attila İlhan'ın şiirlerini anlamak onun yaşadığı dönemi ve konjonktürü anlamaktır. Attila İlhan 1925 yılının Haziranı doğmuştur 2005 yılında ise aramızdan ayrılmıştır . Görüyorsunuz ki Attila İlhan dört direkt askeri müdahaleye (1960 1971 1980 1997) şahit olmuş , cumhuriyetin

İlhan'ın gerginliği bu dizelerden fazlasıyla anlaşılakta. "Sana ne yaptılar " şiirinde de aynı gergin dizeleri görmekteyiz :

o sabah mı çıkmıştın bir gün önce mi
bir bıçağın ağzında yürür gibiydin
demirlerin soğukluğu soluk dudaklarında
gözlerinde karanlığı dar hücrelerin
seni görür görmez özgürlüğümden utandım
söyle ne içersin cay mi kahve mi
çok değişmişsin birden tanıyamadım
saçların uzundu omuzlarına akardı
gönlümüz şenlenirdi sarışınlarından
onlar mı kestiler sen mi kısalttın
gülüldün içimizde aylar doğardı
görünmez dağların arkasından
eski gülümsemeni beyhude aradım
o sabah mı çıkmıştın bir gün önce mi
çok değişmişsin birden tanıyamadım
bir çay içer misin yoksa kahve mi
kibritim yok demek cigaraya başladın
ellerin de titriyor bir şeyin mi var
böyle bir kız değildin sen eskiden
sana ne yaptılar sana ne yaptılar
kirpiklerin ıslanıyor durup dururken
o sabah mı çıkmıştın bir gün önce mi
çok değişmişsin birden tanıyamadım
böyle bir kız değildin sen eskiden sana ne yaptılar
sana ne yaptılar dizesindeki içli yakarış Attila ağabeyin
içindeki sıkıntıyı betimlemeye yetmez aslında bizim hiçbir
sözcüğümüz o neslin çektiği acıları betimlemeye yetmez
ama biz çabalamaya devam edelim.

Aynı zamanda onun aşkı da esareti kadar gergindir bunu 3. Şahsın şiiri isimli şiirinde görebilmekteyiz.

Gözlerin gözlerime değince
Felâketim olurdu ağlardım
Beni sevmiyordun bilirdim
Bir sevdiğin vardı duyardım
Çöp gibi bir oğlan ipince
Hayırsızın biriydi fikrimce
Ne vakit karşımda görsem
Öldürecekimden korkardım
Felâketim olurdu ağlardım

Ne vakit Maçka'dan geçsem
Limanda hep gemiler olurdu
Ağaçlar kuş gibi gülerdi
Bir rüzgâr aklımı alırdı
Sessizce bir cigara yakardın
Parmaklarımın ucunu yakardın
Kirpiklerini eğerdin bakardın
Üşürdüm içim ürperirdi
Felâketim olurdu ağlardım

Akşamlar bir roman gibi biterdi
jezabel kan içinde yatardı
Limandan bir gemi giderdi
Sen kalkıp ona giderdin
Benzin mum gibi giderdin
Sabaha kadar kalırdın

Hayırsızın biriydi fikrimce
Güldü mü cenazeye benzerdi
Hele seni kollarına aldı mı?
Felâketim olurdu ağlardım

Bu şiirinde aşkıdaki saflığı ve gözü karalığı öne çıkartmıştır ama öne çıkan başka bir şey daha vardır o dönemin aydınının daha doğrusu Attila İlhan'ın aşkı bile gergindir. Bence Attila İlhan aşkını şu dizesinde özetlemiştir üstüne diyebilecek söz bulamadım : "ben ne kadınlar sevdim zaten yoktular..." bu dizeleri yazanın iç dünyasını bir kere canlı görmeyi çok isterdim. Bütün şiirlerinde gerilmişimdir üzölmüşümdür bela çiçeğinde yazarın gerginliğinin pik noktasını görebilmekteyiz.

Alsancak garı'na devrildiler
gece garın saati bela çiçeği
hiçbir şeyin farkında değildiler
kalleş bir titreme aldı erkeği
elleri yirtilmisti kelepceliydiler
çantasını karısı taşıyordu
hiç kimse tanıyamıyordu kimdiler
gece garın saati bela çiçeği
üçüncü mevki bir vagona bindiler
anlaşıldı erkeğin gideceği
bir şeyden vazgeçmiş gibiydiler
bir türlü karısına bakamıyordu
ayaküstü birer bafra içtiler
gece garın saati bela çiçeği
şimdiden bir yalnızlık içindeydiler
karanlık gelmiş geleceği
birdenbire sapsarı kesildiler
vagonlar usul usul kımıldıyordu

Attila İlhan içtiği sigarayı bile hızlı, gergin içer. Kahramanları yalnızdır , depresiftir yine de devrimcidir, cesurdur aynı kendisi gibi. Kahramanlarının aşkları yarımır hiç tutamazlar ellerinden hep "eksikli" ölümler, sisler bulvarında vurulur kahramanları, çirkindirler, sevgilerine göre değillerdir mecburlardır hayata, yaşamaya ...kısacası Attila İlhan'ın kahramanları bizleriz. Bizlere anlattığı gerginliği de hayatımızdaki gerginliklerdir. Elbette o dönemde yaşamıyoruz ama her insanın gerginlikleri vardır. Attila İlhan ise bu gerginlikleri bu duyguları şiirlerinde ustaca işlemiştir bize bizi anlatmıştır.

Attila İlhan Asım Bezirci'ye göre toplumcu şiirimizin en büyük şairidir. O gençliğe, bizlere şiiri sevdiren adamdır. Türk edebiyatına çok büyük katkıları olmasının yanı sıra Sultan Galiyev'in Türkiye'deki mirasçısı, Türkiye'nin yalnız solcusudur her zaman yalnız bırakılmış ama hiçbir zaman davasından dönmemiştir. Yalnızlığı şiirlerine ilham vermiş yaşadıkları ise onları germiştir. Kabul etmek gerekir Attila İlhan Türkiye'nin en zorlu dönemlerinin hepsini yaşamış gerçek bir Türk aydınıdır. O kadar travma yaşamış ve o kadar trajedi görmüştür ki gergin olması gayet doğaldır hatta bu bizlere büyük bir lütuftur; şiirlerinde gerginlik teması olmasa bu kadar etkilenmez, düşünceler içinde kendimizi keşfedemez, onu bu kadar sevmezdik. Bu gerilim ki bizi harekete geçiren kuvvettir ve iyi ki hayatımızda var olmuştur.

Ali Kaan EVCÜMEN

Hayatımın Dönüm Noktası

“ Artık yazı yazmak benim için hayatımın vazgeçilmez bir parçası. Yazdıklarına daha da çok kendimi veriyorum, daha çok hissediyorum...”

Ömrümde kaç kere böyle bir sabaha uyandım, saymadım ama bu sabahki bir farklıydı. Bugün dedemle onun çok eski gazete sahibi, başarılı bir yazar arkadaşının yalısına davet edilmiştik. Hayatımda ilk defa bir yalıya gidiyordum. Ben en şık kıyafetlerimi giyip, hazırlandım. Sonra dedemlere yürüyerek gittim. Her zaman geçtiğim fırıncının önünden geçerken ekmeğin kokusu bir hoş geldi, bastığım kaldırım taşlarına daha iyi bakınca on metrede bir aralarından fırlamış ufak filizleri gördüm. Esnafın heyecanını görünce beni de bir heyecan kapladı. Böyle giderken dedemlere vardım, hazırlanmasını bekledim. Anneannem bana bir şeyler yemeyi teklif etti. Ama içimdeki mutluluk ve heyecan buna izin vermedi. Dedemin yüzüne daha dikkatli baktığımda yılların arkadaşlığının, kardeşliğinin verdiği mutluluğun yansıdığını gördüm. Gözlerinin içi parlıyordu. Belli ki o da çok heyecanlanmıştı. Dedemin hazırlanması bitince evden çıktık. Minübüs, sarı dolmuş, motor derken bu kargaşayı sakince ve keyif alarak atlatabilmenin tek bir yolu vardı. Etrafa daha dikkatli bakmak! Etraftaki güzellikleri içine çekmek, onları hissetmek...

Bu yolculuğun baş tacı denizdi. Onu bir kez ağaçların arasından yakaladınız mı ondan gözlerinizi alamazdınız. Güneşin ışınları öyle bir vurmuştu ki denize, deniz sanki işlenmiş demir gibi parlıyordu. Resimler çektim, çektikçe annem, babam ve dayıma gönderdim. Onlar da büyülendiler. Böylece Yeniköy'e geldik. Motordan iskeleye ayağımı bastığım anda etraftaki mis deniz kokusuyla karışık balık kokularını çektim içime. Kafamı çevirdiğimde bir sürü balık restoranları olduğunu gördüm. Bir yanda restoranlar diğer yanda boylu boyuna, paha biçilemez güzellikte yalılar. Gözlerim kamaştı. Dedem bana balık yemeyi teklif etti. Ben de hemen kabul ettim ve bir balıkçı restoranına girdik. Bir masa seçtik, karides tava, istavrit, mısır ekmeği o kadar güzeldi ki... Bunları yerken restoranın duvarlarında deniz manzarası resimlerine, denizden çıkan taşlı süslemelere gözüm takıldı. Beni çok mutlu etti bu ayrıntılar. Bu eşsiz yemek bittikten sonra önünde, buradan bir parça balık bekleyen tatlı kedi olan restoran kapısını açıp, çıktık. Damağımızda mükemmel bir tat bırakan bu yemeklerden sonra elimizin boş olduğunu fark ettik. Dedem çok dikkatlidir bu konularda. Hemen vitrinlerinde binbir emekle yapılmış şekilli pastaları olan, daha önüne gelmeden pasta, kek ve kurabiye kokularının bizi karşıladığı bir kafeye girdik. Benim dedem Kayserili olduğu için pazarlık yapmayı çok sever fakat bu sefer görevliyle fikirleri uyuşmadığı için pasta yerine baklava aldı. Daha sonra etrafın

güzelliğine bakarak yalının önüne geldik. Zile bastık ve bizi hoş, güler yüzlü bir görevli karşıladı. Garajın kapısından içeri adımımı attığım anda bembeyaz, üç katlı yalıyı önümde buldum. Yalının etrafını saran minik çiçekler, çimenler çok hoştu. Yalının arka cephesinden salona giriliyordu. Buraya kadar görevli bize eşlik etti. Birlikte ilerlerken birden mavinin eşsiz bir tonunda parlayan denizi görüverdim. İçimin o an nasıl olduğunu size anlatamam. Sanki kalbim çıkacak gibi oldu. O mavilik o kadar güzeldi ki kısa süreliğine gözümü alamadım ondan. Daha sonra dikkatimi denizin üzerindeki deniz anaları, minik balıklar ve minicik karabataklar çekti. Hafif dalgalı denizde ne kadar da güzel süzülüyorlardı... Sonra martı sesleri duydum inceden. Martılar denizin üzerindeki balıklardan kendilerine pay çıkarmaya çalışırken çok da heyecanlılardı. Bu, sadece anlatmasının bile içimi hoş ettiği manzarayı geçip salona ilerledik. Görevli bizi yemek masasına aldı. Yerimi bilerek denize karşı seçmiştim. Çünkü çayımı denize nazır yudumlamanın ne kadar hoş bir keyif olacağını tahmin etmiştim. Ben de denize bakarken salona Mustafa Özkan amca geldi. Selamlaştık. Sade ve şık takım elbisesi, gözlüğü hepsi belli renk uyumuna uyularak, özenilerek seçilmişti belli ki. Bir de güler yüzü bizi karşılayınca anladım ki onun ağzından çıkacak her söz belki de benim ileriki gazetecilik yıllarımda baş tacı etmem gereken altın öğütler olacaktı. Masaya geçtik. Kendimi tanıttım. Konuşma yaparken bir ara sessizlik oldu. Ben bu sessizliği bozup "Ben de gazeteci olmak istiyorum." dedim. Bu söz onu çok mutlu etti. Bana gazetecilik yıllarını anlattı. Belli ki başından geçenlerden ders çıkartmamı istiyor, biraz da öğüt verecek gibi görünüyordu. Anlatmaya başladı, o duraksadığında dedem aldı lafı, sonra devam etti. Mustafa Özkan Amca'nın oğlu Timur Amca da geldi, katıldı bu her saniyesi benim için çok değerli olan konuşmaya. Onların anlattıklarını gözlerimi kırpmadan izledim. Daha sonra dedemle çok koyu bir sohbe daldılar. Bu arada etrafımda asılı olan tabloları gözüm ilişti. Her biri o kadar değerli tabloları ki, bir tanesini bile yorumlamaya kalksak kim bilir kaç gün geçirirdik. Sohbet konusu tabloları döndü. Biz de bu birbirinden değerli tabloları arka plan yapıp bol bol fotoğraf çekindik. O yalıda attığım her adım çok değerliydi benim için. Üst kata çıktım ve adeta dondum, aşağıdakilerden daha fazla tablo vardı. Yalının dizaynı saray gibiydi. O an gördüklerim şu an her saniyesiyle kafamda. Alt katta kenarları çiçeklerle süslenmiş merdivenden yanda asılı tabloları görerek çıkmıştım buraya. Sağımı döndüm, solumu döndüm adeta büyülendim. Fotoğrafımı çektim burada Timur amca, sonra birlikte aşağı kata indik. Burada da geldiğimden beri gözümü alan orkidelere takıldı gözüm. Her biri kadar hoştu ki... sonra aldığımız baklavalar yanında dondurmayla servis edildi. Bu ikili gerçekten müthişti. Baklavalar yenilirken Mustafa amca devam etti anılarına. O anlattıkça ben dinledim. Bana küçük yaşlarda ben yazmaya parasızlık, yetersizlikler hiçbir önümü kesemedi, yazma isteğime tutuşan bir ateş oldu. Banklarda yattım, çalıştığım gazetede uyukladım ama hiç pes etmedim. Sen mantıklı ve hırslı olmalısın ama "hiçbir zaman hırsının mantığının

geçmesine izin verme" dediği söz hala aklımdan çıkmadı, çıkmayacak da. Bu söz beni yazmaya daha da itiyor. Yazmak, içimdekileri dökmek, hayata farklı açılardan bakmak...

Artık yazı yazmak benim için hayatımın vazgeçilmez bir parçası. Yazdıklarına daha da çok kendimi veriyorum, daha çok hissediyorum, onlara daha da çok bağlanıyorum. Bunlara düşünmeme yardımcı olan, bu yolda verdiği öğütlerle ufkumu genişleten Mustafa amcaya saygılarımı sunuyor, ellerinden öpüyorum.

BABAANNEME MEKTUP:

21.12.2014

İstanbul,

Sevgili Babaanneciğim, Canım babaannem seni görmeyeli ne kadar da uzun zaman oldu. O mis gibi sıcacık ellerini öpmeyeli adeta bir müzik ezgisi gibi sesini duymayalı. Seni o kadar çok özledimki mis kokulum, bunun için özlemimi az da olsun giderebilsin diye sana mektup yazmak istedim.

Bu mektup sana ilk yazdığım olacak. Bu mektubu yazarken kelimelerin en özelini seçiyorum sana yakıştırıyorum babaannem. Sen benim için çok özelsin. Sen, doğduğumdan bu yana bana ufak bir zarar gelmesin diye her koşulu sağlayan bir meleksin. Sen babamın ve amcalarımın hem annesi hem de babasınsın. Sen bu ailenin yıkılmaz , hangi zorlukla karşı karşıya gelirse gelsin bir yolunu bulup çözersin. Seni ne kadar çok sevdiğimi ne bu mektupta dile getirebilirim ne de tüm güzel sıfatları bir yana getirip bunu yapabilirim.

Benim sana sevgim sonsuz babaanne. Aramızda mesafeler olsa bile benim sana olan sevgim gün geçtikçe artıyor. Ama sana olan özlemim de her telefonda konuştuğumuzda, resimlerine baktığımda katlanıyor. Bayramlarda sana gelmek için geçirdiğim uçak seyahatleri hayatımdaki en mutlu anlarımdan biri oluyor. Çünkü o zaman yollar azalıyor ve ben tüm seyahat boyunca seni düşünüyorum. Sesin kulağımda, ben küçükken bana söylediğin ninniler gibi yankılanıyor. Sana kavuştuğumda o kapıyı açıp "kim gelmiş!" dedikten sonraki sarılma tablomuz bence hayatımın en özel anları. Gerçekten özledim babaannem seni ,kuzenlerimi, amcalarımı, yengelerimi , komşularımızı, bakkalı, bahçeden topladığımız biberleri, asmadan kopardığımız yaprak ve üzümleri . Kuzenimi bebek arabasında gezdirirken içime çektiğim memleketimin havasını. Ben gerçekten özledim babaannem. Bir kuzenim oldu ve mektubumda onu çok merak ettiğimi de bahsetmekten heyecan duyuyorum. Benim biricik kuzum ne yapıyor acaba? Bir an önce gelip içine kokusunu çekmeyi istiyorum. Şu an sadece tatlı fotoğraflarına bakabiliyorum. Her gördüğümde içim bir garip oluyor. Duygulanıyorum. Sizlere kısa sürede ulaşmak istiyorum. Sen bu satırları okurken ben senden gelecek mektubu gözlüyor olacağım. Evet , babaannem senden bana bu mektubun karşılığını göndermeni istiyorum melek yüzlüm. Sen yazmasan bile söyle ne yazmak istediğini amcamlar yazsın. Ben

senden mektup bekliyo r olacağım.

Şimdilik sana yazdığım bu duygu dolu mektubuma veda etmek zorundayım. Seni çok seviyorum.

En kısa sürede mektubumun gelmesini umuyorum babaanneciğim. Ellerinden öpüyor, bu mektupla birlikte sana kucak dolusu sevgilerimi ve öpücüklerimi yolluyorum.

Sevgiler....

Torunun Fatma Pınar ÜNER

Kayseri, 09.01.2015

İlk Gözümün Ağrısı Sarı Kekliğim,

Aldığım mektuptan çok memnun kaldım. Mektubu yazan parmaklarını lahana sarması gibi yerim.Sarı keklğim dünyayı verselerdi bu kadar mutlu olamazdım.Sen beni memnun ettin ya Allah 'ta seni memnun etsin inşallah. Annen ve babanla hep beraber ağzınızın tadıyla yaşayın inşallah. Ben de seni çok özledim.

Burnumda tütüyor kokun. Telefonda konuşsak da, sesini duysam da , seni bağıma basmayınca, saçlarını okşamayınca, kokunu içime çekmeyince hasretin bitmiyor.

Sen benim ilk nurumsun, ilk göz ağrısın, kuzumun kuzususun. Her gün duvarda asılı olan fotoğraflarına bakıp seninle konuşuyorum, hasret gidermeye çalışıyorum. Senin geleceğin vakit içim açılıyor, çok mutlu oluyorum.O güzel yanaklarını öpmeye doyamıyorum. Ben sizler için varım. Sizler iyiyseniz, sesinizi duyarsam, bana iyi haberleriniz gelirse ben de mutlu oluyorum.Kızımın yokluğunu bana hissettirmediniz.

Allah sizlerden razı olsun, Bayramları, yaz tatilini ipe çekiyorum. Kuzularım, kuzularımın kuzuları , kızlarım yanımda olunca çok memnun kalıyorum. Canımın içi; sarı keklğim, akrabalar, komşular seni soruyorlar, kazandığın okula çok memnun kaldılar, hepsi de çok sevindiler. Allahım senin yardımcın olsun inşallah, zihin açıklığı versin , ellerine , dillerine dolaylık versin inşallah. Her namazımda sana dua ediyorum. Allahım seni anana, babana ve bizlere bağışlasın diye ..

Ananı, babanı üzme sarı keklğim ne derlerse yap.Onları da benim yerime öp, onlar da seni öpsünler çok selam söyle.Küçük kuzenin Kerem seni bekliyor ablası.

Bekir Efe, Yusuf , amcaların ve yengelerin seni bekliyoruz.

Seni çok seviyoruz. Kuzum sana olan sevgimi anlatmaya kalksam ne bu kağıt alır, ne de bu kalem yazar. "Yazabilsem sana neler yazarım, al kağıt üstüne destan dizerim." Sen benim ciğerimsin, canımdan ötesin, tatlı dillim güler yüzlümsün, gül yüzünü en kısa zamanda görmek istiyorum, seni bağıma basmak istiyorum.

Allaha emanet olun. Hepinizi öpüyorum.

Babaannen

Fatma ÜNER

Analog Fotoğrafçılık Ölmedi

“Ama evdeki hesap çarşıya uymadı tabii çay, çamaşır deterjanı ve tuzla yaptığım filmim fazla reaksiyona girdiği için (çok uzun süre bekletmişim) ve belki de tam durulanmadığı için makinenin içinde yarısı yırtıldı ve 12 filmim aramızdan hüznle ayrıldı.”

Yazdığım başlıkla sanki uzun yıllardır bu işin içinde olan, analog fotoğraf makinesi koleksiyonuna sahip, kendi karanlık odasında kendi filmlerinin banyosunu yapan birinin diyebileceği bir yargıyı kullanmış olsam da, birkaç yıllık deneyimiyle analog fotoğraf sanatına ilgisi olanlardan biriyim ben de.

İlk fotoğraf makinem 2003 yılının sonunda alındığında neredeyse yedi yaşındaydım. Gördüğüm olayları ve nesnelere bir yere kaydedebilecek olmam beni o kadar şaşırtmıştı ki hemen hemen her şeyin fotoğrafını çekip 36 pozun tamamını birkaç saat içinde bitirmiştım. Maalesef ilk hayal kırıklığı da makinenin içini açtığımda filmi yaktığımı öğrenerek yaşamıştım.

Doğum günümde arkadaşlarımdan hediye gelen yeni üretim analog kamera beni o günlerime sürükleyen temel faktör oldu. “Madem hediye gelmiş bari öğreneyim.” diye başladı, “Baba bana 1972

model Yashica'nı verir misin?” diye devam etti ve en sonundaysa makine sayım git gide artmış bir halde buldum kendimi. Analog makinelerin fiyatı uygun olunca hal böyle oluyor tabii. Ayrıca ikinci el imkanının çok geniş olmasıyla 20 liradan başlayan modellerini rahatlıkla bulmak mümkün. Fotoğraf çekmeyi seven ve denemek isteyen herkesin bütçesine göre bir makine var bu analog dünyada.

Bana kazandırdıklarıysa fotoğraf sanatının temellerini görmemden bile daha önemli hayat deneyimleri oldu. Dijital ve analog arasında o kadar fark var ki. Analog fotoğraf makinesinde beklersin ki en doğru an gelsin, en iyisini yakala çünkü 36 poz hakkın var; eh bu da ister istemez insana belli bir sabır yeteneği kazandırıyor. İnsanın kalite anlayışı da haliyle değişiyor, gördüğü her şeyi birçok kez çekmek yerine tek seferde

noktayı koymaya başlıyor. Analog makine kullandığımdan beri bununla birlikte fotoğraf çekme sayımda bir düşüş oldu ama buna zıt olarak fotoğraf kalitemde artış yaşandı diyebilirim.

Dijital makinelerin çıkışıyla analogla büyüyen nesiller dijitalle yönelirken; dijital fotoğrafla büyüyen nesil ise analog fotoğrafa ilgisinin kaydığını ve bu yüzden de sahip çıktığını savunanlardanım ben. Hiçbir zaman için kolayı seven olmadığımdandır belki de analog fotoğrafçılığa oluşan ilgim?

Tüm bu ilgilimle birlikte internette gezinirken FİLM ÇORBASI diye bir şey gördüm insanlardan. "Film çorbası" kavramını ilk duyduğumdaysa aklıma ilk gelen şey multiple exposure (çoklu pozlama) türünde bir çalışma oldu. Ne zamanki araştırdım, karşıma tamamen benlik (biraz da uğraş gerektiren) bir uğraş dalı çıktı! Aslında uğraş gerektiren kısmı yapmadan önce "diğer insanlar ne yapmış", "başkaları neler çekmiş" diye yapılan araştırmalar, bundan sonrası tamamen hayal gücüne kalmış. Çeşitli sıvıların içine film rulonuzunu atıyorsunuz ve bir süre bekliyorsunuz, ta da! Fotoğraf çekmeye hazırsınız. İlk denemem olduğu için oldukça heyecanlıydım, şimdi sizle kendi yaptığım çorba tariflerimi paylaşacağım ama okuduğuma göre aynı sonuçları, renkleri vs elde etmek bir dahaki seferde imkansızmış. Ama bazı maddeler var ki (tuz ve limon gibi) onların yarattığı şekiller hep aynı, sadece yoğunlukları değişiyor.

- 1- Çay + Çamaşır deterjanı + Tuz
- 2- Kırmızı şarap + Tuz
- 3- El sabunu + Bulaşık deterjanı + Tuz
- 4- Tonik + Çilek Likörü

Filmleri bu karışımların içine ayrı ayrı atıp yaklaşık 5 saat boyunca beklettim ama siz daha az ya da daha çok bekletebilirsiniz. Yani tamamen serbestsiniz. Bu işlemden sonra filmlerin yapışmasını engellemek için suyun içinde 5 dakika kadar tutarak işinizi sağlama alabilirsiniz aksi takdirde filmi makineye takıp çekmeye başladığınızda yapışarak yırtılabilir. Bundan sonraysa filmlerimizi güneş alan bir yere birkaç haftalığına kurumaya bırakıyoruz.

Ben bu işlemi mart ayında yapmıştım, (fazla güneş yoktu) 1 ay kadar beklettim, ondan sonra kullanmaya başladım. Sonuçta o kadar kimyasal reaksiyona girmiş, yapısıyla oynanmış filmlerimi her türlü dış riske karşı korumam lazımdı!

Ama evdeki hesap çarşıya uymadı tabii çay, çamaşır deterjanı ve tuzla yaptığım filmim fazla reaksiyona girdiği için (çok uzun süre bekletmişim) ve belki de tam durulanmadığı için makinenin içinde yarısı yırtıldı ve 12 filmim aramızdan hüznle ayrıldı. Buna en çok üzülme sebebimse çıkanların "maalesef" çok güzel olması, yani yırtılmasaydı bir o kadar daha güzel fotoğraflarım olacaktı ama eldekiyle yetinmenin de faydası var. Önümde kullanılmayı bekleyen 3 filmim daha var. Bir sonraki deneyim içinse kahve kullanmayı düşünüyorum! İyi deneyler!

Serra ÖZSOY

Konumuz: Hedef

“ Bir amaca bağlanmayan ruh, yolunu kaybeder; çünkü her yerde olmak hiçbir yerde olmamaktır.

Denemeler / Montaigne ”

Bahar gelince ben... Değişirim. Değişmek iyi yönde Tamamen boş, serbest bir gün hayal ediyorum. Mutluyum, huzurluyum. Sabah saat 11:47 olunca uyanıyorum anca. Yapmam gereken bir şey yok, uyku sarhoşluğuyla evde aylak aylak dolanıyorum. Gidiyorum güzelce duş alıyorum, saçımı kurutmadan bahçeye koşuyorum. Güneşin sıcaklığı sarıyor beni, ama tatlı bir meltem de var. Hava çok güzel. Sonra arkadaşlarım geliyor, müzik dinliyor sohbet ediyoruz. Kek yapıyoruz, mutfağımızı darmadağın ediyoruz. Akşam olunca gidiyorlar, ben de yatağıma kıvrılıyorum uyuyorum.

Ne kadar güzel geliyor başıboşluk, serbestlik. Böyle sessiz sakin bir serbestlik olmak da zorunda değildi bu. Tüm günü dans ederek, içerek, çılgınlık yaparak geçirebilirdim. İstedğim gibi, hayal dünyam uzandıkça. Her gün böyle olmasını istiyorum ilk defa bakınca, fakat sonra korkuyorum. Sürekli bir dağınıklıktan, bir şey başarmamaktan, boş yaşayıp gitmekten korkuyorum.

Hayatımda bir hedef olmasına özen gösteriyorum. Büyük küçük fark etmez. Mesela hedeflerimden biri, iyi bir üniversiteye gidip sonrasında da kendime uygun, güzel bir meslek sahibi olmak, ki bu çoğumuzun ortak amacı. Amacıma ulaşmak için de farkında olmasam bile sürekli ilerliyorum. Notlarımı yüksek tutmaya, sorumluluklarımı yerine getirmeye, iyi bir insan olmaya çalışıyorum.

Uğraş göstermeseydim, belki şu an bu yazıyı yazmıyor, hatta bu konuda hiç düşünmüyordum. Belki de bu okulda okuma şansını hiç yakalayamayacaktım, hatta umrumda bile olmayacaktı.

Kim bilir, belki başıboş olacak, belki kaybolacak, belki de var olamayacaktım tam anlamıyla.

Daha dar bir açıdan bakalım. Gitar çalıyorum, kendimi mümkün oldukça geliştirmeye uğraşıyorum. Müzik emek ister, parmaklarımı güçlendirip reflekslerimi hızlandırmam için düzenli bir çalışmaya gereksinim duyuyorum.

Bununla birlikte, profesyonel bir yüzücü olmaya çalışsam? Keman çalıp, minik konserler vermek istesem? Kurulması çok güzel hayaller aslında, belki de tek engel yeterince zamanımın olmaması. Okul varken özellikle, hepsine ne kadar zaman ayırabilirim? Ödevlerin yanında, ailemle arkadaşlarımla geçirdiğim zamanların yanında, bunların hepsi için vaktim olur mu? Olabilir tabii, sığdırabilirim eğer istersem. Yine de, hepsine ayrı ayrı ayırabileceğim zaman az olur, gelişmem çok ama çok yavaş olur. Birine bağlanıp aynı zaman diliminde çok daha hızlı ilerleyebilirim halbuki. Hepsine kol kanat gerersem vay halime.

Eğer tüm alanlarda aynı anda ilerlemeye çalışırsam, ilerleme kaydetmem zordur. O kadar çabadan sonra böyle bir durum yaşanır, hak verirsiniz ki mutsuz olurum. İşin komik yanı, hiçbir hedefim olmadan yaşarsam da çok farklı bir sonuç ortaya çıkmaz aslında.

Dağınıklık, disiplinsizlik ve boşluk. Bu üçü arasında kalmak istemem. Ya sen?

Yasmin BEYHAN

Perfectionism

Some are over-obsessed with being or having things perfect. All they want is to have the best, be the best and called the best. Yet, there is no such flawlessness or perfection.

Perfectionists are people who always want more but never get it all. They are those who are always discontented and are never pleased with the present. Although 'perfectionism' sounds very strong and succesful in itself, in reality it is the open point to failure. It cannot be denied that perfectionism gives the perfectionists the driving ambition and willpower and provides the impeccable in every little step. However it can also be the biggest obstacle from moving forward as it keeps them away from seeing the great things they have achived or that has appeared. Even if they get a good result out of what they really worked for, they are neither satisfied nor happy with the result attained and are always led to misery, feelings of incompleteness or dissatisfaction. With this negative perspective, it is really hard to know the value of a hard work and also to be pleased with themselves.

As the author Edwin Bliss once said, 'The pursuit of excellence is gratifying and healthy. The pursuit of perfection is frustrating, neurotic and a terrible waste of time.' Therefore, true greatness lies within the excellence in oneself and things do not have to be perfect to be wonderful.

Burcu KONURALP

Söz

“Yüzümü ekşiterek e-postanın ekindeki fotoğrafları inceledim.”

Odamın kapısı aniden açıldığında, gelenin kim olduğuna bakmadan huzurlu uykumdan uyandırılmanın verdiği hışımla yanibaşımdaki yastığı kapıya fırlattım. Yatağıma hoplayan minik canavarı görünce sabahın bu denli erken bir saatinde ne diye uyandırıldığıma dair nutuklarımı yuttum. O yalanmaya başladığı vakit, ben de kendimi bilinçaltımın derinliklerine bıraktım. Tekrar uyandıgımda vakit bir hayli geç olmuştu. Ağır adımlarla masama yürüdüm. Can sıkıntısıyla bir iç çekip telefonumu elime aldım. Gelen bir e-posta, hayvanlara işkence edilen bir barınaktan ve el değiştirmesi için hayata geçirilen bir kampanyadan söz ediyordu. Yüzümü ekşiterek e-postanın ekindeki fotoğrafları inceledim. Suratımı, o sırada kuyruk sallayarak içeri giren köpeğime çevirdim, beni bu konuda bir şeyler yapmam için cesaretlendirir gibiydi. Gün, su gibi geçti. Gece yorganlarımın altına saklandığımda o acı çeken hayvanların yüzü tekrar zihnimde canlandı. İşkenceden muzdarip masum hayvanların o halleri içimi acıtıyordu. Hiçbir şey yapmadığım için güçlü bir suçluluk dalgasının benliğimi ele geçirdiğini hissettim. Çimdik yine sallanan kuyruğuyla yatağıma zıpladığında, onları bu durumdan kurtaracağıma dair kendime söz verdim.

Alara Nune DURSUN

Bahar Gelince Ben

Bahar gelince ben küçük bir kız olurum. Yaşımı unuttur, şarkılar mırıldanmaya başlarım. Tatlı tatlı esen rüzgara saçımı kaptırırım. Güneş yanaklarımı allaştırırım isterim. Kelebeklerin etrafa çiçek kokusu yaydığı gibi ben de içimdeki bahar sevincini saçarım. Bahar, yeni bir başlangıç demek. Havanın soğuktan kurtulduğu, ayının uykusundan kalktığı, arının çalışmaya başladığı mevsim. Bahar, her canlının içinde yeni bir umut, yeni bir heyecan, yeni bir istek. "Sanki güneş: Bırak o eski günleri, bugününe bak!" diyor. Meltem saçını okşarken: "En son gününü bugünümüş gibi yaşa!" diye fısıldıyor. Arı bile kulağına vızıldıyor: "Haydi, hiç engelin yokmuşçasına koş!" Doğa baharı seviyor, ben de seviyorum. Yemyeşil gür çimleri, mutlu kuşların şarkısını, parkta neşeyle oynayan çocukları, başımın üstündeki bulutları seviyorum.

Defne AKSEL

Bahar gelince yine yüzümü okşayan serin havayı hissedebilecek miyim? Sokağımızın köşesindeki yaşlı arkadaşımın çiçekler açmasını görüp o güzel nergis kokusunu içime çekebilecek miyim? Annemin baldan tatlı keklerini yiyebilecek miyim? Bulutlar neden ağlıyor şimdi? Yoksa gitmeme mi üzülüyorlar? At nallarının sesi kulağımda yankılanıyor. Yokuşa geldik. Arabacı amcanın canı sıkılmış gibi. Acaba bana mı küstü? Kırbacın acı sesini duyuyorum. Gözlerim doluyor, gözlerim kapanıyor. kahverengi şapkalı bir amca beni kucağına alıyor. Aynı babaminkiler gibi çamurlu ayakkabılarından gelen gıcırtiları duyuyorum. Şimdi büyük beyaz bir eve geldik. Kocaman bir kapısı var, yavaş yavaş açılıyor. Önlüklü bir abla elimden tutuyor, merdivenleri çıkıyoruz. Duvarlarda çerçeveletilmiş gazete haberleri, aynı babaminki gibi bir tabanca koleksiyonu. Kafamda yine o patlama sesleri, arka arkaya koşan yeşil kıyafetli adamlar. Annemin onların kollarına sardığı uzun beyaz bezler. Ben burayı istemiyorum. Özlüyorum. Annem, babam sizi özlüyorum...

Lusin KIRKORYAN

Bahar gelince ben bütün kışın üzerime yüklemiş olduğu sıkıntıları bir kenara bırakırım. Hayatımızda zorlandığımız, rahatladığımız, hayal kırıklıklarına uğradığımız, başarılarımıza; hedeflerimize ulaştığımız anlarımız olur. Kendimizi bu kargaşanın arasında sürüklenirken bulabiliriz. Aklımıza hiç duraksayıp nefes almak, kaçıp uzaklaşmak gelmez. Bütün dertlerin bizi bulduğu düşüncesini kazırız beyinlerimize. Bahar bana bu farkındalığı verir. Aslında bakarsak üstünden gelemeyeceğimiz hiçbir sorun olmaz. Onları bizden üstün kılacak tek şey kendi bakış açımızdır. Kışın yerini yaza bırakmasını durduramayacağımız gibi baharın bu neşesine göz yummamız da mümkün değildir.

Bahar gelir
Sevinç verir
Çiçekler açar
Dertler biter

Çimenler yeşerir
İnsanlar neşelenir
Karanlık unutulur
Aydınlık bulunur

Tuvana BAKTIROĞLU

“Ben Hazırım” diyebilir miyiz?

“ 17 Ağustos 1999 depremini yaşamış olmayabiliriz ama hepimiz ondan etkilendik.”

17 Ağustos 1999 depremini yaşamış olmayabiliriz ama hepimiz ondan etkilendik.

O tarihten sonra dünyada bir sürü başka deprem yaşanmış. En son mayıs ayında Nepal’de , 7 büyüklüğünde olan iki depremi gördük...

Türkiye’de, öncelikle İstanbul’da, büyük bir deprem bekleniyor. 5-6 yıl sonra olabileceği de söyleniyor...

Peki biz hazır mıyız?

Toplum, devlet, ülke olarak değil... İnsan, kişi olarak hazır mıyız?

Bulduğumuz herhangi bir yerde deprem bizi yakalarsa hazır mıyız?

Ben hazırım diyebilir miyiz?

Tabii ki büyük bir felaket sırasında binalar çöker, yollar ikiye ayrılır, köprüler

yıkılır... Tabii ki bunlar sırasında hayatımızı bizden alabilir...

AMA

Bilmediğimiz, unuttuğumuz, belki de hayal edemeyip inanmadığımız bir gerçek var : Sarsıntı sırasında, bulunduğumuz bina çökse de, doğru hareketleri yaparsak enkazın altından canlı çıkabiliriz.

Peki nedir bu hareketler?

Deprem çantası

- haberleri dinlemek için küçük bir radyo ve pilleri,
- bir el feneri ve pilleri,
- yeterli miktarda su
- besin : kuru meyve, bisküvi, enerji çubukları...
- sürekli kullandığınız ilaçlar (son kullanma tarihini arada bir kontrol edin)
- rahat ve sizi sıcak tutacak kıyafetler
- battaniye
- evinizin ve arabanızın yedek anahtarları,
- Nüfus cüzdanınızın fotokopisi
- gerekiyorsa bebekler için yiyecek, kıyafet, bez...
- gerekiyorsa kedi, köpek maması

Çantanız her zaman kolay ulaşılabilecek bir yerde bulunmalıdır.

Önceden evimizde, ofisimizde, yetkimizi kullanabileceğimiz her yerdeki dolapları duvara vidalayıp sabitleyelim ki, bina çökse onlar hayat üçgeni

oluşturmamıza yardımcı olsunlar. Sarsıntı sırasında onların yanına uzanalım.

Raf değil kapaklı dolap kullanalım ve o kapaklara kilit taktıralım ki, içinde bulunan eşyalar üzerimize düşmesin.

Bunları yaptık mı? Mutfak binanın en güvenli yeri oldu. Hem de enkazın altında kalırsak beyaz eşyaların içinde duran suyu içip hayata tutunabiliriz.

Asla bir kanape, bir yatak, bir masa altında veya bir kapı yanında saklanmayalım. Bina çökerse eziliriz.

Duvara asılmış tablolardan, çerçevelerden veya avizelerden uzak kalalım ki, üzerimize düşüp bizi yaralamasın, öldürmesinler.

Sarsıntı sırasında patlayan pencerelerin camları uçuyor. Onlar ölümcüldür. Camlarımızı filimleyelim.

Elektrik ve elektronik eşyalarımızı kullanmayınca geçici değil, tamamen kapatalım, kısa devre ve yangın sebebi olmasınlar.

Eve girince kapımızı kilitlemeyelim. Özellikle çelik kapıların demirleri duvara sıkışıp depremden sonra evimizi terk etmek gerektiği zaman kapıyı açmamıza engel olacaklar. Kapımıza bir zincir (demir çubuk değil zincir) taktırap istenmeyen kişilerin içeri girmesini engelleyebiliriz.

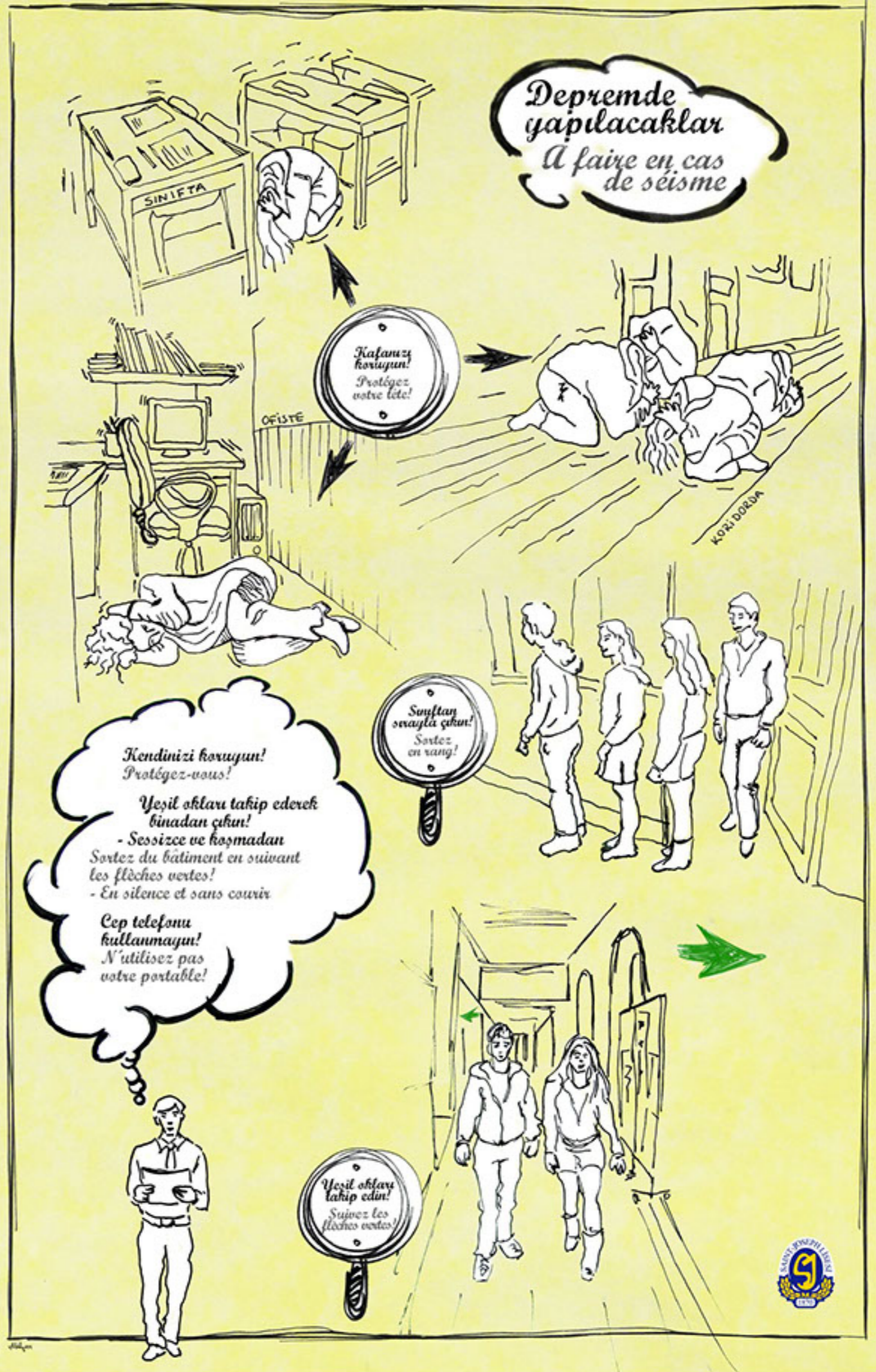
Arkadaşlarımızın evi olsa, devlet binası olsa, sinema olsa, AVM olsa... Bir binaya girince hep aklımızda olmalı : Şimdi deprem başlarsa nerede saklanacağım? Hayat üçgeni nerede oluşturabilir?

Bütün bunlar bir müteahhit, bir inşaat mühendisi görevi değildir. Bunları biz kendimiz için yapmazsak, kimse yapmaz...

Bir deprem sırasında hayatta kalmak biraz şansa bağlı olabilir ama şansa destek vermek elimizdedir...

Hayat dolu kalalım!

Valerie SOULERIN

Anlamak Anlamlandırmak

“ Bir gün her şeyin daha iyi olacağını düşünmek, umudumuz: Bugün her şeyin iyi olduğunu düşünmek, yanılığımızdır.

Voltaire, Poème sur le désastre de Lisbonne, 1756”

Bu satırlar 1756'daki birçok kişinin ölümüne ve büyük bir yıkıma neden olmuş Lizbon deprem felaketine vurgu yapar. Coimbra Üniversitesi'nin bu felaketin tekrar yaşanmaması için bulduğu çözüm ise binlerce kişinin ateşte yakılması olmuştur. Engizisyon da bunu uygulamıştır. Voltaire'in Candide ve Optimist adlı eserlerinde bu iki olaydan da bahsedilir. Candide'in akıl hocası Dr. Pangloss mümkün olan en iyi dünyada her şeyin kesin bir ihtiyaçtan doğduğunu ve en iyi olarak gerçekleştiğini bize anlatır. Candide'deki her doğal afet, hastalık, hırsızlık ve saldırı ise Pangloss'un optimizminin tamamen absürd olduğunu ve gerçekte bağdaşmadığını ispatlamayı amaçlar. Pangloss'un yaşadığı talihsiz olayları bile metanetle karşılaması, filozofların kendi deneyimlerinin yanı sıra arkadaşlarının çektiği sıkıntılara da tamamen kör olduğunun kanıtıdır.

Aydınlanma çağında, filozoflar mantığın her şeyi açıklamak için yeterli olduğuna inanıyordu. Bunun yanı sıra, filozoflar insanların dünyayı daha iyi yaşanabilecek bir yer yapabileceğini de düşünüyordu. Fakat Voltaire bu optimizme karşıydı ve Candide adlı eserini optimizmle alay etmek için kullandı. Voltaire'e göre, katlanılabilir bir hayat sürmek için bahçemizi ekip biçmemiz gereklidir. Candide ,bahçesinde çalışarak ve kendini geliştirerek insan acılarını ortadan kaldırmanın yolunu bulur. Burada bahçe kültürü sembolize etmektedir. Bahçe temasını politik açıdan yorumlarsak Candide'in küçük bir toplumda yaşamasını devletlerin yozlaşmasına bağlayabiliriz. Bu nedenle de Voltaire devletten uzaklaşıp çalışma üzerine odaklanan huzurlu bir yaşam sürmemizi öğütler.

Bugünün en iyi gün olmadığını anlarsak yarını daha iyi yapmaya çalışırız. Oysa hala Dr. Pangloss gibi dünyanın en iyi halde olduğunu düşünüp daha iyi bir gelecek ortaya koymak için çaba göstermeyenler vardır. İnsanlar ancak geleceği daha iyi yapmak umuduna sahip olurlarsa gelişebilirler.

Buna karşın, eğer kendimizi entellektüel açıdan geliştirmeyip çalışmazsak mutluluğa ulaşamayız. Günümüzde, Voltaire'in döneminde de var olan sorunlar devam etmektedir. İnsanoğlu var oldukça kötülükler de var olacaktır. Mitolojide Pandora, Zeus'un açmamasını söylediği kutuyu merakından açmış, kötülüklerin dünyaya yayılmasına neden olmuştur. Kutu kapandıktan sonra geriye sadece umut kalmış, bu da insanoğlunun yok oluşunu engellemiştir. Var olan bütün kötülüklere karşı koyabilmek ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirebilmek için umuda ihtiyacımız vardır. Umudun başarıyı kesinleştirmese de umutsuz başarıya ulaşmamız imkansızdır. Bu nedenle Voltaire'in de dediği gibi umutla çalışarak ilerlemeyi amaç edinmeliyiz.

Serra OLCAY

Zeynep'in Dünyası

“... Benim için iki malzeme vardı: un ve su. Nereden ve nasıl duydum un ve suyun karışınca hamur olduğunu bilmiyorum. Un ve suyu karıştırıp hamur yapıp tepsiye dizedim, fırına atardım...”

Genelde kızlar için “yemek yapmak” anneyle başlar. En azından benim için öyle başladı. Hevesimin ve mutfağa ilgimin haricinde hep bir “kızım da öğrensin yemek yapmayı” diye beni her daim yemek yaparken yanında tutup en temel şeyleri öğretmeye çalışan bir anne vardı hayatımda. “Bak böreğe şöyle şunu koyuyorum ki şöyle olsun” ya da “bak fırının kapağını şu kadar süreye kadar açmıyorum ki şöyle olmasın”. Yanında olmamı isterdi yemek yaparken küçükken bile. Soranlara “o da görsün, ileride çocuklarına, kocasına yapar” derdi. Ben de ilgim olduğu için bir süre sonra kendim bir şeyler denemeye başladım. Benim yedi yaşımdan on yaşına kadar bir sürecim vardır. Ben bu sürece “annem yokken kurabiye yapmaya çalışıp gelince onu bu sürprizle şaşırtma süreci” adını vermek istiyorum. Tabii bu kurabiye bildiğimiz şeker, un, yumurta, yağ, kabartma tozu ile yapılan kurabiyeden değildi. Benim için iki malzeme vardı: un ve su. Nereden ve nasıl duydum un ve suyun karışınca hamur olduğunu bilmiyorum. Un ve suyu karıştırıp hamur yapıp tepsiye dizedim, fırına atardım. Annem eve gelir sanki yediği en güzel şeymiş gibi yedi “kurabiye”lerimi. Şimdi düşününce üzülüyorum kadıncağıza neler yedirmişim diye. Yine de iyi ki annem “bu ne kızım” deyip çöpe atmamış benim un ve su karışımımı çünkü onun sayesinde “demek ki ben yemek yapabiliyorum, annem de beğeniyor” diye düşünüp hevesimden vazgeçmemişim. Yaşım biraz daha ilerleyince bu “yemek yapmayı öğrenme” serüvenime bir kişi daha katıldı: Babaannem. Başka şehirde yaşadıkları için bize geldiler mi uzun süre kalırlardı dedemle. Annem çalıştığı için babaannem gün içinde yemek yapardı, annem eve geldiğinde yorgun olur, daha uğraşmasın diye. Biz de zaten çok severdik babaannemin yemeklerini. Babaannem yemek yaparken, annemden edindiğim alışkanlıkla hep onun yanında oturur ne yapıyor diye izlerdim. Bazen kek yapardı. Unu (veya toz halindeki diğer şeyleri) elekte elemem gerektiğini ondan öğrenmiştim. “Havan”ın ne olduğunu da o öğretti bana. Öyle ya da böyle şimdi biraz daha büyüdüm ve artık içinde un ve su yerine gerçek malzemeler bulunan kurabiyeler, kekler yapmayı öğrendim. Size de bunlardan birinin tarifini vereceğim. Ailede en çok ikiz kardeşim tarafından rağbet gören kek tarifimi.

Mısır unlu, limonlu kek tarifi:

Malzemeler:

- 175 gram yumuşatılmış tereyağı (yaklaşık 2/3 su bardağı ediyor. Biliyorum biraz fazla, siz daha az koyabilirsiniz yarım su bardağı gibi. Annem tarifte hep yağı fazla gördü mü yarısını koyar.)
- 190 gram toz şeker (1 su bardağından biraz daha az)
- 3 büyük yumurta (bizim evde hep yumurtalar küçük küçük o yüzden ben 5 küçük yumurta koyuyorum 3 büyük yerine)
- 75 gram kalın mısır unu (3/4 su bardağı)
- 175 gram toz badem (öğütülmüş) (1+3/4 su bardağı)
- 2 limonun ince rendelenmiş kabuğu
- 1 çay kaşığı kabartma tozu

Fırını önceden 160 dereceye ısıtın (benim sıklıkla unuttuğum bir aşama, siz unutmayın). Tereyağı ve şekeri bir kaptaki mikserle çırpın (yumuşayana ve kabarana kadar). Yumurtaları başka bir kaptaki mikserle çırpın ve bu çırpılmış yumurtaları yavaşça, aralarda iyice karıştırarak tereyağı ve şeker karışımına ekleyin. Mısır unu ve badem tozunu ekleyin ve metal bir kaşıkla karıştırın. Son olarak limon kabuğu ve kabartma tozunu ekleyin (karışım sert bir hal alacaktır, almazsa yine de panik yapmayın her şekilde olur). Karışımı bir kalıba yayın (tercihen düz, kelepçeli kek kalıbı). 50-60 dakika dokunulduğunda esnek hale gelecek kadar pişirin (fazla kabarmayacaktır, normal kek gibi kabaracağı beklentisi içine girmeyin diye söylüyorum). Bir şiş ya da kürdan batırarak kontrol edin (şiş ya da kürdan kekten temiz çıkmalıdır). Kek biraz soğuduktan sonra kalıptan çıkarabilirsiniz. Ve kekiniz hazır!

Not: Tarifin gerçeğinde bu kekin üzerine bir de şerbeti yapılıyor. Kabuğunu rendelemiş olduğumuz limonun suyu ve biraz şekeri kaynatarak yapılan bir şerbeti var. Kek piştikten sonra arzu ederseniz kekin üzerine ılıkken delikler açıp, bu limon suyu şerbetini hazırlayarak dökebilirsiniz. Ben o şekilde sevmiyorum yine de denemek isterseniz aklınızda bulunsun.

Devam edecek...

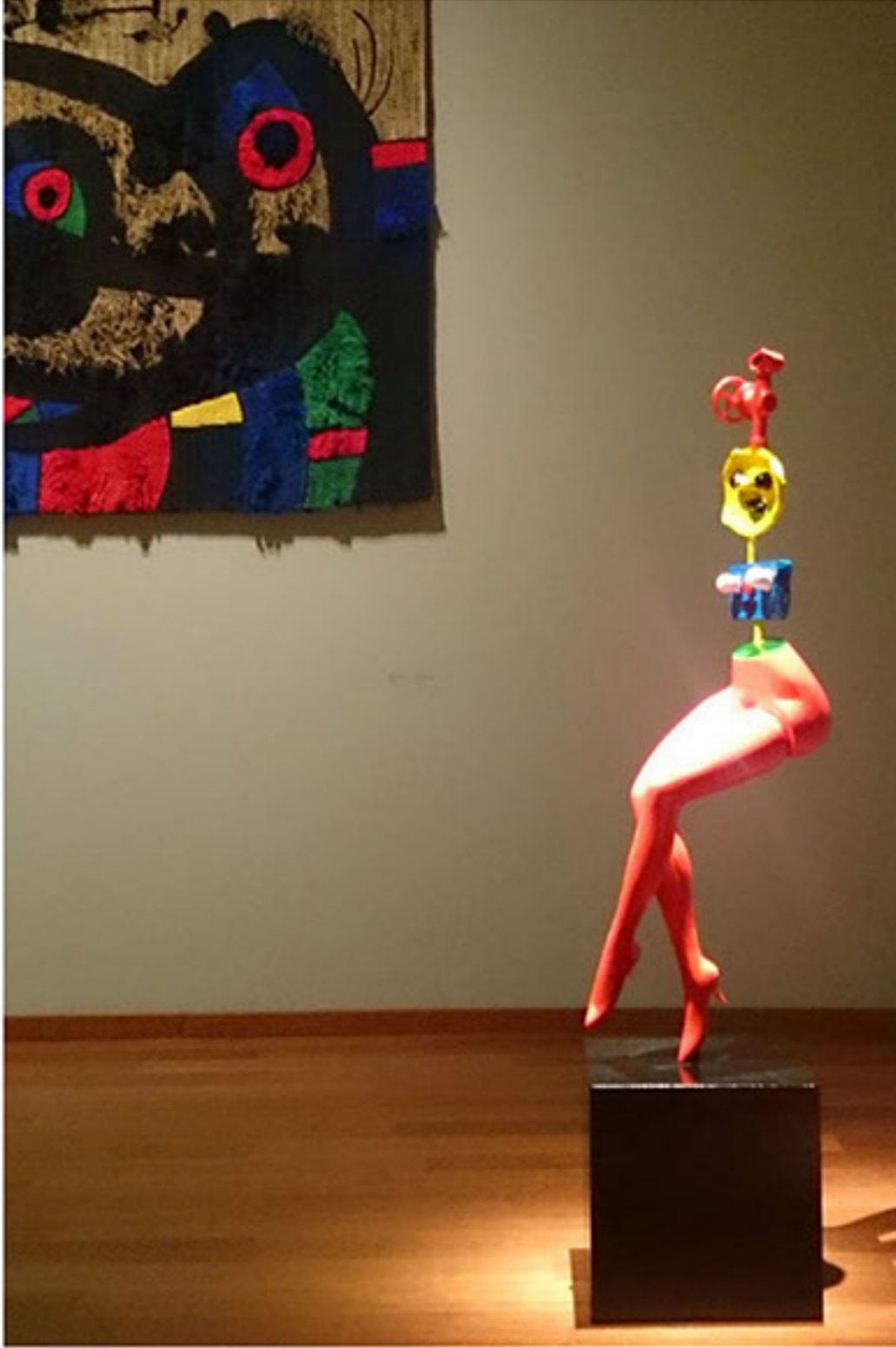
Zeynep Kalleci

Sakıp Sabancı Müzesi

“... en ilginç eserler bence Miro'nun “asembraj” tekniğiyle ortaya çıkanlar.”

Sabah sekiz, ben ve bugünlük yoldaşım Defne Kocaman yola çıkıyoruz. Hava soğuk, ama rotamız belli: Sakıp Sabancı Müzesi.

Emirgan'a hafta sonu kalabalığından ulaşmak pek kolay olmadı ama emindim ki Joan Miro sergisi ilginç olacaktı. Size kendisini tanıtayım: Joan Miro, Barcelona'da doğmuş olan Katalan bir ressam ve heykeltıraştır. Sürrealizm akımının en önemli

sanatçılarından biri olan Miro'nun olgunluk yıllarında ürettiği eserler ise 23 Eylül-8 Mart tarihleri arasında sergilenmek üzere de ziyarete açıklar. Serginin bir başka özelliği çeşitli eserlerin ilk kez halk önüne çıkarılması; Dr. Nazan Ölçer (müzenin müdürü), Miro'nun Mallorca evindeki çeşitli eserlerini de getirtirmeyi başarmış!

Kısaca ön bilgimi verdikten sonra, artık sergiyi anlatmaya başlayabilirim. Serginin adı “Joan Miró. Kadınlar, Kuşlar, Yıldızlar”, ve eserler daha önce belirttiğim gibi Miro'nun olgunluk yıllarından alınmış. İki koca katı kapsayan sergi bitmek bilmiyor, bu nedenle de bir günü tamamıyla bu sergide geçirmek oldukça mümkün.

Sergiye ilk girildiği zaman Miro'nun tüm hayatı iki duvar arası anlatılıyor. Paris'e gidişi, sürrealizmin ustası Andre Breton'la tanışması, İspanya İç Savaşı... Galerideki eserler Miro'nun hayatı süresince yaşadığı bütün ekonomik endişeler ve kendisi hakkındaki tereddütlerden sonra yapıldığı için buradaki eserler Miro'nun ustalık eserleri sayılıyor. Miro'nun biyografisini tamamlayınca da Miro'nun “Takımyıldızları” serisine ulaşıyor.

“Takımyıldızları” serisi boyunca Miro'nun kendine has bir dil yarattığını görüyoruz. Belirli renk ve şekillerin Miro için farklı anlamları var. Örneğin, sarı bir yuvarlak sonsuzluğu temsil ederken, kırmızısı güneşi temsil etmekte. Bu işaretleri en rahat şekilde ayırt edebileceğimiz eserse Miro'nun Andre Breton'la 1959 yılında yaptığı “Takımyıldızları” adlı eseri.

Defne'yle ben bir sonraki odalara geçtiğimizde de karşımızda gene sembollerin varlığını gözlemleyebiliyoruz. Eserler sadece resim olmaktan çıkıyor, her resmin altındaki anlamı görmek için özel bir ilgiyle incelemeye başlıyoruz kendilerini. “Kadın”

ve "Kuş" temaları da artık ortaya çıkmaya başlıyor. Miro, Akdeniz coğrafyası ve insanından etkilenmiş ve bu eserlerinde göz önüne seriliyor. Arka plan mavi, derinliği sembolize ederken aynı zamanda Akdeniz gökyüzünü hatırlatıyor. Kuşlar ise Miro'yu hayatı boyunca etkilemişler. Uçmaları Miro'yu uzaya duyacağı bir merakla sürüklemiş ve bunu da bir bakıma ona has bir imza haline gelen yıldızlarda görebiliyoruz. Mesela eserlerdeki kadın figürlerinin de kollara her zaman kalkmış bir halde, neredeyse her eserde bir "yükseklere erişme" arzusu gözlemlenebiliyor. Miro'nun en ünlü eserlerinden biri olan "Şahane Şapkalı Kadın" da burada bulunmakta.

Bu kısma geçildiği zaman Miro'nun farklı yöntemlere ve farklı tür eserlere yöneldiğini görüyoruz. Basma kalıp eserler de var, duvar halıları da. Ama en ilginç eserler bence Miro'nun "asemblaj" tekniğiyle ortaya çıkanlar. "Asemblaj" eserleri

bir heykel olmadan önce üç kere alçı tarafından yapılmış ve değiştirilmiş. Bu son eser aslında tam olarak Miro'nun kişiliğini yansıtıyor, bu kadar küçük bir şeyden aldığı ilhamla yarattığı eser oldukça etkileyici. Hatta ekstra bilgi; Steven Spielberg'in "E.T." karakterini "Kişi" den esinlenerek yarattığı düşünülüyor.

Artık çıkarken de Miro'nun dünyası hakkında bir belgesel var, bunu izlemekle beraber Joan Miró'nun vizyonu ziyaretçi için açık ve anlaşılır oluyor. Serginin başındaki anlamazlık yok olmuş oluyor ve eserlerin anlamları sizi sizden alıyor. Picasso'nun da dediği gibi, "Raphael gibi resim yapmak dört yılımı aldı, ancak bir çocuk gibi çizmek tüm hayatımı". Kişi

modern sanatı inceledikçe "reel" dünyanın sınırlarını zorlayabilir, hayallerinin zenginliğini tadabilir. Eğer ki bir başka Miro sergisi Türkiye'ye gelirse gitmenizi önemle tavsiye ederim

ve Sakıp Sabancı Müzesi'ni bu sergiyle ortaya koydukları başarıdan ötürü kutlamak isterim. Yarım gün almasına değer bir deneyimdi.

Aslı Şen ÖZÇELİK

Miro'nun günlük hayatında bulduğu değersiz eşyaların birleşimiyle oluşan heykelleridir ve gene Miro'nun sembollerini barındırırlar. Benim şahsi favorim "Kaçan Kız" adlı heykeldi.

Galerinin sonundaysa da "Kişi" adlı bir heykel herkesi yakından incelemeye çağırıyor. Bu heykel aslında son on senedir Miro Müzesi'nin önünde bulunuyormuş ve bu sergi için buraya getirilmiş. "Kişi" aslında küçük bir çakıl taşı ve bademden esinlenilmiş, ama en sonunda ortaya çıkan heykel normal bir insandan daha büyük. Heykelin yanında da Miro'nun izlediği süreç sergilenmiş. "Kişi" bronz

Uyuşturucu mu? Yazacak Başka Konu mu Kalmamış?

“Çok gülünç değil mi sizce de? İnsanoğludur beyine ve mantığa sahip olan, iyiyi kötüyü birbirinden ayırt edebilen. Buna rağmen kendi ellerimizle canımızı teslim ediyoruz.”

Hepimizin kitaplarda okuduğu, filmlerde gördüğü, yemek saatinde masada dönen o sıkıcı muhabbetlere neden olan, aile bireylerinin bir anda “Aman yavrum, uzak dur...” diye tembih etme ihtiyacı duyduğu bir şey hakkında konuşacağım bugün: Uyuşturucular ve reçeteli bile verilmesinden çekinilen haplar... Evet, kabul ediyorum. Seçilebilecek en sıradan, en sıkıcı, anne nutku kıvamında bir konu bu. Fakat işin içinde dönemimizin yıldızları ve 8.4 puanı hak etmiş olan gelmiş geçmiş en sağlam filmlerden biri olduğunda durumun değişebileceğini sizler de göreceksiniz.

Bu yazıyı okurken “Ay kimse beni böyle bir şey için tembih etme ihtiyacı duymadı, bir kerecikten bir şey olmaz!” diye içinizden geçiriyorsanız eğer, sizleri düşünmeye davet ediyorum. O kadar basit olsaydı sizce de Amanda Bynes tedavi görmüş olmasına rağmen sadece birkaç ay içerisinde 1.2 milyon doları uyuşturucu üzerinde harcamaya devam eder miydi? Ya da Lindsay Lohan’i ve onun trajik hikayesini/hikayelerini ele alalım. Alkol ve uyuşturucu kullanmış bir halde araba kullandığı için ilk olarak devlet tarafından rehabilitasyona gitmesi uygun görüldü. Tedavisinin bitiminin ertesi günü partilerde sabahlamaya başladığı söylenen genç oyuncu tekrar rehabilitasyon merkezine gönderildi. Devletin yapılması zorunlu kıldığı bazı görevleri yerine getirmedi ve hapse girdi. Bir şekilde hapis cezasından da kurtulmayı başarmış olsa da günün sonunda kendisini yine bir rehabilitasyon merkezinde buldu. Ayrıca TMZ ve E! gibi büyük magazin kaynaklarının, Lindsay Lohan’ın 2007’de tedavi gördüğü rehabilitasyon merkezinde bolca uyuşturucu kullanması sonucunda bıçakla kendine zarar vermeye çalışırken çekilen resimlerini topluma açık hale getirmesiyle sosyal medyanın çalkalandığını söyleyebilirim. Ne acıklı değil mi?

Asıl bahsetmek istediğim, uyuşturucuyu konu alan ve bir başyapıt haline gelmiş Requiem For A Dream adlı filme geçiş yapmadan önce Birleşmiş Milletler (BM) Uyuşturucu ve Suç Ofisi’nin yaptığı açıklamaya göre uyuşturucunun her yıl 200 bin kişinin ölümüne neden olduğunu belirtmek istiyorum. Ölümüne kapı açan bu tür maddelerin ticareti yapana sağladığı gelir ise Viyana - Birleşmiş Milletler (BM) Enformasyon Merkezi’nin

verdiği bilgiye göre 320 milyar dolara ulaştığı tahmin ediliyor.

Çok gülünç değil mi sizce de? İnsanoğludur beyine ve mantığa sahip olan, iyiyi kötüyü birbirinden ayırt edebilen. Buna rağmen kendi ellerimizle canımızı teslim ediyoruz. Bunu yapmaktaki amacımız eğlenmek mi, sorumluluklarımızdan ve hissettiklerimizden kaçmak mı, yoksa kapitalizm ve faşizmin bizlere sunduğu sıkıntıları kendimizce yok etmeye çalışmak mı? Bunun suçlusunu devlet olarak görebilir miyiz? Tavuk mu yumurtadan çıkar yoksa yumurta mı tavuktan? Var mıdır bu sorulara cevap? Bilmiyorum...

Her neyse. Biz konumuzu ele alan Requiem For A Dream adlı filmimize geçiş yapalım artık. “Rüya İçin Ağıt” olarak dilimize çevrilmiş olan bu filmin asıl kaynağı 1978 yılında Hubert Selby, Jr.’ın yazdığı romandır. Fakat 2000 yılında Darren Aronofsky’nin yönetmenliğiyle ve başrolleri Ellen Burstyn, Jennifer Connelly, Marlon Wayans ve Jared Leto’nun paylaşmasıyla bu roman bir trajedi filmi haline gelmiştir. Kimisi için fazla depresif, kimisi içinse yol gösterici olan bu filmin Oscar dahil olmak üzere 48 adaylığı ve 32 ödülü vardır. Ayrıca IMDB’de 8.4 puana sahiptir ve “Top 250” listesinde 80. sırada yerini almaktadır.

Requiem For A Dream’de dört bağımlı insanın hikayesi anlatılmaktadır. Sara adında eşini kaybetmiş ve hayatta televizyon izleyebilmekten başka bir beklentisi olmayan yaşlı kadının Harry isimli bir oğlu vardır. Sürekli olarak annesinin televizyonunu uyuşturucu alabilmek için tefeciye satan ve annesinin her seferinde tefeciye bulup televizyonu tekrar satın almasına neden olan bu gencin onun gibi bağımlı olan Tyrone ve Marion isimli iki arkadaşı vardır. Bir gün bu üç arkadaş geçimlerini sağlayabilmek için uyuşturucu satmaya başlarlar. Aynı sırada Sara’ya sürekli olarak izlediği bir televizyon programına katılma teklifi gelir. Teklifi alır almaz heyecandan kuduran Sara rahmetli eşinin çok sevdiği o kırmızı elbiseyi programda giymek istediğini fark eder. Fakat bunun için kilo vermesi gerekmektedir. Bu yüzden de çözümü diyet haplarında aramaya başlar. Sara hapları kullandıkça uyuyamaz hale gelir, sürekli halüsinasyonlar görür ve yemek yiyemez.

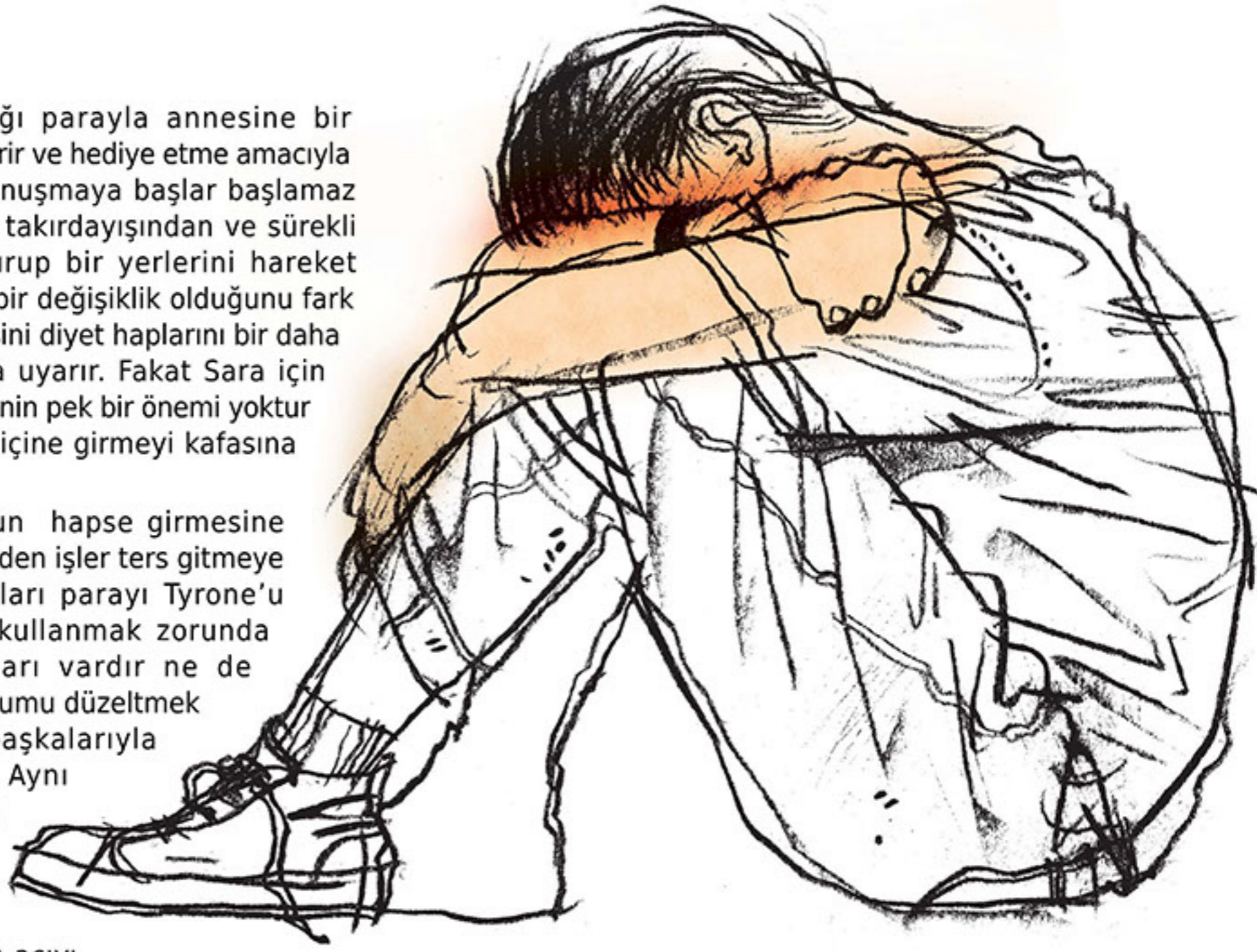
Ne büyük tesadüftür ki tam bu dönemde Harry

uyuşturucudan kazandığı parayla annesine bir televizyon almaya karar verir ve hediye etme amacıyla annesinin evine gider. Konuşmaya başlar başlamaz Harry, Sara'nın dişlerinin takırdığından ve sürekli parmaklarını masaya vurup bir yerlerini hareket ettirmesinden annesinde bir değişiklik olduğunu fark eder. Bunun üzerine annesini diyet haplarını bir daha kullanmaması konusunda uyarır. Fakat Sara için hapların onda yarattığı etkinin pek bir önemi yoktur çünkü o kırmızı elbisenin içine girmeyi kafasına çoktan koymuştur.

Şimdi ise sıra Tyrone'un hapse girmesine gelmiştir. Bu durum yüzünden işler ters gitmeye başlar ve tüm kazandıkları parayı Tyrone'u hapisten çıkarmak için kullanmak zorunda kalırlar. Artık ne paraları vardır ne de uyuşturucuları. Marion durumu düzeltmek için para karşılığında başkalarıyla birlikte olmaya başlar. Aynı sırada Harry'nin kolu damar yoluyla uyuşturucu aldığı ve ıgne sokmaktan dolayı enfeksiyon kapar ve enfeksiyonun yarattığı acıyı dindirmek isteyen Harry, Tyrone ile Florida'ya uyuşturucu alabilmek için giderken yol esnasında koluna daha fazla uyuşturucu enjekte eder. Fakat duruma daha fazla katlanamayarak bir hastaneye gitmek zorunda kalır ve doğal olarak da orada tutuklanır. Filmin sonlarına doğru kolunun iyileşmeyeceğini fark eden Harry kolunu kesmek zorunda kalır.

Harry'nin kolunun kesilmesi kadar trajik olan bir diğer durum ise Sara'nın artık hapların etkisinden çıkamaz hale gelmesidir. Yaşlı kadın halüsinasyonların sonucu olarak buzdolabının hareket edip ona saldırdığını sanıp evden kaçmaya başlar ve garip hareketlerinden dolayı bir hastaneye kaldırılır. Hastanedeyken bile doktorlara "Ben televizyona çıkacağım." gibi şeyler söylemeye devam etmesi üzerine doktorlar onu bir ruh ve sinir hastalıkları hastanesine yerleştirirler. Beni en çok etkileyen sahnelerden bir tanesi de Sara'nın hastane yatağında kendi kendine televizyona çıktığını zannederek konuşmaya ve kahkahalar atmaya başlamasıdır.

Bu filmin inanılmaz derecede etkileyici olmasının bana kalırsa iki nedeni vardır. Birincisi, özellikle belirtmek istiyorum, çaldıkları müzikler. İnsanda tarif edilemez bir anksiyete oluşturmaktadırlar ve her sahneyle ayrı bir uyum içindedirler. Filmin içine girerek ruhunu hissetmenizi sağlıyorlar. Bir diğer neden ise filmin aslında güzel başlamış olmasıdır. Hatta hakkında hiçbir şey duymadıysanız başlangıçta gençlere uyuşturucuyu özendirten klişe bir Amerikan filmi olduğunu düşünebilirsiniz. Fakat zamanla uyuşturucunun tüm zararlarını gözler önüne sunuyor bu film. Adeta kan akışınızı durduruyor. Kalbinizin

sıkıştığını, midenizin bulandığını hissederseniz eğer izlerken, hiç şaşımam. Açıkçası belli bir süre sonra bu işkenceye artık bir son vermeliyim diyerek filmi kapatmayı bile düşündüm. Fakat içine çeken kurgusu televizyonun kapatma düğmesine basmama asla izin vermedi.

Ben ne bir film eleştirmeniyim, ne de ünlü bir senarist. Bir filmi güzel ve eğitici bulmuş olmam o filmin büyük bir başarıya sahip olduğu anlamına gelmiyor. Fakat ben Requiem For A Dream'i özellikle bizim yaş dönemimizdekilerin izlemesi gerektiğinden yanayım. Benim gibi düşünür müsünüz bilmiyorum ama Hollywood sektörü uyuşturucu gibi konuları her seferinde çok güzel bir şeymiş, herkes onu kullanmalıymış gibi ele almakta. Bunun yanında dünyaca ünlü birçok sanatçı, oyuncu, vs. o türdeki filmleri desteklercesine uyuşturucu kullanıyor. İstesek de istemesek de bizler bu filmler ve kişilerden etkileniyoruz ve sonuç olarak "Ay bir kerecikten bir şey olmaz!" noktasına geliyoruz. Ama her şey bir kerecikten bir şey olmaz diyerek başlamıyor mu zaten? Bu yüzden ben bu filmin iyi bir yol gösterici olduğunu düşünüyorum ve sonuna kadar izlenmesi gerektiğini savunuyorum.

Neyse ben çok konuştum. Karar verme sırası sizde. Ne desek o zaman? İyi seyirler...?

Pelinsu ARSLAN

SOKO İSTANBUL'A

“Efsaneye göre, Aztek kralı Moctezuma günde 50 fincan çikolata içiyordu.”

Kakao Latince “tanrıların besini” anlamında Theobromocacao ağacından elde edilir. Efsaneye göre, Aztek kralı Moctezuma günde 50 fincan çikolata içiyordu.

Kakaoda hem kırmızı şarapta hem de yeşil çayda olan antioksidandan çok daha fazlası vardır.

Dünyanın en güzel yiyeceklerinden biri olan çikolatayı sadece bir şeker deposu ve kilo aldırıcı bir yiyecek olarak değil bir kültür olarak görmek gerekir. Eğer yediğiniz çikolatanın kalitesine

dikkat ederseniz yani iyi bir çikolata bilgisine sahipseniz bu tür ön yargıların yıkılacağını düşünüyorum. Aslında çikolatanın faydaları doğru tüketildiği sürece zararlarının önüne geçiyor. Doğru tüketim konusunda sözü pek uzatmayacağım çünkü bu konuya dikkat eden bir insan değilim:)

İstanbul'da zamanımı genellikle Kadıköy-Taksim arasında geçiren biri olarak bu semtlerdeki bazı çikolatacılar uğrak mekanlarım.

Taksim'e her gittiğimde uğradığım "J'adore" kokusuyla, dizaynıyla, şarkılarıyla ve birbirinden lezzetli çikolatalarıyla küçük bir cennet. Oradaki bütün lezzetleri tatmama rağmen hala yemeye devam ettiğim ve asla bıkmadığım "Oh la la Beatrice", Bailey'li sıcak çikolata ve fondüsünü (yemeye başladıktan bir süre sonra meyveleri bırakıp çikolatayı kaşıklayacaksınız) denemediyseniz en kısa zamanda gitmenizi tavsiye ederim.

Derseniz ki okula yakın bir yer olsun, bunaldığımız okul günlerinden sonra vakit kaybetmeden tekrar iyi modumuza dönelim, o zaman size iki önerim olacak. İlk olarak Moda Çikolata Dükkanı'ndan başlayalım.

J'adore'dan çok daha küçük, içeri girdiğiniz an sağınızda koca bir dolap çikolata ve genellikle Fransızca

şarkılar eşliğinde sizi karşılayan sıcak bir havası var. O dolaptan çikolata seçecek olursanız tarçınlı, karabiberli ve antepfıstıklı karışımdan başlayabilirsiniz. Eğer çikolatayı kaşıklamak istiyorum, dersiniz de Asuman'ı deneyebilirsiniz. Asuman kısaca çilekle çikolatanın muhteşem buluşması!

Eğer okuldan çıkınca Moda Çikolata Dükkanı'na yürümeye üşenirseniz, okulun daha da yakınına açılan Ba'de'yi deneyin derim. Camında "Chocolatier" yazısını ilk gördüğüm anda gerçekten heyecanlandım çünkü sokağımın girişine açılacak en güzel şey açılmıştı. Açıldıkları günden beri samimi bir ilişkim olan bu sevimli dükkanın sahiplerinin Saint Josephli olduklarını

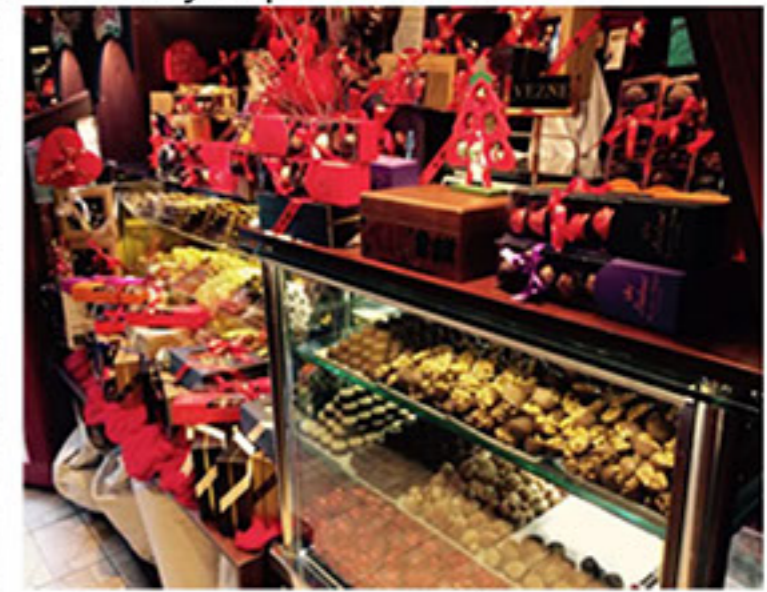
öğrenmem ve çikolataların hepsini evlerinde yapıp getirmeleri ayrı bir sempati duymamı sağladı onlara. Ba'de'ye giderseniz ilk önereceğim lezzet çikolata shot olur. Daha sonra çeşit çeşit pralinler arasından fındık ganache ile başlayabilirsiniz.

Yazımın sonunu güzel bitirmek isterdim ama maalesef bunu söylemeden geçemeyeceğim.

Çikolatanın geleceği tehlike altında. Çünkü, yağmur ormanları tahrip ediliyor ve çiftçiler kazandığı ücretten memnun değiller. 2020 Yılına kadar çikolata talebinin %3 artması ama kakao yetiştiriciliğinin azalması bekleniyor.

Herkes bol çikolatalı günler!

İlgin Omayra ÖZMEN

Zıpkınla Yaşayan Adam

zıpkınla yaşayan adamın dramıdır
ciğerlerine ve kalbine teğet
tam orta yerinde bir zıpkınla
sevmek, sevinmek ve öksürmek yasak
oysa halinden memnun herifçioğlu
seviyor, seviniyor, sigara içiyor
ve öksürüyor
zıpkın canını yaktıkça hele
koca adam bir sirk maymunu
"kitap yazacağım" diyor
zıpkınla yaşamının bereketi hakkında
sonra vazgeçiyor bilmesin diye sırtlanlar
kışın paltosuyla gizliyor zıpkını
yazın denize gitmiyor
yüzmek isterse kendi kanında
zıpkınla yarasını deşiyor
arkadaşları kırsa da ona
tuz ve karabiberli bir yara
itinayla büyüyor
tuz ve karabiberli bir yara
akşam orada yatıyor

Metin YETKİN ' 11

Kırmızı

Yeter artık bize yaptığınız şiddet !
Dövmeyin bizi, saldırmayın.
Umutlarımızı almayın elimizden.
Kız mı oldu? Diye dudak bükülmesin
Kız doğuran anneler üzülmesin.
Dünyayı, dünya yapan kadınlar
Sırtından sopayı, karnından sıpayı eksik etmediğimiz,
Nüfusumuzun yarısı ama,
Mecliste göremediğimiz.
İtip kapıp, taciz ettiğimiz, yaktığımız
Cennet ayaklarında deyip,
Hayatını zindan ettiğimiz.
Baba, ağabey, koca
Namus, adet, töre.
Evde hizmet etsin, okula da gönderme
Hatta nüfus kağıdı bile alma .
Ha yaşamış, ha yaşamamış
Ne fark eder
On üç, on dördüne gelince
Evlendir gitsin,
Fikrini sorma
Kendini de yorma.
On beşinde anne olsun.
Yirmisinde hastalıklı.
Götürürlerse doktora ne ala !
Kadın doktor ister ısrarla.
Kendi kızı doktor olamasın ama !
Yeter !
Varlığımızı kabul edin !
Haykırışlarımızı duyun !
Alışın bize, ama elinizi alıştırılmayın.
Tokat yerine dudaklarınız konuşsun.
Kırmızı, kanın değil gülün rengi olsun.

Pelin KAYALAR

Ekmek ve Emek

Dilenen çocuklar bakıyor ağlayan gözlerle
Yalvarıyor bir parça ekmek, ekmek diye.
Sırtları kambur, bakışları solgun
İnsanlar izliyor ama vicdanlar durgun.

Ekmeğiyle evine dönen bir babanın mutluluğu,
Değişilmez dünyalara bu emeğin haklı gururu.
Alın terinin timsalidir ekmeğini taştan çıkaranların.
Yolculuğudur bereketli, sıcak bir buğdayın.

Beklenmez bilmesini seni çöpe atandan,
Bir kere tanık olsalar vazgeçemezler o huzurlu kokundan.
Ne anlar onlar senin için açılan avuçtan!
Uğruna gözyaşı, ter dökülen ekmek !

Tuğba TÜRKKAN

Ekmek Uğruna

Güneşin girmedığı dar sokaklar arasında,
Köşede büzülüp kalmış bir çocuk ve baba,
Nimeti çağırırçasına göğe uzanıyor avuçları,
Direniyor güçsüz bilekleri, ekmek aşkıyla yanıyor aç karınları.

Bu karanlıkta yolunu kaybetmemiş bir çocuk ve baba,
Bilir mi nedir paslanmış demir bir bozuk para?
Yokluğa uzanır birer birer, görünmez olur ekmekler,
Karanlığın umutsuzluğunda düşer göğe açılan eller.

Ekmek ekmek diye süzülen narin gözyaşları,
Acıtmaz mı değer bilmez, savurgan canları?
Nimet uğruna yorgun düşmüş kalpler,
Kanatmaz mı doyumsuz vicdanları?

Selen ATAK

Sessizliğin ortasında ses
Bir hilâl gibi doğuyor mehtabıma.
Hiçliğin ortasındaki hiç
Sensiz doğan güneş.

Bir şair edasıyla
yürüyorum bu sokaklarda
Şiir yazamayan şair
Beste yapamayan bestekar
Fikir üretemeyen filozof gibiyim.
Sadece yürüyorum sokaklarda.
İçimde bir kördüğüm
Ciğerimi sıkıştırıyor ilham.
Sökmek istiyorum ciğerimi
Korkak bir kuş misali.
Havalanıyor benliğim bende
Sonra aklıma sen geliyorsun.
Keşke bir kere görebilsem seni.
Bir sokakta yürürken
Duysam sesini.
Seslensen uzaktan
Keşke çalan bir plakta
Hissedebilsem seni.
Oynayan bir filmde
Kadehimin dibinde
Soğukta içime işlesen
Hiç çıkmasan içimden.
Ebedi olsan gönlümde
Anlayabilsem seni
Sen de beni ...

Ali Kaan EVCÜMEN

İçimdeki Kayıp

Günün aydınlığında için kan ağlıyorsa
Yalnız geceler artık canını acıtıyorsa
Gözlerinin parıltısı günbegün kayboluyorsa
Sen bu acıyı çekmeye mahkumsun

Ruhun tutunacak bir şeyler arıyorsa
Hayallerin zamanla ellerinden kayıyorsa
İçindeki fırtına tüm benliğini sarıyorsa
Eğer kimse bu olup biteni anlamıyorsa
SEN ONA AŞIKSIN

Alara Nune DURSUN

Sessizlik

“ Kırmızı çiçek, rüzgar kızıl saçlarını okşarken uçurumun sonundan bana kıskandırmak istercesine göz kırpmıyor... ”

Duyamıyorum. Düşüncelerimin tekinsiz uğultusu doldurmuş kulaklarımı. Nefes alıyorum tekrar ama hava ciğerlerimi doldururken o alışıldık iniltiyi çıkarmıyor, bana hayatı bahşeden nefesin ne girdiğini hissediyorum vücuduma ne çıktığını. Ayaklarımın ucundaki maviliğe bakıyorum, dalgalar zamanın başından beri alışageldikleri gibi sahili dövüyorlar; ben, tekrar duymayı deniyorum. Gelgitin her zamanki öfkesini dinlemeyi deniyorum, suyun kendi eseri olan küçük kum taneleri arasından telaşla geçişini, irice bir dalganın, denizin tüm hiddetini uçurumun duvarlarından çıkarmasını, dipsiz maviliğin usulca şınıldamasını... Dinliyorum dinlemesine ama duyamıyorum. Onların geldiklerini de duyamamıştım.

Fırtınadan önce kıyılara çöken sessizliği dinlemiştim; duyularım, düşüncelerim şu uçurum kenarındaki kan kırmızısı çiçek kadar canlıydı ama duyamamıştım yuvalarına yerleşen kuşların acımasız tıktısını. Duyduğum tek şey, babamın gözünü kırpmadan okuduğu kitaplarda anlatılan cehennemlerde yankılanan, günahkar ruhların son pişmanlık çığlıklarından daha yüksek, daha umutsuz bir acıydı ; alev alev , dalga dalga , buz kestiren acı... Ne dalgaları duyabiliyorum şimdi, ne de kendimi o kırmızı çiçek gibi hayat dolu hissettiren acıyı. Her soluk alışımda biraz daha yaşıyorum ama her soluk verişte hissediyorum sonumu. Kırmızı çiçek, rüzgar kızıl saçlarını okşarken

uçurumun sonundan bana kıskandırmak istercesine göz kırpmıyor. Dünyaya son kez gözlerini açan bir adamın açlığıyla izliyorum esintinin koparttığı kızıl yaprakların havaya savrulmasını. Bu şölenimi gözyaşlarının çerçevelediği iki adet fırtına rengi göz yarıda kesiyor. Gözlerin sahibesi telaşla dudaklarını oynatıyor, omuzlarımı sarsıyor. Ona cevap olarak sadece gözkapaklarımı indirebiliyorum. Ne duyabiliyorum ne görebiliyorum artık; dondurucu bir damla gözyaşı yanağıma düşüyor. Deniz mi ağlıyor yoksa fırtına gözlü, kızıl saçları rüzgarda dağılmış kadın mı ? İçinde bulunduğum bu karanlıkta hiç bir önemi yok artık cevabın. Asi bir dalga son kez öfkesini kusuyor toprağa ve sonra ait olduğu sonsuzluğa geri çekiliyor.

Lal AYRAL

La tristesse

La tristesse qui ne part pas
La tristesse ne finit jamais.
La tristesse durera toujours,
comme les arbres qui ne meurent pas alors,
que c'est l'automne,
comme les gens qui se protègent
même s'il fait froid et c'est la misère partout.
La tristesse restera ici,
même quand il n'y a plus de coeurs auxquels s'accrocher
plus longtemps.
Est-ce que vous voyez les oiseaux
qui ont arrêté de chanter ?

La tristesse les a rejoints depuis longtemps,
avant même votre arrivée.
Arrêtez de crier et de pleurer
et trouvez une solution qui pourra résoudre tout ce qui
vous rend malheureux.
Car la tristesse est inévitable.
La tristesse laisse ses traces.
La tristesse pense tellement à vous
qu'elle ne veut plus vous quitter.

Senem YURDAKUL

Zihnimdeki Ses

“Gri ve pürüzlü taşlar, aralarındaki boşluklarla birbirine tam uymayan yapboz parçalarını andırıyordu.”

"Soğuk." diye düşündüm uyuşukça sonra yüzüme biraz daha o buz gibi sudan çarptım. Bu beni bedensel olarak uyandırır da ruhum üç haftadır içinde bulunduğu uyuşukluğun zerre kadarını kaybetmedi. Gözlerimi önümdeki aynaya dikip yansımamı inceledim. Islak suratımın ortasında ferî sönmüş iki nokta olan gözlerimin altı torbalarla dolu ve siyahla karıştırılabilecek bir ton mordu. Saçlarım bakımsızlıktan keçe gibi olmuştu. Zaten soluk olan tenim, güneş görmemekten ve stresten bir ceset kadar beyazlamıştı. Bu benzetme, birkaç hafta önce bir ceset olmaya ne kadar yaklaştığım düşünülürse ironikti. Eğer evden çıkan ben olsaydım...

"Masal!", annemin sesini duyunca içimi çekip tuvaletin çıkışına yöneldim. Beni tuvaletin dışında bekleyen annemle babam artık suratlarındaki endişeyi saklamaya çalışmıyorlardı bile. İkisi de yorgun ve olduklarından çok daha yaşlı görünüyorlardı. Onların da acı çektiğini hatırlayıp sadece kendi problemlerimi düşündüğüm için kendime kızdım. Babam hep birlikte, arabayı park ettiği yere doğru gittiğini fark ettiğim bir yol izlerken geniş ellerinden birini nazikçe sırtıma yerleştirip "Hadi, eve gidelim canım." dedi. Hafifçe başımı sallayıp kendimi arkama bakmamak için zorladım. Arabaya gelene kadar gözlerimi yerdeki kaldırım taşlarından ayırmadım. Gri ve pürüzlü taşlar, aralarındaki boşluklarla birbirine tam uymayan yapboz parçalarını andırıyordu. Arabaya bindikten sonra direncimi yitirip bakışlarımı bir daha uzun bir süre dönebileceğimi düşünmediğim mezarlığa çevirdim. Gözlerimin benden izinsiz aradığı şeyi bulmam on saniye bile sürmedi. Çoğunluğu seyrek ziyaret edilen, yer yer çatlaklı eski mezar taşlarının oluşturduğu denizde, çiçekler ve çelenklerle bezeli görkemiyle göze batan, beyaz mermerden bir mezar. İçinde nişanlığımın benim yüzünden sonsuz uykuda yattığı mezar...

Herkes bunun benim suçum olmadığını söylese de ben, eğer onu üç hafta önce gecenin o uğursuz saatinde markete yalamamış olsaydım, bir cüzdandan bıçaklanıp paçavra gibi bir kenara atılmayacağını biliyordum. Cenaze boyunca ağlamaktan kurumuş göz pınarlarımın tekrar canlanıp gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissedip önüme döndüm. Ailemin beni yakından izlediğinin farkına varmamış gibi yaptım. Mezarlığın gözden kaybolduğundan emin olunca pencereden dışarıyı izlemeye başladım. Günlük işlerine koşan insan seline bakarken irkildim. Dikkatimi çeken adımı fısıldayan su gibi pürüzsüz bir sestti. Kafamı hızlıca döndürüp anne ve babama baktım. Beni şaşkınlıkla izleyen gözlerinden, bana seslenen sesin o ikisinden birine ait olmadığını anladım. Aslında o sesi başka birininkiyle karıştıramayacağım kadar iyi tanıyordum ama bunun mümkün olmadığını bilerek bu seçeneği kafamdan çıkarmıştım. Arabada bizden başka kimse olmamasıyla camların kapalı ve ses geçirmeyecek kadar kalın olmasından

bunun çaresiz hayal gücümün bir oyunu olduğuna karar verdim. Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti.

Yatağında nefes nefese doğruldum. Vücudumun terden, suratımın göz yaşlarımdan sırlıslam olduğunun hayal meyal farkındaydım. Titreyen bedenimi çarşafardan kurtarıp artık benim için bir gece rutini haline gelmiş duşumu almak için banyoya girdim. Vücudumdan aşağıya akan ter ve göz yaşları ile karışık ılık su, zihnimin içine düştüğü karmaşayı da beraberinde götürerek beni biraz rahatlattı. Sevgilim öldüğünden beri her gece onu rüyamda görüyordum ve rüyam hep aynıydı. Onun telefonundan çağrıldığı hastanenin koridorlarında başlıyordu. Ama bu hastanenin, koridorlarını koşarak geçtiğim aynı hastane olduğu gerçeği su götürmese de bir o kadar da farklı görünüyordu. İnsanın içini bayan floresan lambalar hala ordalar ama hiçbiri yanmıyor. İnsan dolu olması gereken koridorlar bomboş. Her hastanede olan, o boğucu steril koku hızlıca aldığım hiçbir nefeste bumuma gelmiyor. Niye burada olduğumu anlamadan şaşkınlıkla bir çıkış yolu veya bana yardım edebilecek birini arıyorum fakat ikisinden de eser yok. Sonra bana yaklaşan bir silüeti göz ucuyla fark ediyorum. Önce kim olduğunu anlayamıyorum ama bana yaklaştıkça dehşetle onun ölü kanlı bir hastane önlüğü içindeki sevgilim olduğunu fark ediyorum. Bana, onu neden öldürdüğümü soruyor, cansız gözleri bir cevap arar gibi. Onu benim öldürmediğimi anlatmaya çalışıyorum fakat bu onu öngöremediğim bir öfkeyle dolduruyor. Onu benim öldürdüğümü, her şeyin benim suçum olduğunu, benim yüzümden o hayal ettiğimiz düğünün asla yaşanmayacağı gibi şeyler haykırıyor, kalbime zehirli oklar saplayan şeyler... Bağırışlarının sesi hastanenin beyaz duvarlarından yankılanıp takip edemediğim, birbirine giren ses ve sözcüklerden oluşan bir kaosa dönüşüyor. Aniden susuyor ve sesinin yankıları yavaşça ölürken sadece bana bakıyor. Avının hareketlerini izleyen bir yırtıcı gibi her hareketimi ölçüp biçen, soğuk bakışları var. Bense izlendiğini fark eden o av gibi korku dolu adımlarla ondan uzaklaşmaya çalışırken nişanlığımın her zaman benden daha hızlı olduğunu hesaba katamıyorum. Birkaç uzun adımla bana yetişip soğuk ellerini boğazıma sarıyor ve sıkıyor, sıkıyor, sıkıyor... Nişanlığımın elinde, kurtulma çabalarım hiçbir etki yaratmıyor. Nefesimin son damlaları da vücudumdan çekilip her şey siyah bir bulanıklığa dönüşürken sıcak nefesini yüzümün kenarında hissediyorum, kulağıma "Böylece hep birlikte olacağız." diye fısıldıyor ve ben uyanıyorum.

Bu artık her gece olan bir döngüydü benim için. Banyodan çıkıp yatağıma geri döndüm. Uyku bedenimi ele geçirmemekte kararlıydı. Orda uzanıp tavanı izlerken

kulağıma bir ses çalındı. Evin kedisidir diye düşünerek umursamadan olduğum yerde yatmaya devam ettim. Fakat sonra o sesi bir daha duydum ve bir kere daha. Bir çıtırtı tonunda başlayıp kısa aralıklarla tekrar eden sesin yüksekliği giderek arttı. Sonunda ses anlaşılabilir bir hale gelince bunun, mezarlıktan dönerken de duyduğum, nişanlının adımı söyleyen sesi olduğunu algıladım. "Masal!"... Başlangıçta yine rüya gördüğümü düşündüm ama şu ana kadarki rüyalarımın hepsi hastanede başlamıştı. Bunun diğerlerinden farklı bir rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu anlamak için insanların düşlerinde parmaklarını sayamadıklarını bilerek hızlıca parmaklarını saydım. On... Bu bir rüya değildi. Sevgilimin sesini bir daha duyduğumda adımı söylemiyordu. "Yüzüğünü neden çıkardın? Bu yüzüğü hep takacağını söylemiştin bana. Artık evimizde de yaşamıyorsun. Annenlerin evindeki küçük odan bizim evimizden daha mı iyi?" Bu suçlayıcı ses beni gerdi ve anısı bile kalbimi yakan yüzüğüme baktım. Yüzüğü, bana sevgilimi hatırlatıp kalbimi kırdığı için çıkarmıştım. Ses konuşmaya devam ediyordu. "Ne yani beni hatırlamak istemiyor musun?". Kendimi suçlu hissettim.Yaptığım gerçekten bu muydu? Parmağıma aşkla parlayan gözlerle taktığı yüzüğünü çıkarmamın onu kahredeceğini bile bile yine de yüzüğümü çıkararak nişanlının anısından mı kaçırıyordum? Hızlıca kafamı sallayarak bu düşünceleri zihnimden sildim. Bu sesin saçmalıklarını daha fazla duymak istemiyordum. Yatağımın yanındaki komodinden uyku ilaçlarının olduğu bir hap şişesini çıkardım. Kapağı titreyen ellerle açarken kutunun içindeki haplar şingirdiyor ve bu şingirtı hala ara ara konuşup beni ondan kaçmakla suçlayan sevgilimin sesini biraz da olsa bastırıyordu. Şişeyi yan çevirince avucum haplarla doldu. Biri hariç hepsini kutunun içine geri döküp elimde kalanı susuz yuttum. Sesin bana hala bir şeyler söylemeye çalıştığını duyuyordum ama zihnime çöken pustan kelimeleri seçemiyordum. Gözlerimi yumup düşsüz bir uykuya daldım. Sabah uyandıgımda dünkü ses susmuştu. Rahat bir nefes aldım. Kahvaltı için aşağıya inecektim ki nişan yüzüğümün pırlantısı gözüme çarptı. Aynamın önünde, kadife kutusunun içinde masumca duruyordu. Yanına gidip parmaklarımı pürüzsüz metalinde gezdirdim. Yüzük parmağına sardığı o beş ay boyunca hissettiğim sevinç ve dinginliğin hayaleti gibi bir his yayıldı vücuduma. Onu kutusundan çıkarıp hiç düşünmeden cebime atarak yoluma devam ettim. Kahvaltı son haftalarda olduğu gibi sessiz geçiyordu. Buruk bir hisle nişanlının yokluğunun bir anda nasıl bütün ailemin düzenini alt üst ettiğini düşündüm. Bir an dün gece olanları anlatma isteği yayıldı bedenime ama hemen bu fikri bir kenara ittim. Bunu anlatırsam beni son bir hafta boyunca gitmeye ikna etmeye çalıştıkları psikologa sürükleyerek götürürlerdi. Kahvaltı bitince babam salona geçti ve ben anneme bulaşıkta yardım etmeye başladım. Tam her şey son haftalardaki düzenine döndü derken sevgilimin fısıltısını duyuyordum tekrar. "Hayatını böyle mi geçireceksin gerçekten? Annen ve babanın endişeli bakışları altında ezilerek mi? Benim nişanım böyle bir hayatı kabul etmezdi. "Başta bu kırıcı lafları duymazdan geldim ancak konuşmaya devam ettikçe cümleleri daha da saldırgan olmaya başladı. En sonunda kendimi tutamayıp "Sus!" diye tısladım, annemin rahat bir şekilde bulaşık yıkayan halinden anladığım kadarıyla sadece benim duyduğum bu sese.

Ne yaptığının farkına vardığımda artık çok geçti. Annem ellerindeki bulaşığı bırakmadan bana döndü. Alarm dolu yeşil gözleri kaskatı vücuduna tezat oluşturan bir şekilde

hareketliydi. Etrafa bakıp aslında çoktan bildiği bir gerçek olan ondan başka konuşmuş olabileceğim kimse olmadığını görünce elindeki bulaşıktan yere köpüklü su damlarken bana şok içinde kiminle konuştuğumu sordu. Hızlıca "Hiç kimse" cevabı döküldü dudaklarımdan. Neden havaya konuştuğumu açıklamak zorunda kalmak istemediğimden çarelerimi gözden geçirdim. Aradığım çareyi bulmam uzun sürmedi. Anneme yürüyüşe çıkıp temiz hava almak istediğimi söyleyerek daha o itiraz edemeden paltomu kapıp evden çıkmıştım bile. Evden beş dakika uzaklıktaki sahile koşarak gittim. Oraya varınca sanki susmasını söylediğimden beri sessiz kalmış sevgilimin laflarından kaçır gibi hızlı hızlı yürümeye başladım. Ancak kaçış yoktu. Tehlikenin geçtiğini anlamış gibi hiç durmadan konuşmaya başlamıştı yine. Bir saniye bana kızıp sarkastik cümleler kurarken bir diğerinde yüzüğü takmam, evimize dönmem için yalvarıyordu. Bunları sevgilim söylüyor olamazdı. Onu senelerdir tanıyordum, o böyle dengesiz ve acımasız sözler sarf edecek biri değildi. Birden dehşetle zihnimin bana oynadığı oyunun farkına vardım. Sevgilimin başına gelenler yüzünden hissettiğim suçluluk, üzüntü ve pişmanlıktan doğmuştu bu ses. Onu bir şekilde susturmam gerekiyordu ama ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.Sonra sinirle ceplerime sokuşturduğum ellerimden biri soğuk bir şeye çarptı, orada olduğunu bile unuttuğum yüzüğüm. Onu yavaşça cebimden çıkardım. Avucumun ortasında ucunda narin bir pırlantanın parladığı metal bir şeritti. O an zihnimde bir fikir belirdi. Kendime yas tutacak zamanı tanımadım çünkü eğer bunu yaparsam vazgeçeceğimi biliyordum. Denize olabildiğince yaklaşım yüzüğümü denize fırlattım. Zihnimdeki suçluluk "Hayır, bunu yapamazsın. Beni unutamazsın!" diye bağırıldı. Sesi ne kadar sevgiliminkinden ayırt edilemez olsa da o olmadığını artık biliyordum. Kafamdaki haykırışlar denize gömülen yüzüğümün çıkardığı 'gluk' sesiyle bıçak gibi kesildi. Uzunca bir süre denizi izledim. Kafamdaki sesi kendisiyle birlikte engin bir sona gömen yüzüğümün düştüğü yere son bir bakışla arkamı dönüp eve gitmeye başladım. Ailemle konuşup o psikologa gitme kararını vermek, kendimle verdiğim bu son savaştan sonra artık çok daha kolay görünüyordu.

Ezgi Simay KARABULUT

L'amour ou la mort !

Hier, Monsieur Bernard est allé à la boulangerie pour acheter un pain vers 8 heures. Après 10 minutes il est retourné chez lui. Il a frappé à la porte mais personne l'a ouverte. Il s'est inquiété. Il a pris les clés qui se trouvait sous le paillason. Il a ouvert la porte et il a crié après sa femme " Marie! Marie! Où est-tu? ". Personne ne lui a répondu. Alors, il a couru dans le couloir et est arrivé à sa chambre. Il s'est mis à crier. Sa femme était morte dans leur lit. Il a commencé à pleuvoir.

Il a téléphoné à la police. Ils sont venus chez lui en 15 minutes. Ils ont commencé à observer le lieu du crime. Ils ont interrogé tout le monde. Et ils ont trouvé un couteau sous le lit.

Pendant une semaine, ils ont continué à enquêter. Finalement, ils ont réussi à trouver le criminel. C'était le gardien de l'immeuble qui avait tué Madame Marie. Mais personne n'a pu trouver la raison de ce crime.

Deniz Dağdemir et Alara Açık

C'est ma femme!

Un jour, un homme assez vieux qui s'appelait Bruce Manson a vu Amy Johnson dans la rue. Elle était très belle. Elle avait des yeux verts et des cheveux blonds. Elle ressemblait à la femme de Bruce, qui était morte à cause d'un cancer. Bruce était très amoureux de sa femme et après sa mort, il est devenu complètement fou. Donc, il a commencé à suivre cette femme jusqu'à chez elle.

La nuit du samedi, vers 2 heures, la femme est sortie d'un bar et elle était complètement ivre. Bruce l'a prise sur son dos et il l'a mise dans sa voiture. Amy a été kidnappée !

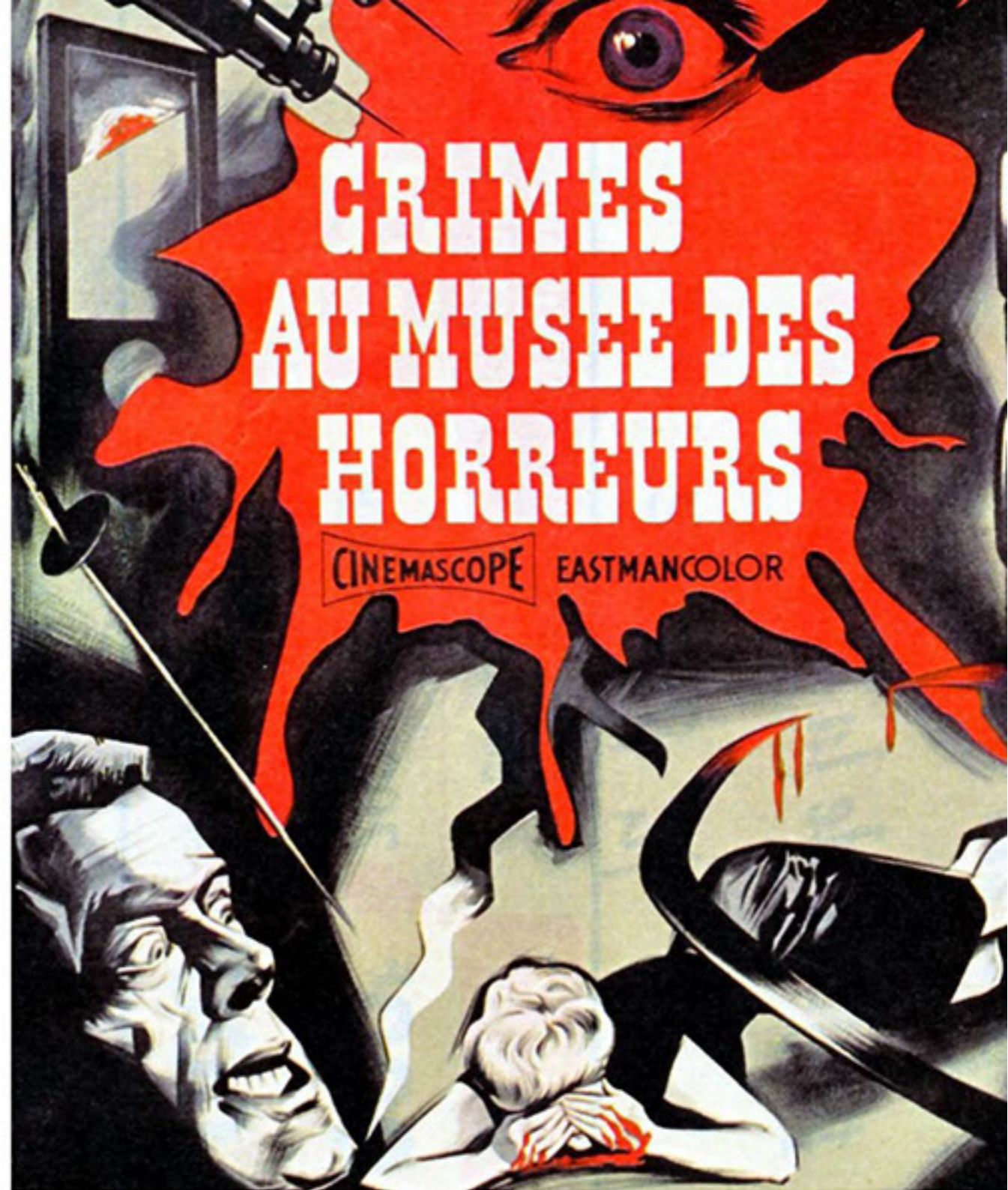
L'homme a été arrêté après quelques jours mais la femme était terriblement choquée.

Lara Baksu et Vedya Eskenazi

Meurtre dans un musée

C'était une journée ensoleillée. Un adolescent qui s'appelait Jack marchait dans la rue. Il avait décidé d'aller au musée de statues. Il a acheté un ticket et est entré dans le musée. Le lieu était silencieux parce qu'il y avait seulement une vieille dame dans le musée. Cette vieille dame regardait les sculptures. Soudain Jack a remarqué que la vieille dame était en train de voler une petite sculpture. La vieille dame a vu Jack et elle l'a tué avec cette petite sculpture parce qu'il était témoin du vol. Les parents de Jack ont téléphoné plusieurs fois mais comme il ne répondait pas, ils ont appelé la police. Les policiers sont venus au musée. Ils ont vus le corps de Jack. Les policiers ont visionné les caméras qui étaient dans les rues et ils ont trouvé la suspecte quand elle faisait les courses au supermarché. La vieille dame s'est défendue. Elle a dit : " je suis innocente je veux seulement collectionner des statues". Quand la police a fouillé la maison de la femme, ils ont trouvé toutes les sculptures que la dame avait volé. Tout le monde a compris qu'elle était folle de sculpture.

Ayda Kuşaksızoğlu et Fatma Pınar Üner

59

La naissance de ma soeur

Comme tout le monde, moi aussi j'ai de bons et de mauvais souvenirs souvent inoubliables. Parmi eux, il y en a un qui m'a beaucoup touchée.

Jusqu'en 2007, j'étais enfant unique de mes parents. Mais un beau matin de septembre ma mère m'a donné le cadeau le plus précieux de ma vie "ma petite soeur ". Quand je suis allée à l'hôpital pour la voir, elle était dans les bras de ma mère et dormait profondément. Elle ne me ressemblait pas du tout. Elle était brune avec des cheveux frisés. Son teint était plus foncé que le mien. Elle était très petite et innocente. Ses joues gonflées lui donnaient un air très sympa, et j'ai voulu l'embrasser. Mais ma mère ne me l'a pas permise. Soudain, elle a ouvert les yeux et elle a commencé à pleurer en criant. Elle avait une voix stridente. Ma mère a dit qu'elle avait faim et qu'elle voulait seulement téter. Quand je me suis approchée près d'elle, j'ai remarqué la couleur de ses yeux était noire. J'étais très étonnée. Le jour suivant, quand ma

mère et ma petite soeur sont rentrées, j'étais très heureuse. Je savais que je n'étais plus seule, j'avais une belle petite soeur et une belle amie.

Ezgi BAŞYAZICIOĞLU

Sesimi Duyan Var mı?

“Polis çocuğu olmak nasıl bir şeydir bilir misiniz ki siz? Akşamları saat geç olduğunda hep aynı “Babam nerede anne?” heyecanını duymak, sabahlarıysa her kahvaltı sonrası “Babamı ya bir daha göremezsem?” diye korkmaktır. Öyle sizin sandığınız gibi lojmanda lüküs hayat yaşamak değildir.” diye sabırla son kez sınıftakilere açıklamamı yapıp elimde yıl sonu karnemle okuldan çıktım. Babamın tayini nedeniyle Niğde’ye geleli tam üç sene oluyordu ama buradakiler hala bana alışmamış aralarına doğru düzgün almamışlardı. Annemin görme engelli oluşunu öğrenmeleriyle ilk başta onlarda bana karşı bir acıma hissi oluşsa da, sonrasında bunu bile dalga konusuna çevirmiş, bana bununla ilgili lakaplar takmışlardı. Yalnızlık ne demek bununla ilgili gerçekten de bir fikriniz var mı? Çevrenizde sizi seven ve mutlu olmanızı isteyen kişilerin yanı sıra, daha tanışmadığınız ama aradığınız kişinin yanınızda olmayışdır aslında. Lojmana doğru yürürken aklımdan bu geçenlerle bile annemin ne kadar haklı olduğunu, yaşlılarım göre gerçekten de olgun olduğumu düşündüm.

Eve gelip kapıyı açtığımda “Sesimi duyan var mı?” diye annemin göremeyeceğini bilsem de elimdeki karneyi neşeyle sallayarak seslendim. “Sesimi duyan var mı?” annemle aramızdaki bir çeşit parolaydı; ta ben ilkokuldayken eve gelenin ben olduğunu anlaması, kapının açılış sesiyle kimin geldiğinden korkmaması için küçüklüğümde beri her eve gelişimde kullandığım, onun için rahatlatıcı bir soruydu. Annemse ben bunu altı yedi yıldır yapmama rağmen, nerdeyse her zaman sanki ilk defa parolamızı duymuş gibi hafif bir kahkahayla cevap verirdi. “Karneni bana göstermene hiç gerek yok, hepsi pek iyidir benim kızımın.” diyerekten oturma odasındaki divanın üzerinden bana gülümsedi. Annemi bildim bileli görme engelli olsa da on dört yıl boyunca ne onun kör oluşuna ne de onun bu tarz şakalarına alışmamıştım. İçten içe bunun için kendimi suçladığım bile oluyordu. Bunun sebebini anlatmak için geriye doğru gidecek olursam annem ilk ve tek çocuğuna, yani bana, gebeyken şeker hastalığı geçirmiş ve o zamanlarda iyi kontrol edilmediğinden de birkaç yıl içinde görme yetisini kaybetmişti. Küçüklüğüme dair bu konuyla ilgili hafızamdan gitmeyen nadir olayla babaannemin; “Doğurduktan sonra pek bi sevinmişti bizim gelin eh sevinmesin mi tabii ebe çok tehlikeli dediydi ama maşallah Hatice’ye, nurlu gibi torunumu verdi kucağıma. Sonrasında onları da iyi kaldırdı kızcağız. Hatice doğacak bebesini hayata olan ümidi olarak görürdü ve bizim torun kız olmasına rağmen Ümit koydular adını, iyi ki de öyle koymuşlar. Esastan da Ümit, bizim gelin için ümit oldu... Hatice kör olduktan sonra bir daha hiç göremedi kızını, sadece onun kokusuyla yetindi içine çeke çeke. Bazen elleriye yüzünü sevdi, okşadı. Kimi zaman da sadece öperek sevebildi kızını. Hatice sadece iki yıl görebildi kızını ve aklında kalan son görüntüsünü de yüreğine gömdü, el bile daha çok gördü Ümit’i. Ben de bir ana olarak en çok buna üzülürüm işte.” diye Neriman Teyze’ye feryat figan ağlamasaydı. İsmimle o kadar gurur duyardım ki “Ümit erkek ismi değil mi ya?” diye dalga geçenleri umursamazdım bile. Hem geç de olsa fark etmişim, annemin kör olması onun sadece gözlerini karartmıştı, hayatını değil. Bu yüzden hiçbir zaman için evine kapanıp dışarıyla ilişkisini kesen biri olmamış hatta babamın tayini yüzünden biz Ankara’dayken polis

amcalardan birinin akrabası olan Figan Hanım Teyze’den görme engelliler için olan alfabeyi öğrenmişti.

Günümüz zamanına dönecek olursak Niğde’de yaşadığımız süre boyunca hafta sonları sık sık Mersin’e ve Adana’ya kısa süreli gezmeye gitmiştik. Annem için Mersin onun “hissedebildiği” bir yerdi. Burnuna çektiği deniz kokusu, deniz kenarında otururken ayağını yakan kumlar, orda yeni tanıştığı polis eşlerinin ona karşı olan sıcak Akdenizli tutumu ve tattığı yiyeceklerle annem Mersin’i her yönüyle bizden de iyi görmüştü aslında. Gözleri görmediği için hayatı her yönüyle ayrı hazlar alarak yaşıyordu. “Ben dünyayı kendi hayalimdeki gibi görüp öyle yaşıyorum” demişti annem, “Benim dünyam sizinkine göre çok daha güzel.”...

Babamın gelişini bugün daha da heyecanla bekliyordum çünkü sabah evden çıkarken “Karneni görelim de akşam ona göre çok sevineceğin bir haberim var sana.” demiş ve gün boyunca bu haberi düşünmüştüm. Sonunda babam eve geldiğindeyse nasıl karşılayıp ne diyeceğimi bilmemiş vaziyette kapıda kalmış ve daha ayakkabılarını bile çıkaramadan karnemi uzatmıştım; “Oh dur evladım önce bir kelam edelim de..” diye hızlıca geçiştirip anneme merhaba diyerek odasına geçmişti. Polis çocuğu olmanın bir diğer zor kısmı da babamın eve işini taşıması, o günkü olaya göre eve o ruhla gelmesiydi. Elini yüzünü yıkayıp, oturma odasındaki çekmecenin gözünde yakın gözlüğünü ararken onun ifadesinden anladım ki babam eve geldiği zaman sadece yorgundu, çünkü şu an için yüzünde güller açıyor denebilirdi bile. Karneme baktığında ise gerçekten de yüzündeki mutluluk okunuyordu. Başka bir baba için belki bu kadar da önemli olmayan bir kağıt babamı gerçekten de mutlu etmeye yetip artıyordu. “Aferin be kızım! Matematiği bile çok iyi! Şimdi hak ettin bunu!” deyip cebinden birkaç mektup çıkarıp karnemi incelemeye devam etti. Mektuplar İstanbul’daki halamdan ve Gölcükte’ki babaannemden ve o zaman anladım ki babam doğum günümü İstanbul’da geçirmem için hem yıllık iznini ayarlamış, hem de onlarla konuşmuştu. Kuzenim Leyla’nın dediği o on dört yaşına ben de girecektim hem de İstanbul’da halam, eniştem, kuzenlerimle ve annemlerle. Mektupta Halit Enişte beni alışveriş merkezine götüreceğini, burada birden çok mağazanın bir arada olduğunu ama pazar yeri gibi değil de kat kat olduğunu anlatmıştı. Halamsa boğazda vapura binip iki kıtayı geçeceğimizi, Leyla da eğer istersem beni arkadaşlarıyla tanıştıracığını yazmıştı. Beni telefonla arayıp anlatmak yerine mektup gibi bir nostaljiyi kullanıp benim elime somut bir hediye bırakmışlardı. Vay be demek ki on dört gerçekten önemli bir yaşmış diye düşündüm ve bu düşüncelerim biter bitmez babama sarıldım. Çıkardığım mutluluk seslerinden annem ne kadar mutlu olduğumu anlamış olsa ki, “Ne iyi ettin de konuştun Hülya’yla ve Halit’le, güzel değişiklik olacak hepimiz için Serdar.” demişti.

Babaannemden gelen mektuba baktığımdaysa biz İstanbul’a geçmeden bizi bir gün ağırlamak istediğini, küçük halam Elif’in de o dönemlerde onda kalacağını belirtmişti. Babaannemin evine dair hatırladığım en belirgin özelliği evdeki babaanne kokusuydu; eve sinmiş gül suyu, limon kolonyası ve kıyafet dolaplarını açınca gelen naftalinin birleşimi... Doğru söylemek gerekirse en çok da Elif Hala’mı göreceğime sevinmişim çünkü küçüklüğümde beri deli

dolu çok eğlenceli biri olarak gelmişti hep bana; o ben daha dokuz yaşındayken Murat Abi'yle evlenip Almanya'ya gitmiş, Türkiye'ye de bundan sonra pek sık gelmemişti ,babaannem de masraflı olacağı için kızını görmeye Almanya'ya gidememişti.

İstanbul'a gitmemize bir haftadan az kalmıştı , babamın bize bıraktığı parayla birkaç yeni kıyafet almak için Hacer ablanın dükkanına gittiğimizde bizi görür görmez ağlamaya başlayıp "Ahh gencecik Haticeem neler geldi başına,Allah senden aldığı hayatı kızına verir de daha güzelini yaşatır inşallah!" diye ağıt yakmıştı bile.Dükkana alışmış olmasak bir gün daha gelmezdik ama alışmıştık işte.Anneme kıyafet seçerken aynı renkten bir daha almıyor, her farklı çeşit kıyafetin türünü değişik seçiyorduk.Özellikle kışın daha uğraştırıcı oluyordu alışveriş ; her renge göre bir doku seçip , aynı dokudan başka giysi almıyorduk.Örgü desenli olanlar kahverengilerse, yatay çizgililer kırmızı, dikey çizgililer beyazdı.Yaz kıyafetleri ise daha kolay oluyor, anneme kıyafet seçimini ben yapıyordum. Ben kabinde kıyafet denerken annem benim duymayacağımı düşünerek Hacer ablaya öyle bir şey söyledi ki : "Bak Hacer abla seni çok severim bilirsin, hem sen de tanırısın beni göremiyor olmama o kadar da üzülmem ben, ama Ümit varken deme böyle; üzülüyor o.Beni üzen iki şey var zaten şu hayatta biri Ümit'in üzülmesi ; diğeri de onun büyüüp de genç kız oluşunu görememem."

İstanbul'a, yani daha doğrusu Gölcük'e doğru olan yolu nerdeyse yarılardığımızda babamın emektar diyerekten sevdiği arabası asfaltta sıcaktan eriyecek diye korkmuştum. O zamana kadar yaşadığım en sıcak ağustos ayıydı,terden yapış yapış olmuş; annemin yolda yeriz diye hazırladığı katı yumurtaları sıcakta kötü koktuğu için camdan atmak zorunda kalmış bir de bunun üstüne yola o bozuk yumurta kokusuyla devam etmiştik.Yolun uzun süreceğini bildiği için annem babamı ikna etmiş ve arabadaki radyoyu tamir ettirmişti. Müzik,melodi, bir armoni herkesin kulağına hoş gelir ama ,kimisi hobi olarak ilgilenir kimisi sadece dinler ama annem müziği gerçek bir mucize olarak görüyordu. Koklamak, dokunmak, duymak, tatmak ve görmek... Hepsini tek tek yaşayabiliyordu müzikle.

Uyanıp etrafıma baktığımda babaannemin evine doğru olan yola girmiştik. Arabadan iner inmez koşarak önce Elif halama sonra da babaanneme kocaman sarıldım. Halam onu son gördüğüme göre çok değişmişti saçlarına perma yaptırmış ve sarıya boyatmıştı.Almanya'da herkes böyle yapıyor diye yapmıştı o da herhalde? Babam valizlerimizi çıkarmadan önce annesinin ellerinden öptü ve çocukluğunun geçtiği evi nasıl da özlediğini söyleyip durdu.

Ev tıpkı bıraktığım gibiydi hiç değişmemişti. Evden içeri girdiğinizde göze çarpan ilk şey karşı duvara asılı olan üstünde koşan atların olduğu büyük ve eskimiş halıydı, duvardaki halının hemen yanında küçük denebilecek tüplü televizyon ve üstünde rengi solmuş danteli vardı. Televizyona doğru bakan divanların üstüne yazın renkleri solmasın diye beyaz örtü örtülmüştü.Mutfığa doğru olan duvarda ise aile üyelerinin sararıp bozulmuş küçüklük fotoğraflarına, annemlerin ve halamların düğün fotoğrafları eşlik ediyordu.

Babaannemin bizim için hazırladığı yemeklerin hepsi çok beğenmişim hele o yaprak sarması yok muydu !

Annem duymasın çok üzülür ama uzun süre sonra ilk defa böyle güzelce karnım doymuştu. Hem de halam yarın doğum günüm diye yarın biz yola çıkmadan yeriz diye pasta da yapmıştı. Babam tüm gün araba sürdüğü için,annem yol yorgunluğundan, babaannemse sabah 6 da uyanıp kapiya gelen sütçüden yoğurt için süt alacağından erken yattılar.Sonunda halamla ben kalmıştık.Bugün babamdan duyduğu ama anlamadığı annemle aramızda olan "Sesimi duyan var mı?" parolamızı açıklayıp bu hafta hep ailecek kalabalık olduğumuz için uzunca bir süre bu cümleyi hiç kullanmayıp duymayacak olmanın tuhaflığından bahsettim.Sonra da sen şimdi kaç yaşında olacaksın on dört mü on beş mi muhabbeti başladı aramızda.Ne zamanki saat çok geç oldu halam artık gözleri kapana kapana yatalım demeye başladı zorla da olsa ikna oldum ve halam evin panjurlarını kaparken koridorda onu beklemeye başladım.

Halamla beraber kalacağımız odaya doğru yürürken duvarda bu eve dair hatırladığım en eski şeylerden birini gördüm ; babaannemin her yıl tartışmasız aldığı yapraklı takvimi.Takvimi görünce büyük bir hevesle tekrar parmaklarımla yarın gireceğim yaşı doğum yılımdan başlayarak saymaya başladım ; "1985..1986..1987....1997..1998..1999!" evet yarın tamı tamına 14 yaşında olacaktım. Yapraklı takvimin sayfasını kopardım ve yarının tarihine yani 14.yaş gününe büyük bir heyecan ve mutlulukla baktım ; "17 AGUSTOS 1999"

Serra ÖZSOY

La Petite Fille Aux Allumettes

– conte de Hans Andersen

“ Kırmızı çiçek, rüzgar kızıl saçlarını okşarken uçurumun sonundan bana kışkırtırmak istercesine göz kırpmıyor... ”

C'était un jour d'hiver où il faisait très froid. Il y avait une petite fille dans la rue qui vendait des allumettes. C'était une fille très pauvre. Ses pieds étaient nus et rouges. Elle était toute seule dans la rue. Elle avait perdu sa famille.

Maintenant, elle a froid et elle se sent triste. Elle veut vendre ses allumettes mais personne ne les achète. Elle est fatiguée. Elle arrête de marcher et s'assoit au coin d'une rue. Elle ne peut plus marcher parce qu'elle n'a pas de chaussures. Elle a une seule passion : elle aime lire. Elle n'a pas d'argent pour acheter un livre mais un homme qui travaille dans un magasin de livres connaît cette petite fille et il lui prête quelquefois ses livres. La petite fille devient très heureuse quand on lui donne des livres.

Ce soir-là, elle sort un livre de sa poche et elle commence à le lire mais elle ne voit pas les lignes

parce que ce soir là, la nuit est très noire sans une lumière. Alors, elle décide d'allumer une de ses allumettes. Elle met le livre sur ses genoux et elle tient une allumette avec ses doigts. Quand une allumette finit, elle en allume une autre. Malheureusement, toutes les allumettes finissent en vingt minutes. Qu'est-ce qu'elle va faire maintenant?

Bientôt, elle va avoir faim car elle n'a rien mangé depuis le matin. Elle va avoir besoin de manger quelque chose. Hélas, il n'y a que ses rêves. Cette petite fille a une grande imagination. Elle imagine qu'elle va boire une soupe chaude puis qu'elle va manger un dessert et dernièrement, dormir dans un grand lit. Mais, ce n'est qu'un rêve! Le lendemain, les gens trouvent la petite fille allongée sur la neige au coin de la rue. On voit qu'elle est gelée. Elle dort tranquillement et elle ne va plus se réveiller !

Kaan ARIBAL

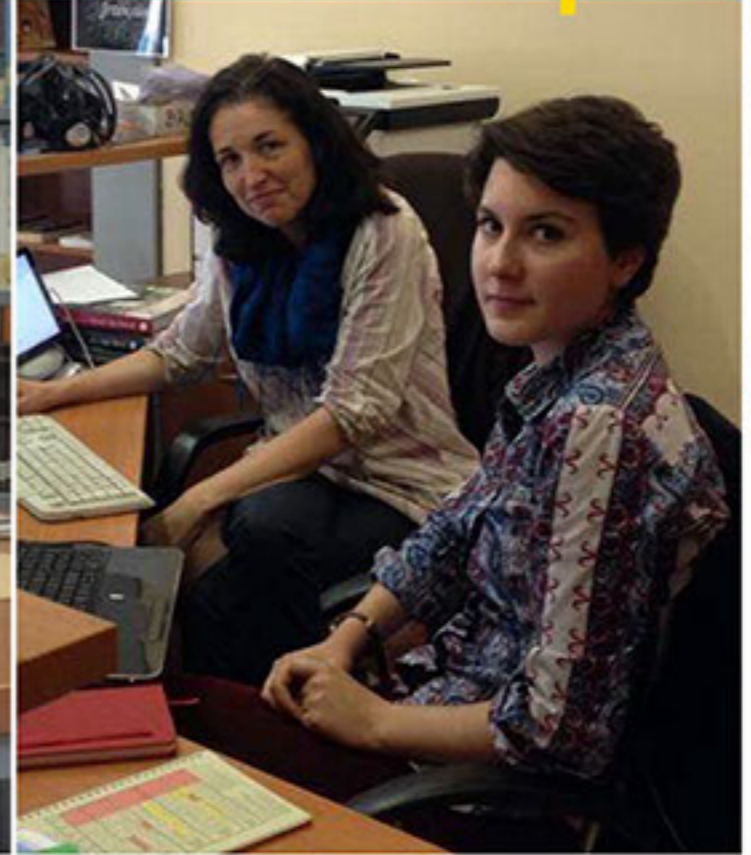
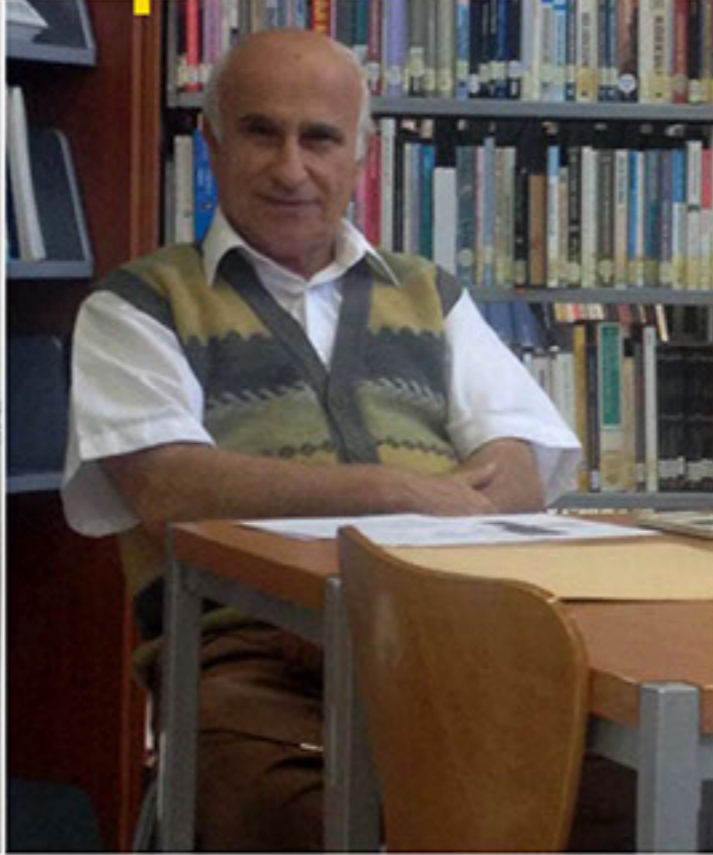
L'abattage rouge

Le 5 avril 1989, il y a eu un événement historique à Miami. Vers 18h et demie du soir, un homme âgé de trente ans, qui portait un masque de coq est entré dans un bar avec une hache. À ce moment, il y avait 25 personnes à l'intérieur associés à la mafia russe. Tous étaient morts à l'exception du suspect. Le suspect est entré dans ce bar par la porte qu'il avait cassé. Il a désarmé la sécurité et après il a tué 15 personnes et poignardé le reste. Les témoins ont dit qu'il s'était enfui du bar avec une moto. Les policiers sont toujours à sa recherche.

Polat İlhan Tarım et Ahmet Aydın

La médiathèque de Saint-Joseph

“ Avec ses 28 postes informatiques (bientôt 4 iPad en plus), le service Internet illimité, les canapés confortables pour lire les journaux et les périodiques ou feuilleter des BD, la médiathèque est un lieu de culture. Son fonds de livres en turc, en français et ses 600 ebooks créeraient pas mal d'envieux. ”

En 1998 quand le directeur de l'époque, M. Bertet, m'a engagée, il m'avait annoncé la décision des frères de transformer la chapelle en bibliothèque-médiathèque. Je connaissais les fonctions d'une médiathèque municipale mais j'ignorais quel rôle pouvait jouer une médiathèque dans un établissement scolaire.

Après avoir eu une formation de 5 semaines dans deux établissements scolaires lasalliens en France, l'aventure a commencé. La décision de retourner en France de la famille Bertet a retardé d'un an la transformation des lieux. Le remplaçant, M. Pichot a commencé à travailler sur le projet dès son arrivée. J'ai participé à chaque réunion avec les architectes de l'époque. Mais les suggestions qu'ils nous amenaient ne nous satisfaisaient pas. Avec ma contribution, un architecte qui avait travaillé dans un cabinet d'architecture en France, qui avait construit une médiathèque et qui savait les fonctions et le but d'un tel lieu dans un lycée, nous a proposé un projet qui pouvait attirer les adolescents.

La transformation des lieux a duré deux mois et demi. L'inauguration de la médiathèque a eu lieu en Mai 2001. Mais remplir les étagères des bibliothèques a pris 8 à 9 ans. C'est seulement en 2010 que j'ai pu dire : la médiathèque accomplit bien sa mission. C'est à dire rendre

l'élève autonome dans son travail de recherche documentaire. Avec l'évolution des nouvelles technologies, les services ont changé mais les objectifs restent les mêmes.

Aujourd'hui la médiathèque est fréquentée par la majorité des élèves, aussi bien pendant qu'en dehors des récréations. Ils prennent un plaisir immense à venir discuter avec les documentalistes, demander leur avis, solliciter leur aide tout en sachant qu'elles peuvent les aider mais ne doivent pas faire le travail à leur place. Je peux dire sans prétention que c'est l'espace vital de l'établissement. Avec ses 28 postes informatiques (bientôt 4 iPad en plus), le service Internet illimité, les canapés confortables pour lire les journaux et les périodiques ou feuilleter des BD, la médiathèque est un lieu de culture. Son fonds de livres en turc, en français et ses 600 ebooks créeraient pas mal d'envieux. La collection de BD (plus de 600) est la plus importante parmi les établissements français. Continuellement mis à jour le fonds de livres papiers est l'un des plus actuel qui soit.

Je souhaiterais que la médiathèque continue dans sa lancée et que les élèves soient plus conscients de la chance qu'ils ont. Longue vie à la médiathèque de Saint-Joseph.

Arpi EMIRZIYE

Liens vers le catalogue "opac" dans lequel on peut télécharger des ebooks (attention pas "ibooks" qui désignent non pas les livres électroniques mais les livrets fabriqués par les profs de SJ).

Liens "vimeo" vers toutes les vidéos.

Liens vers le blog de la médiathèque

Le club "Les voiles francophones"

“ Le nautisme à la voile est une activité de loisir ou de compétition, et certains diront même "un art de vivre". ”

Le club "Les voiles francophones" est la suite du Club JIER qui signifiait "Jumelage International des Eco-Responsables". Ce club avait été créé par moi et Mme Rengin Tamkan-Doğan. Nous sommes partis sur l'idée de se faire rencontrer des élèves turcs du Lycée Saint-Joseph d'Istanbul et grecs du Collège De Lasalle de Thessalonique sur des voiliers dans une petite aventure humaine, sportive, initiatique et écologique. Nous voulions que ces jeunes partagent un moment unique et différent autour d'un élément commun "la Méditerranée".

Ce projet a été nommé "Le FrenchShip", jeu de mots construit comme le nom d'un voilier et unissant, dans un anglicisme, la francophonie et l'amitié.

Ce 1er voyage a eu lieu en 2011 en Grèce autour des Îles Sporades sur 3 voiliers.

La seconde édition s'est déroulée en juin 2012 du côté de Marmaris sur un "gulet". Puis retour en Grèce en juin 2013 en Chalcidique où nous ont rejoints des élèves français du Lycée Saint-Joseph de Lorient, et enfin à Çökertme pour l'édition 2014 avec un observateur égyptien du Lycée Saint-Marc d'Alexandrie.

Mais afin de donner un accent plus sportif et plus attractif, M. Metin Özdemir et moi avons décidé d'arrêter l'aventure du JIER pour se lancer, avec 11 élèves du niveau préparatoire, dans "Les voiles francophones". Les objectifs demeurent les mêmes, la voile, la mer, l'environnement et les rencontres. Mais la forme du club a évolué en proposant aux élèves une formation de voile avec de la théorie durant les heures de club et de la pratique par des cours en Mer de Marmara en collaboration avec l' "Istanbul Yelken Kulübü".

Notre voyage "Le FrenchShip 5" se fera du 16 au 23 juin 2015 à Lorient (Bretagne - France) avec des élevés grecs, turcs, français et égyptien.

Laurent Chapdelaine

Comment fonctionne un voilier ?

Ce qui permet au voilier d'avancer est bel et bien le vent. Mais est-ce suffisant ? Comme sur chaque bateau, l'effort de l'équipage est primordiale. Il faut donc être vigilant et utiliser au mieux cette force naturelle, de façon à faire avancer le bateau le plus vite possible.

" Le vent doit venir de l'arrière du bateau ? " .. Non ! Il faut que le vent soit latéral. Mais toutefois, comme sa direction reste imprévisible, il faut se positionner et intercepter au mieux cette force dans les meilleurs délais possibles. Supposons que celui-ci vienne de face, il faut alors louvoyer, c'est-à-dire naviguer en zigzag pour recevoir le vent alternativement de chaque côté.

Alors concrètement, est-ce facile de naviguer?

Le travail semble assez complexe même si cela nous procure des sensations fortes. Les activités n'en manquent pas et cela peut vite devenir pénible pour

certain. Il faut "se mouiller les manches" et cela dès les premiers instants.. de la mise à l'eau du bateau jusqu'aux manèges des cordages. Une fois au large, l'équipage doit même utiliser tout son poids pour garder le bateau en équilibre. C'est ce qui se passe sur les petits voiliers qui ont beaucoup de voiles pour être plus rapide. On assiste alors à de véritables acrobaties au-dessus de l'eau.

Nous avons passé une agréable journée avec les élèves et profité du paysage à la croisée de deux continents. Je remercie tout spécialement les deux responsables du club, M. Metin Özdemir et M. Laurent Chapdelaine, de nous avoir donné l'occasion de vivre cette expérience inoubliable et d'avoir rendu possible cette rencontre.

L'équipe de Kardelen

Assos (Behramkale)

“ Taş evlerin,
mutlu yüzlerin
kasabası...”

Çanakkale' nin Ayvacık ilçesindeki koylardan birinde bulunuyor bu sevimli kasaba. Toz toprak içindeki köy yollarında kısa bir bekleyişten sonra Assos' a giden bir minibüs duruyor önümüzde. Yaklaşık yirmi dakikalık bir yolculuğun sonunda varıyoruz kasaba meydanına. Yakıcı yaz güneşinin önünü kapatan bulutlar varsa

şanslısınız, yoksa zor olur bu dik, taş yolları tırmanmak... Kasaba halkının mutlu yüzleriyle karşılaşıyorsunuz ilk önce, halk alışkın gelen turist gruplarına. Bu sıcak ortamı görünce hemen ısınıyorsunuz bu küçük yere.

İlk olarak, dar sokakları tırmanarak başlayabilirsiniz keşfe. Bu sırada sokakta taş evlerinin önünde el işi kıyafetler, oyuncaklar satan insanların buyurgan bakışlarıyla karşılaşırsınız. Tahtadan, taştan, deniz kabuğundan yapılmış, damlardan sarkıtılan eşyalar bir bayram havası katar buraya. Burnunuza gelen kahve kokusuyla mest olursunuz. Kasabanın yavru kedilerinin peşinden koşturan çocuklar da iyice coşturur bu bayram havasını.

Yokuşlar iyice dikleşmeye, güneş daha çok yakmaya başlayınca en güzel yerine yaklaşmışsınızdır Assos' un. Burası kasabanın tüm labirentlerinin olduğu tepede bulunan antik kenttir. Athena Tapınağı kalıntılarının arasında yürürken kendinizi bulutların üzerinde yürüyormuş gibi hissetmek mümkündür. Arkanızı civar köylere verdiğiniz bu cennette, sonsuz maviliğe hayran kalmamak elde değildir.

Selin MUTLU

Toronto

“Sanatın hiç eksik olmadığı bu şehirde, insanlar gündüzleri ve geceleri sokaklarda sanat etkinlikleri düzenliyorlar...”

Kanada'nın en büyük şehri olan, Ontario eyaletinin başkenti Toronto. Geçen sene yaz aylarında bu şehre yaptığım güzel mi güzel seyahatten çok memnun kaldım ve bunu da paylaşmak istedim.

Genellikle sıcaklığın çok düşük olmasıyla ve zor hava şartlarıyla bilinen Toronto aksine yaz aylarında son derece rahat ve ılıman bir iklime sahip.

Bu zamana kadar gezdiğim yerlerden belki de en güvenlisi ve en düzenlisi olduğunu söylemek lazım. Bunun en önemli nedeni de insanların çevrelere ve yaşadıkları yere karşı duyarlı olmaları. Şehrin bu kadar güvenli olmasının başka bir sebebi ise nüfusun az olması, bu yüzden Toronto, İstanbul gibi koşturmacanın eksik olmadığı, her daim sokakların dolu olduğu bir şehirden gelenler için biraz sıkıcı gelebilir.

Benim de Toronto'ya gelmeden önceki önyargılarımın çoğu; nüfusun azlığı ve bu yüzden de yapacak bir şey bulamamak korkusundan kaynaklanıyordu; ancak söylebilirim ki bu büyük şehir bir ayda bütün bu yanlış düşüncelerimi yok etti. Sanatın hiç eksik olmadığı bu şehirde, insanlar gündüzleri ve geceleri sokaklarda sanat etkinlikleri düzenliyorlar, özellikle bazı akşamlar yaşlısı genci bir çok insan latin müzikleri eşliğinde eş değişerek dans ediyorlar, sırf bunu izlemek için bile dışarı çıkılması gerektiğini düşünüyorum.

Bolca yeşil alana sahip bu şehirde, nüfusun çoğunluğunu öğrenciler oluşturuyor. Bunun en önemli sebeplerinden biri de Kanada'nın en eski, en köklü ve aynı zamanda en büyük üniversitelerinden

biri olan "University of Toronto" nun burda bulunması. Parklarda, sokaklarda genelde ellerinde kitapları ve bisikletleriyle gençler hakim.

Şehrin daha merkezine geçildikçe ise hayat renkleniyor, daha da canlanıyor. Kanada'nın ticaret merkezine gelmiş buluyorsunuz kendinizi. Yeşil parklar gidiyor, yüksek binalar, koşturmaca ve trafik geliyor. Bütün bunlara rağmen Toronto'da yaşam hem öğrenciler hem de diğer insanlar için kolay ve rahat.

Toronto'nun buz hokeyi ve beyzbol takımları bu şehrin sembolü haline gelmiş. Oraya kadar gitmişken sezona bağlı olarak maçlardan birine gitmenizi ve bu ruhu tatmanızı tavsiye ederim! Şehrin tam merkezinde bulunan "Rogers Center" bu tarzda bir çok spor ve sanat etkinliğine ev sahipliği yapıyor; ancak halk bu yeni ismi benimseyememiş ve oraya "Skydome" demeyi dercih ediyor.

Bu güzel şehirle özdeşleşmiş bir başka yapı "CN Tower", dünyanın en yüksek ikinci binası olarak en tepesinden bizlere nefes kesici bir manzara sunuyor. Şehre kuşbakışı bakmak insana kendini özgür hissettiriyor. Kocaman Ontario gölü ve bütün binalar ayaklarınızın altında, günbatımını yakalayıp oradan izlemek muhteşem bir his!

Toronto'da bulunduğum bir ay boyunca, şehri elimden geldiğince gezmeye ve yaşamaya çalıştım ve gelmeden önceki önyargılarımda ne kadar haksız olduğumu anladım. Bu güzel şehri tanımaktan çok mutlu oldum.

Naz TİZER

Hanya'yı Kandiye'yi Görmek¹

“ Biri Hanya'yı Konya'yı görmek mi dedi ?! ”

Şubat tatili yaklaşırken babama tarih dersinde vereceğim bir ödevden bahsettim. 1923 Mübadele Anlaşması ile ilgili olan ödevim için nasıl araştırma yapabileceğim konusunda fikre ihtiyacım vardı. Babam mübadele konusunda hem çok meraklı hem de çok hassastır. Hem anne, hem baba tarafından mübadil olan ailesi, o büyürken babasının kardeşleri ile ana dilleri olan Rumca konuşması, babamın kendi kimlik bilincinde önemli bir yer tutar.

Ben soruyu sorar sormaz “gidip yerinde bakalım” dedi. Önce Kuzey Yunanistan'a gitmeyi düşündük. Sonra Girit'te karar kıldık. Bir “Perşembe-Pazar” programı yapıldı. Atina üzerinden Hanya'ya gidilecek, Hanya'dan güneybirlik gezilerle Resmo ve Kandiye görülecek, o topraklarda bırakılan izler sürülecek.

Yolculuk günü fark ediyorum; babam benden daha heyecanlı. Ailesi Girit mübadili olmasa da, sanki kendi köklerini bulacakmış gibi huzursuz ve duygusal. Havalimanlarındaki telaşından, sorularına kısa cevaplar vermesinden, Hanya havalimanına inerken uçağın penceresinden etrafa bakışından belli.

Uçaktan inip kiraladığımız araba ile Hanya'ya gidiyoruz. Amaç; önce oteli bulup çantalarından kurtulmak, sonra da kentin içinde mübadele izlerini sürmek. Hava pırl pırl. Oteli bulmak için dolaşırken kendimizi deniz kenarında buluyoruz. Turist mevsimi olmadığı için liman

tenha. Eski yapıların arasında park etmiş iki motosikletli polise Venizelos caddesini soruyoruz. Yunanistan'ın her kentinde olduğu gibi burada da bir Venizelos caddesi var. Ama buradakinin önemi başka. Çünkü Önce Girit'in sonra Yunanistan'ın bağımsızlığında büyük rol oynayan Elefteriu Venizelos Hanya'lı. Polisler otelden çok uzakta olduğumuzu, ana yola çıkıp doğuya doğru gitmemizi söylüyor. Tam bir tarif alamamış olsak da yola koyuluyoruz. Ana caddeye çıktığımızda otel ileride görülüyor. Babam kuş uçuşu 500 metre olan mesafeye “çok uzaktasın” diyen polise söyleniyor. Otele arabayı park edip fotoğraf makinemizi de alarak, limanı çevreleyen mahallenin dar sokaklarına dalıyoruz.

Hanya (Chania) sırtına denize paralel yükselen dağları almış orta boylu bir şehir. Adanın Kuzeybatısındaki en önemli yerleşim merkezi. Liman etrafında Yeniçeri Camii, kale, eskiden Türk mahallesi olan bölge dışında fazlaca bir Türk izi görünmeyen bir yer. Sordukça öğreniyoruz; Girit'in fethinden sonra buralara yerleşen Türkler daha çok dağ eteklerindeki köylerde yaşıyormuş. Girit'in bağımsızlık hareketi sırasında yerel çetelerin saldırılarından korunmak için kente inilmiş. Birçok yerde olduğu gibi Türkler -mecbur kalana dek- sırtını denize verip yaşamışlar. Dar sokaklar içinde oldukça bakımlı eski evler var. Kiminin kapı kenarında Osmanlıca yazılar duruyor. Sokak boyunca birbirine yapışık düzende bulunan evlerin alt katları genelde dükkan olarak kullanılıyor. Dükkanların önüne birer sandalye atılmış. Esnaf sokak içinde birbirine laf yetiştiriyor. İnsanları güler yüzlü ve rahat.

Dolaşa dolaşa kendimizi bir tarafı deniz olan ve ortasında Yeniçeri Camii'nin bulunduğu meydanda buluyoruz. Cami oldukça ufak. Bir askeri yapı gibi az pencere ve kasvetli bir yer. Kapalı olduğu için içine göz atamıyoruz. Deniz kenarında bir restoran bulup öğle yemeği yiyoruz. Bu arada babama Kandiye'deki (Heraklion) arkadaşından telefon geliyor. Bizi ertesi gün sabah 10'da bekliyorlar.

Rum yemekleri Türk mutfağına çok yakın. Bu yüzden yemek seçmek zor olmuyor. Etrafımızdaki masalarda bize benzer manzaralar var. Çaprazımızda belli ki haftalık yemek buluşmasında olan kadın gurubu var. Kuaförden çıkıp yemeğe gelmişler. Yeni gelen tüm masayı dolaşır teker teker sarılıyor. Diğer bir masada dört çift yemek yiyor. Ama erkekler ve kadınlar masanın ayrı taraflarında oturmuş, ayrı muhabbetler içindeler.

Porsiyonları büyük, yemekten sonra yürümek zorundayız. Yoksa öğleden sonrasını otelde uyuyarak geçireceğiz. Uzun yoldan, dükkanlara baka baka, fotoğraf çeke çeke otele dönüyoruz. Bir iki saat dinlenmeye, sonra arabayla Resmo'ya (Rethimnon) gitmeye karar veriyoruz. Resmo mübadele sürecinde çok önemli bir

¹ Bir işe girişildiğinde beklenmedik şekilde zorlanıldığında “gördün mü hanyayı konyayı” denir. Bu deyim kökeni Osmanlı'ya dayanır ve aslı “Hanya'yı Kandiye'yi”dir. Osmanlı'nın Akdeniz'in en büyük adalarından Girit'in neredeyse tamamına birkaç yılda sahip olduktan sonra adaya tam hakim olabilmek için tam 24 yıl uğraşmak zorunda kalması sonucu ortaya çıkmış bir deyimdir.

yer tutuyor. Hem eskiden Türklerin önemli bir yerleşim merkezi, hem de Girit'ten göçe zorlanan tüm Türklerin ayrılış limanı.

Resmo'ya yaklaşık bir saatlik bir araba yolculuğu sonunda varıyoruz. Kış güneşi çabuk battığı için kente girişte alacakaranlık başlıyor. Burası da turizm mevsimi olmadığı için tenha. Arabayı park edip limana açılan sokaklarda yürüyoruz. Resmo Osmanlılardan önce bu toprakları uzun süre yöneten Venediklilerin yaptığı ve sonra Osmanlı'nın kullandığı bir kale dışında tarihi izi az bir kent. Ama mübadeledeki rolü büyük. Bugün bile Ege'nin yaşlı halkı "Ah Resmo" diye iç çektiğine göre ayrılması güç olmuş.

Liman tenha. Acıkıyoruz, ama açık restoran bulmak için bir hayli yürümemiz gerekiyor. Bulduğumuz ilk eli yüzü düzgün yere giriyoruz. Her yerde en garanti yemek İtalyan restoranı; burada da öyle. Yemekten sonra hava iyice kararıyor ve sert bir rüzgar içimize işlerken Resmo'dan ayrılıyor.

Ertesi sabah erken kalkılıyor. Hanya'dan Kandiye'ye (Heraklion) iki saatlik bir araba yolculuğumuz var. Bu yolculuk Girit'in kuzey sahilinin sadece yarısını geçmek için. Adanın doğu-batı ekseninde uzunluğu yaklaşık 250 kilometre. Denize bazen paralel, bazen dik olan dağlardan dolayı karayolu daha da uzun. Aris ve karısı Müfide ile sözleştiğimiz gibi Venedik limanında buluşuyoruz.

Aris Pavlakis Giritli. Babası "Almancı" olarak göç ettiğinde yedi yaşındaymış. Bu yüzden Alman kültürü almış biri. Mesleği otel yöneticiliği. Babam da oradan tanıyor. Babamın çalıştığı şirketin otellerinden birine tayin olduğunda oldukça çekinmiş. Bir Rum olarak Türkiye'de çalışmanın zor olacağını düşünmüş. Ama daha ilk hafta dedemle tanıştırdığında dedemin "Aris! Ti kaneis" (Rumca "napıyon" anlamına gelen samimi hal-hatır sorma şeklidir) diye lafa başlaması ile rahatlamış. Dedemle hep Rumca konuşurlar, etraftaki

yöneticilerin meraklı bakışlarından keyif alırlardı. Aris Türkiye'den Girit'e tayin olunca babamı ısrarla misafir etmek istediği için geleceğimizi duyunca çok sevindi. Eşi Müfide ile Antalya'da tanışıp evlendi. O da son derece misafirperver biri.

Kandiye tam bir Venedik şehri. Katolik kiliseleri, yönetim binaları, anıtları ile Osmanlı'dan çok Venedik izleri taşıyor. Lontaria meydanına doğru yokuş yukarı yürüyoruz. Etraf Venedik yapılarıyla dolu. Derli, toplu bir meydan. Bir kenarında "Kirkor'un Yeri" isimli bir kafe var. Oraya oturup kahve içiyoruz. Kafe sahibi Kirkor Erzurumlu bir Ermeni. Tehcirde Beyrut'a kaçıp oradan Girit'e gelmiş ve bu kahvehaneyi açmış. Etrafta "Turko" diye tanındığı için 1923 mübadelesinde Türkiye'ye geri yollamışlar. Yine kaçıp gelmiş. Bugün torunları iş başında.

Kahveden sonra Kandiye'nin neredeyse içinde kalmış

olan Knossos'a gidiyoruz. Yolda caddelerdeki oklar mübadele hikayesinin diğer yüzünü anlatıyor. Kandiye'nin "Yeni Alaçatı" mahallesinden geçiyoruz. "Yeni Halikarnas" da var. Ege sahilinin bizim taraftan gelen Rumlar köklerini semtlerine yansıtmışlar. Az sonra çam ağaçları arasında Knossos görünüyor.

Minos uygarlığının başkenti olan bu şehir M.Ö. 2000 yılında kurulmuş. Muhteşem bir saray kalıntısı var. Daha o zamanlarda su tesisatı, ve havalandırma kanalları yapmışlar. Saray kalıntıları hala kazı halinde. M.Ö. 1300'lere kadar ihtişamını sürdürmüştü. Sonra Minos uygarlığı birden yok olmuş. Girit'in tarihinde ortak bir nokta da bu; uygarlıklar bir anda siliniyor. Önce Minos, ardından Venedik, sonra Osmanlı.

Şehre geri döndüğümüzde Aris bizi bir balık lokantasına götürüyor. Sahibi ile arkadaş olduğu için epey itibar görüyoruz. Yemekteki sohbet Giritliler üzerine. Girit'in Yunanistan ekonomisindeki yeri önemliymiş. Bugün en yetenekli girişimciler Girit'ten çıkıyormuş. Çoğu da mübadele kökenliymiş. Demek ki insan yeni geldiği topraklarda daha bir hırslı oluyor.

Yemeğin sonuna doğru garson arka masalardan birinden yollanan meyve tabağını getiriyor. Hemen ardından yaşlı ve temiz giyimli bir adam geliyor. Türkçe konuştuğumuzu duymuş. Babama kartını uzatıyor. Batı Trakya Türklerindenmiş. Gözleri dolu dolu bize bakıyor. Anlaşılan mübadele sadece gidenler için değil kalanlar için de zor olmuş.

Yemek sonunda Aris ve Müfide ile vedalaşıyoruz. Hanya'ya dönüş yolunda sağımızda uzayıp giden Girit sahili, gözümüzde batan güneş var. Otelde bir şeyler atıştırıp yatıyoruz.

Her gezi gibi bu gezide de dönüş yolu kısa geliyor. Uçak kalkarken bir zamanlar bizim olmuş, şimdilerde bizden olan Girit topraklarına bakıyorum. İyi ki geldik. İyi ki doğru zamanda doğmuşum. Vatan hasreti çekmek zorunda kalmamak güzel bir şey.

Tarihi Liman Kenti: Amasra

“ Balık lokantaları, kalesi, müzesi, ağaç oymacılığıyla... ”

Amasra, genellikle Amasya'yla karıştırılan, ama aslında Amasya'dan çok farklı bir liman kenti. Batı Karadeniz'de, Bartın iline bağlı olan bu ilçe, 3000 yıllık tarihi ve doğal güzellikleriyle herkesin görmesi gereken, samimi bir kent.

toplandığı bu 'küçük' şehir, M.Ö XII. Yüzyıla kadar uzanan bir tarihe sahip. Bu nedenle buraya geldiğinizde ilk görmeniz gereken yer, 'Amasra Müzesi'. Müzede, Osmanlı dönemine ait giysilerin, süs eşyalarının, mutfak aletlerinin ve özellikle bölgeye

Amasra Müzesi

özgü ağaç çekicilik sanatını tanıtan kapların bulunduğu iki etnografik; Helenistik, Roma, Bizans ve Ceneviz dönemlerine ait mermer eserler, heykeller, altın ve bronz süs eşyalarının sergilendiği iki arkeolojik sergi salonu bulunmaktadır.

Bölgenin en önemli özelliği, balıkçılığın her alanda Amasralıların hayatlarında ciddi bir yere sahip olması. Orijinal balık lokantaları, bunun en büyük kanıtı. Aynı zamanda geniş orman alanlarıyla da buraya gelenlerin ilgisini çekiyor. Doğal güzelliklerin ve tarihin bir araya

Bunun yanı sıra, Roma dönemindeki stratejik konumu nedeniyle, şehri koruma amacıyla inşa edilen 'Amasra Kalesi' de görülmesi gereken yerlerden. Bu tarih turunun ardından, genellikle ahşap işçiliği ürünlerinin bulunduğu Amasra çarşısında, oyuncak ve türlü hediyelik eşya bulmak mümkün. Bölgedeki en önemli alışveriş merkezi, Çekiciler Çarşısı. 17. Yüzyıldan beri sürdürülen ağaç oymacılığı, bütün Amasra'da yaygın olarak gerçekleştirilmekte. Bu çarşıda ıhlamur, kiraz, ceviz, kızılbaş gibi ağaçlar kullanılarak yapılan anahtarlık, kuş ve hayvan figürleri, resim vb. hediyelik eşyalar satılmakta.

Muhteşem manzarası ile her yıl kendisini keşfeden turist sayısının arttığı güzel şehir Amasra, görmeniz gereken yerler listesinin başında geliyor.

Pınar A. ATAÇOĞLU

Çekiciler Çarşısı

“Barselona” denince...

“ Bitmeyen kilise mi, nasıl ? ”

Barselona , büyüleyici tarihi yapıları ve lezzetleriyle tam anlamıyla unutulmaz bir şehir . Akdeniz ikliminin sıcaklığını taşıyan bu şehre yaptığım gezi kış ayında olduğundan hava oldukça rüzgarlıydı ancak hava koşulları şehrin keyfini çıkarmamı engelleyemedi. Bu güzel şehirde tam dört gün kalma fırsatı buldum. Kısaca bahsetmek gerekirse Barselona İspanya'nın Katolonya özerk bölgesinin başkentidir. Buna bağlı olarak nüfus yoğunluğunu Katalanlar oluşturuyor. Şehirde bir buçuk milyon insan yaşıyor , İspanyolca ve Katalanca ağırlıklı diller olarak öne çıkıyor. Bu Akdeniz şehri tarihi yapılarıyla her yıl milyonlarca turist uğrak noktası halindedir. Aynı zamanda yaz aylarında denize girme amacıyla da turistler ağırlıyor. Barselona doğal güzellikleri ve sınımsız Akdeniz iklimiyle yaz turizminde de oldukça iddialı bir konumdadır.

Barselona'da gezilmesi gereken yerlerin başında La Sangrada Familia kilisesi geliyor. Bu kilise 1882 yılında mimar Antoni Gaudi tarafından yapılmaya başlanmış ve yapımına hala devam edilmektedir. Mimar Gaudi'nin ölümünden sonra yarım kalmış olan kilise halkın yardımlarıyla yapılmaya devam etmektedir. Bu sebeple halk arasında "Bitmeyen kilise" de deniliyor.

Otelimiz Plaça de Catalunya , yani Katalan Meydanı'na yürüyerek yarım saat gibi bir mesafede olduğundan bu meydana, gezimin her gününde gitme imkanı buldum. Plaça de Catalunya Barselona'nın en işlek ve büyük meydanlarından birisi. Turistlerin ilgi odağı halinde. Meydanda ünlü cafe ve restoranlar var. Ayrıca alışveriş yapmak isteyenler de buraya tam anlamıyla akın etmekte ve Barselona'nın ünlü caddesi olan La Rambla Caddesi de bu meydandan başlamaktadır. Bu caddede sokak sanatçılarına da rastladım. Değişik makyajları ve kostümleriyle ilginizi kolayca çekebiliyorlar. Bu sanatçılarla fotoğraf çektirebiliyorsunuz . La Rambla Caddesinin diğer ucunda ise Kristof Colomb heykeli bulunuyor.

Barselona demişken futboldan bahsetmemek olmaz. Dünyanın en popüler takımlarından Barselona Futbol kulübünün stadi Nou Camp futbolseverlerin odak noktası halinde. Boş stadi gezebiliyorsunuz aynı zamanda stadda Barselona Futbol Kulübünün şu ana kadar kazandığı kupaları ve madalyaları bulunduran bir müze var. Misafir takımın soyunma odasını görebiliyorsunuz ancak hayal kırıklığı yaratan belki de tek nokta Barselona Futbol Kulübü'nün soyunma odasının ziyaretçilere kapalı olması.

Bu şehre gelmişken flamenko izlemeden dönülmez diyenler mutlaka flamenko gecelerine katılmalı. Şehirde bu dansı izleyebileceğiniz bir çok yer var. Dansı 55 dakika boyunca izledik. Zaman zaman baleyi andırda da daha sonra müziğin ritmiyle daha keskin ve sert hareketlere şahit oluyorsunuz. Ayrıca bahsetmek gerekirse dansçıların elleriyle yaptıkları ve müziğin ritmiyle birleşen figürler de oldukça estetik duruyor.

Bence görülesi bir şehir, tavsiye olunur.

Tuğba TÜRKKAN

Yelken Tutkusu

“ Gerek çarpışmalar, gerek tankerlerin yelkenlilerin üstüne gelmesi, gerek pis sularda bocalamak... Anlatacak bir sürü şey olsa da beni en derinden etkileyen bacağımın bir karış boyunda yarılmasıydı.”

İnsanlığın gelişiminde, yayılımında ve ticaretinde çok büyük rol oynayan yelken, günümüzde artık bir spor ve hobi olarak algılanmasının yanı sıra geçmişe göre azalmış olsa da hala bir ulaşım aracı olarak kullanılmaktadır.

Rüzgarın ulaşım amaçlı kullanılması ve böylece ticaretin gelişmesinin sonucunda kıyı ülkelerinin uygarlık seviyesi yükselmiş, daha aydın ve açık fikirli insanların var olmasına olanak sağlamıştır. Buna en iyi örnek yelkeni aktif olarak kullanan, felsefenin ve daha pek çok yeniliğin merkezi olan Antik Yunan'dır.

Yelkenin gelişmesiyle o dönemde sınırsız olduğu düşünülen okyanuslar aşılmış, yeni kıtalar keşfedilmiştir. Ufukta kayboluşuyla yıllar boyu düz olarak bilinen Dünya'nın asıl şeklini anlamamızı sağlayarak bilimde farklı bir devre öncülük etmiştir yelken. Tüm bunların kaçınılmaz sonucu olarak keşfedilen yerlerdeki insanlar daha önce karşılaşmadıkları bir medeniyeti tanımışlardır. Yelken gelişip bir spor haline geldikçe iyice yaygınlaşmış ve popüler hale gelmiştir. Yelken sporunun kapasitesi ve yaygınlığı da arttıkça olimpik bir spor dalı olmuştur.

Günümüzde olimpik bir spor olmanın yanında yelken, çoğu insanın denizin ve rüzgarın rahatlatıcı etkisi nedeniyle tercihidir. Yelken çeşitlenip daha da gelişerek profesyonel bir spora dönüşmüş, yediden yetmişe pek çok insanın tutkusu ve kaçamağı haline gelmiştir. Çektiği ilgi dünyanın en büyük, zorlu ve prestijli yarışlarından biri olan Vendee Globe'un milyonlarca kişi tarafından canlı olarak izlenmesinden anlaşılabilir.

Yelken yapanların en basitinden sahip olması gereken özellikler deniz ve hava şartlarını yorumlayabilmek, strateji ve ekipman açısından yeterli olabilmek, baskı altında hızlı karar verebilmek ve zor hava şartlarına karşı zihinsel ve fiziksel olarak dayanıklı olabilmektir. Yelken ne kadar bir yaz sporu olarak görünse de aslında on iki ay boyunca yapılmaktadır. Sporcular kar, kış, yağmur, dolu ... demeden yelken yapmaya devam ederler.

Tabii bu özellikleri sıralamak ne kadar kolaysa da, hepsini bir arada ve stres altında yaşamak da bir o kadar zor. Bu şartlarda fazlasıyla bulunmuş ve bulunanları görmüş biri olarak tabii ki anlatılacak

birçok nefes kesen anım var. Gerek çarpışmalar, gerek tankerlerin yelkenlilerin üstüne gelmesi, gerek pis sularda bocalamak... Anlatacak bir sürü şey olsa da beni en derinden etkileyen bacağımın bir karış boyunda yarılmasıydı. Avrupa şampiyonasının en kritik anında teknede bulunan metal bir parçanın kıyafetlerimi yırtıp bacağımı da derinden yarmasını hissedemeyecek kadar heyecanlıydım ki ancak yarış bittiğinde teknenin içinin kıpkırmızı olduğunu görünce sızlamaya başlayan yaramın farkına varabildim. Dikiş atılması gereken ama atılmayan yaramın kabukları uzun süre suda yumuşayıp her gün yeniden koptu. Yüzüstü bile yatamayacak kadar yanan yaramla yarışın sonunu getirdik. Tabii dikiş atılmadığı için aradan üç yıl geçmiş olsa da yaranın izi asla geçmedi.

Bu yara bana yaşadığım zorlukları ve yelkenin hayatımda ölene dek var olacağını hatırlatıyor. Kalıcı yaralar genelde insanların hoşuna gitmese de benim için bu yara çok isteyerek yaptırdığım bir dövme gibi.

9. ve 10. Sınıf koridorları

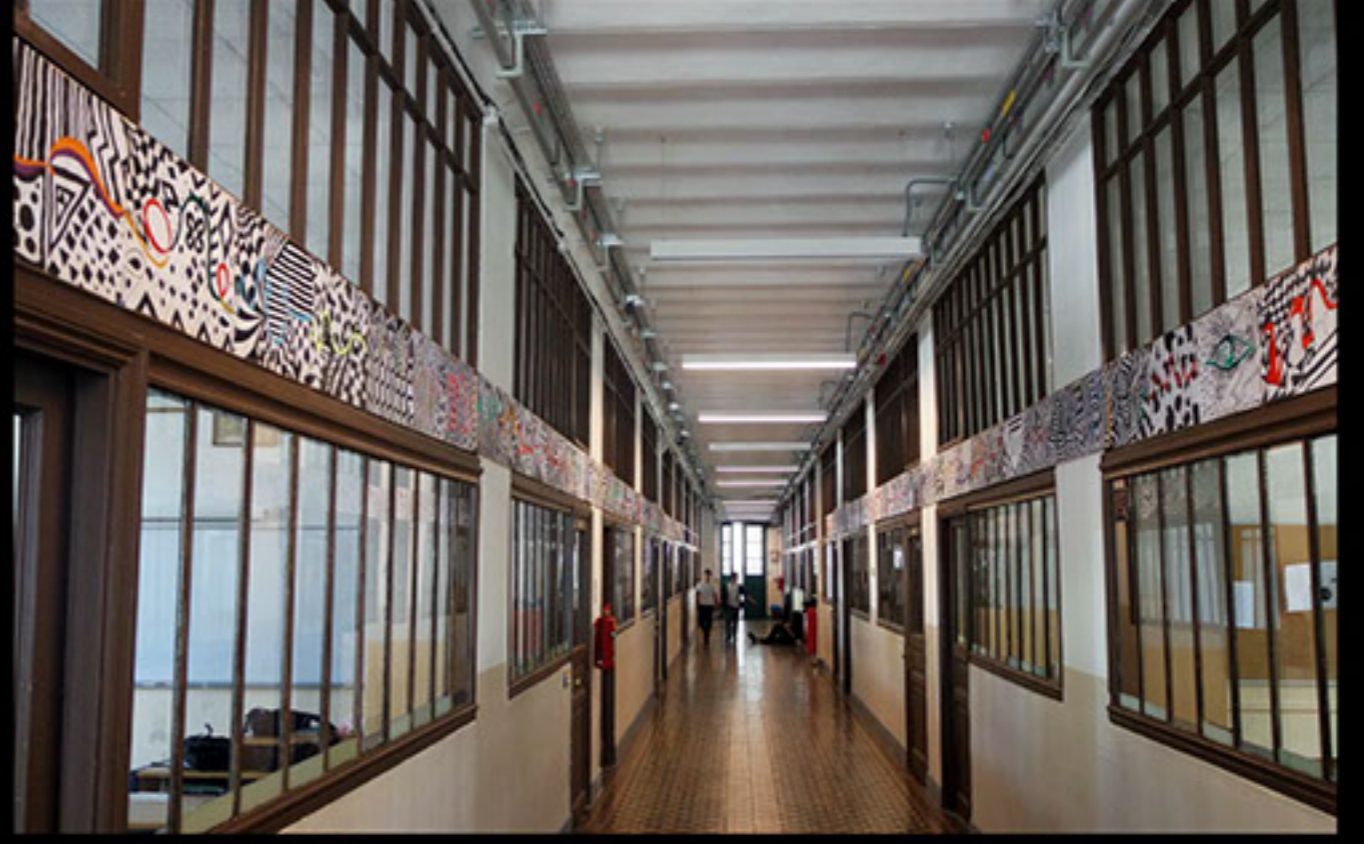
“Görsel Sanatlar ders içi etkinliği: Devam eden çizgi çalışması - Mart 2015 - Proje Sorumlusu Görsel Sanatlar Öğretmeni Ali Yılmaz”

9. Sınıf
koridoru

Devam eden
çizgi
çalışması

9. sınıflar

2015

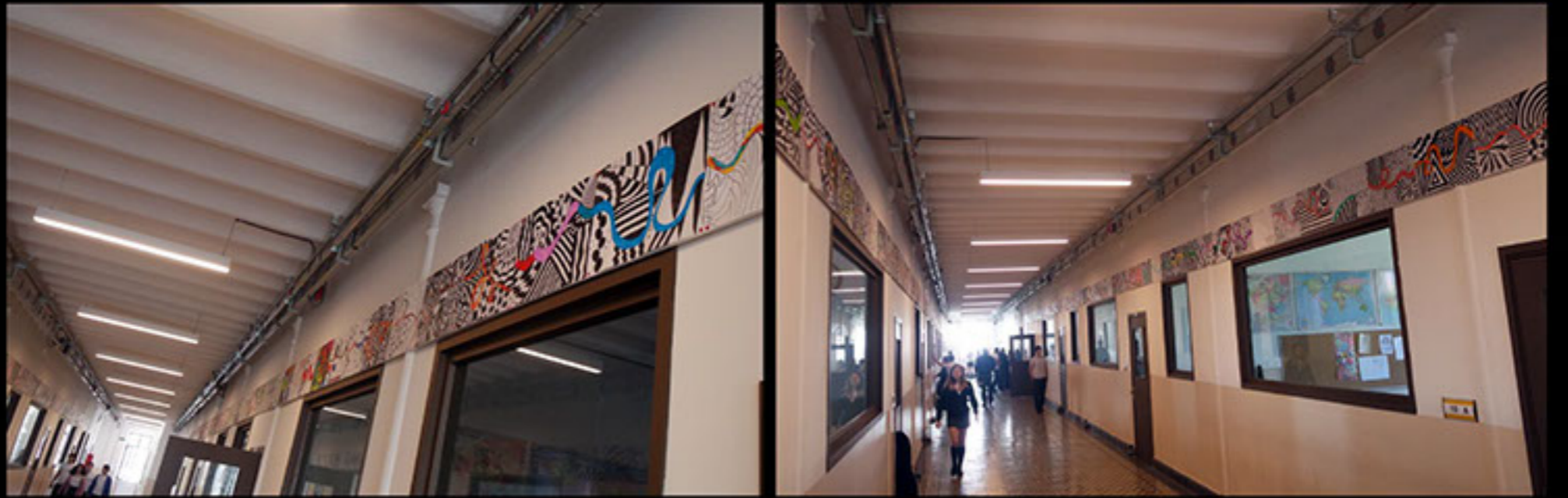

10. Sınıf
koridoru

Devam eden
çizgi
çalışması

10. sınıflar

2015

Permakültür Hayallerimiz.....

Bu senenin başından beri planlarını yaptığımız permakültür bahçemizde çalışmalar başladı. Yemekhaneden aldığımız atıklar, marangozdan aldığımız talaşlar ve evlerimizden getirdiğimiz yumurta kabukları ve çaylarla oluşturduğumuz kompost ve gübreye zenginleştirdiğimiz toprağımızı son olarak kırmızı Kaliforniya solucanlarımızla permakültür uygulamamız için elverişli hale getirdik. Önceden evde yetiştirmeye başladığımız fidelerimizin ekimlerini de gerçekleştirdik. Kulüp öğrencilerinin yanı sıra gönüllü öğrencilerin de yer aldığı ekosistem çeşitliliğine dikkat çekmeye çalıştığımız permakültür projemizde, kimyasal ilaçlar kullanmadan doğal yollarla doğadan aldığımızı doğaya geri vererek bilgiyi paylaşmanın yanı sıra besin değeri yüksek doğal ürünleri yetiştirmenin ve bunları tatmanın zevkini çevremize ve ülkemizin gençlerine yaymayı hedefliyoruz.

Lana ÖZEN / Deren KESKİNKAYA

.....Adım Adım Gerçekleşiyor!

Fotoğraflar: Aslı KALAYLIOĞLU

Üsküdar ve Kız Kulesi

“Dünya mirasımızı koruyalım!”

Editeur Max Puchtermann, Constantinople.

Üsküdar, İstanbul'un en merkezi ve gelişmiş ilçelerindendir. Anadolu Yakası'nda sahil şeridi boyunca uzanır. Karşısında Beşiktaş ilçesi bulunur. Gezmeye sahil şeridinden başlayabilirsiniz. Üsküdar denilince aklı gelen ilk yapı kuşkusuz ki Kız Kulesi'dir. Tarih boyunca pek çok şaire, yazara ve ressama ilham kaynağı olmuştur Kız Kulesi. Buraya Üsküdar sahilinden kalkan ring seferler ile ulaşılabilir. Uzaktan görmesi ise ayrı bir keyiftir. Bunun için Üsküdar sahili veya Harem sahili tercih edilebilir.

M.Ö 341 yılına kadar dayanan tarihiyle İstanbul içindeki en önemli dünya kültür öğeleri arasında sayılan Kız Kulesi uzaktan nazlı bir görüntüye yakından bakınca da heybetli bir edaya sahiptir. Eski adlarından bazılarının Arkla ve Damialis olduğu belirtilen Kız Kulesi'ne Avrupalı kaynaklarda da Leondros'un Kulesi adı verilmektedir. Üsküdar- Salacak açıklarında yer alan yapının coğrafi olarak Marmara Denizi'ne daha yakın olduğu söylenebilir.

Yüksekliği Evliya Çelebi'nin tabiriyle 80 arşın (18 metre) olduğu bilinen yapı beş kattan oluşmaktadır. Kulenin son halindeki alt kısımları Fatih Sultan Mehmet döneminde tasarlanmıştır. Üst kısımlar ise II.Mahmud dönemi eserlerindendir. Burada 1832 yılına ait olan tuğranın bu padişahın tuğrası olduğu bilinmektedir.

Kız Kulesi'yle ilgili söylenen efsaneler içinde en bilineni bir prensesin hikayesini anlatmaktadır. Kızının bir yılan

tarafından zehirleneceğini duyan kral kızını bu güvenli kuleye kölelerle birlikte kapatır. Ancak yılan kuleye hediye olarak getirilen bir meyve sepetinin içinden çıkar ve prenses yine yılan yüzünden hayatını kaybeder. Bununla beraber tarihçiler tarafından yazılan tarihi de pek çok ilginç hikaye barındırmaktadır.

Kız Kulesi tarih boyunca çeşitli biçimlerde kullanılmıştır. Antik çağlarda mezar olarak kullanıldığı bilinmektedir. Daha sonra deniz ticaretini kontrol eden bir merkez işlevi görmüştür. Osmanlı ve Türkiye Cumhuriyeti dönemi başlarında burası Savunma ve Gümrük amaçları için kullanılmıştır. Denizin ortasındaki stratejik konumu buna olanak sağlamaktadır. Özellikle Bizans döneminde Asya yakasıyla bağlantısının zincirlenmesiyle bir deniz gümrük merkezi olarak kullanılması çok ilgi çekicidir. 2000 Yılında restore edilen kule artık herhangi bir gümrük görevine veya askeri misyona sahip değildir.

Kuleye giriş için çeşitli organizasyonlar düzenlenmektedir. Bazı firmalar giriş ücretinin de dahil olduğu seferler düzenlemekte burada uzman rehberlerden ayrıntılı bilgiler alınarak kule gezisi yapılabilmektedir. Bu organizasyonlarda kişi başı fiyat 25-50 TL arası değişmektedir. Kule giriş ücreti tek başına 25 TL'dir. Ayrıca buraya gidiş dönüş için harcanacak yol parasının da hesaba katılması grup gezilerini daha cazip kılmaktadır.

Kız Kulesi Restoranı geniş fiyat seçeneklerine sahiptir. İki kişilik bir yemek burada en az 150 en fazla bir kaç bin TL olabilmektedir. Tabii gittiğiniz kişi sayısına bağlı! Bununla beraber kule içinde romantik bir zaman geçirmek de mümkündür. Ayrıca kulenin tarihi ve hakkında yazılan efsaneler göz önüne alındığında çok fazla ticari misyon yakışmamaktadır. Daha çok tarihi dokusu korumaya alınarak gelecek yüzyıllara ulaştırılacak önemli bir miras şeklinde değerlendirilmelidir.

Ata ATASER

2014-2015 Öğretim Yılı Rehberlik Servisi Çalışmaları

“ Yoğun ama verimli bir yılın getirdiklerini sizlerle paylaşalım istedik ”

2014-2015 öğretim yılı rehber öğretmenler kurulu toplantısı gerçekleştirildi.

Öğrenci tanıma fişi, veli tanıma formu, otobiyografi, soru kağıdı tüm sınıflarda uygulandı.

Hazırlık sınıfına başlayan öğrencilerle tanışma amaçlı bireysel görüşmeler yapıldı.

24 Eylül 2014 Çarşamba günü 12.sınıf öğrenci ve velileri için Fransız üniversitelerinin tanıtımı düzenlendi.

Yurt dışındaki üniversitelerin ve eğitim sistemlerinin tanıtılması amacıyla başvuru yapacak öğrencilerle görüşülüp bilgilendirici dokümanlar verildi.

01 Ekim 2014 Çarşamba günü 12. TM sınıf öğrencilerine «Sciences PO» tanıtımı yapıldı.

Amerika'ya üniversite eğitimi için gidecek öğrencilerin başvuru formları hazırlanarak gönderildi.

AFS sınavına girecek öğrencileri belirlenerek, başvuru evrakları merkeze gönderildi.

Hazırlık sınıfı öğrencileri sınıf öğretmenleri aracılığı ile takip edildi.

04 Kasım 2014 Salı günü 10 ve 11. sınıf öğrencilerine (Fransa, ABD, Kanada ve İngiltere Konsoloslukları Eğitim Danışmanları katılımıyla) Yurtdışı Eğitim Fuarı düzenlendi.

06 Kasım 2014 Perşembe günü 10 ve 11. sınıf velilerine (Fransa, ABD, Kanada ve İngiltere Konsoloslukları Eğitim Danışmanları katılımıyla) Yurtdışı Eğitim Konferansı düzenlendi.

12 Kasım 2014 Çarşamba günü 12. sınıf öğrencilerine Üniversite Sınav Sistemi YGS-LYS konulu konferans düzenlendi. Aynı gün veliler için tekrarlandı.

26 Kasım 2014 Çarşamba günü 10. sınıf öğrencilerine «Alan Seçimi ve Üniversite Sınav Sistemi» tanıtımı yapıldı.

11 Aralık 2014 Perşembe günü Özyeğin Üniversitesi «Cordon Bleu» sunumlarına 12. Sınıf öğrencileri ile katılındı.

10-15 Aralık 2014 haftası; 2014-2015 Öğretim yılında okulumuz öğrencileri tarafından yapılacak Fransa başvuru dosyaları dolduruldu.

Fransız üniversitelerine başvuru yapan öğrencilerin gerekli belgeleri Fransızca olarak hazırlandı.

17 Aralık 2014 Çarşamba günü 11. sınıf öğrencileri ile Sabancı Üniversite'sine gezi düzenlendi.
23 Aralık 2014 Salı günü 12.sınıf öğrencileri ile GSÜ' ye gezi düzenlendi.

Sınıf toplantıları sonucunda gerekli görülen öğrenciler ve velilerle görüşüldü.

02-19 Ocak 2015 tarihleri arası lise son sınıf öğrencilerinin YGS başvuruları yapıldı.

Fransız üniversitelerine başvuru yapan öğrencilerin elektronik dosyaları incelenerek, Campus France'a transfer edildi.

ABD başvurusu yapan öğrencilerin ilgili dokümanları hazırlandı. (mid-year report)

AFS sınavı sonucu yurt dışına gitmeye karar veren öğrencilerin dokümanları hazırlandı.

Rehberlik Araştırma Merkezi tarafından düzenlenen aylık toplantılara katılındı.

19 Şubat 2014 Perşembe günü hazırlık sınıfı öğrencilerine "Sigara Bağımlılığı" konulu konferans yapıldı.

Yaz okuluna gidecek öğrencilerin ilgili dokümanlarının hazırlığı yapıldı.

25 Şubat 2015 Çarşamba günü saat 13.30'da velilerimize Psikiyatrist Dr. İbrahim Bilgen'in konuşmacı olarak katıldığı "Ebeveyn Olmak" konulu konferans çalışması yapıldı.

İkinci dönem rehber öğretmenler kurulu toplantısı yapıldı.

16 Mart 2014 Pazartesi günü 11 Fen sınıfı öğrencilerine INSA tanıtımı yapıldı.

19 Mart 2015 Perşembe günü Hazırlık sınıfı öğrencilerine ve ardından da velilere "Sınav Kaygısı" konulu konferans gerçekleştirildi.

25 Mart 2015 Çarşamba günü 10. sınıf öğrencilerine "Meslek Tanıtımı" konulu sunum yapıldı.

10. sınıf öğrencilerine "Mesleki Yönlendirme Anketi" uygulandı.

12. sınıf Öğrencilerinin LYS başvuruları yapıldı.

7 Mayıs 2015 Perşembe günü 7 ve 8. ders saatlerinde 9 ve 10. sınıf öğrencilerine yönelik "Meslek Paneli" yapıldı.

11 Mayıs 2015 Pazartesi günü 6. ders saatinde 11. sınıf öğrencilerine GSÜ İç Sınavı bilgilendirme sunumu gerçekleştirildi.

13 Mayıs 2015 Çarşamba günü 11. sınıf öğrencileri ile Bilgi Üniversitesine gezi yapıldı.

Bütün öğrencilerimizin gönüllerince bir tatil geçirmelerini diliyoruz.

Fransız Fakirhanesi

“Kulüp olarak oradaki yaşlılarımıza bir farklılık olsun diye önceden götürebileceğimiz yiyecekleri belirleyip herkese paylaşmıştık, o gün gelince de herkes kendi yaptığı yiyeceklerle okula geldi ve onları fakirhaneye götürdük. Yemek saati geldiğinde bunları servis ettik.”

Sosyal yardım kulübü olarak senelerdir zevkle yaptığımız Bomonti'deki Fransız Fakirhanesi gezimizi bu sene de gerçekleştirdik. Adının "Fransız Fakirhanesi" olmasına rağmen içinde birçok ırktan insan bulunduran fakirhane, bizi kısa bir süre olsa da konuk etti, bize unutamayacağımız birçok anı bıraktı. Müdürümüz Jean-Michel Tricart ve Frère Henri'nin de bizimle geldiği gezide oradaki yaşlılarımıza elimizden geldiğince yardım etme şansı bulduk.

Servislerden indiğimiz ve fakirhaneye girdiğimiz andan itibaren bizimle ilgilenen Soeur Anne bize her konuda yardımcı oldu. Fakirhanenin her sene yaptığı ve bu sene de 30 Mayıs'ta tekrar yapacağı büyük ilgi gören kermesinin bir videosunu izledik. Bu kermese isteyen gönüllü olarak başvurulabiliyor, isteyen bilet alıp kermese gidebiliyor, katkıda bulunabiliyor. Bu kermes aynı zamanda fakirhane için önemli bir gelir kaynağı sayılıyor.

Fakirhaneyi gezerken birçok yaşlımızla konuşma fırsatı bulduk. Hatta bir doğum günü bile kutladık, şarkılar eşliğinde pasta kestik. Yaşlarına rağmen çoğunda gördüğümüz şey yaşam enerjilerini kaybetmemeleriydi, hepsiyle çok keyifli sohbetler ettik. Bizi zevkle ağırladılar, biz de çok mutlu olduk.

Kulüp olarak oradaki yaşlılarımıza bir farklılık olsun diye önceden götürebileceğimiz yiyecekleri belirleyip herkese paylaşmıştık, o gün gelince de herkes kendi yaptığı

yiyeceklerle okula geldi ve onları fakirhaneye götürdük. Yemek saati geldiğinde bunları servis ettik. Bu bizim için farklı ama kesinlikle mutluluk verici bir deneyim oldu, yaşlılarımızın yüzlerindeki gülümseme de mutluluğumuza mutluluk kattı. Yemek zamanı bitince, kulüp öğretmenlerimizin önceden hazırladıkları içlerinde peşemal, sabun gibi banyoda gerekli olabilecek bazı eşyaları koyduğumuz minik hediye paketlerini dağıttık, onlar da çok mutlu oldular.

Hiçbirimize yaptığımız gezi yetmemişti, kimse dönmek istemedi. Ayrıldıktan sonra fakirhanenin büyük bahçesinde biraz gezdik ve gezimiz dut ağaçlarında son buldu. Maalesef daha dutlar olmamıştı; ama aralarından olanları seçip yine her sene olduğu gibi dutlarımızı yedik. Herkes için duygusal ve aynı zamanda öğretici bir gezi oldu. Bu geziyi programlayan başta öğretmenimiz Güler Kılıç'a ve diğer kulüp öğretmenlerimize teşekkür ederiz.

İpek TORLAK

Mülteciler

“Gelenler genellikle kadınlar, yaşlılar ve çocuklardı. Çocukların da bir kısmı henüz bebek, bir kısmı ise okul çağında idi. Gençlerde de okula giden, meslek sahibi olanlar vardı.”

Sınır komşumuz Suriye’de uzun zamandır bir iç savaş yaşanıyor. Bu savaş içerisinde ortaya çıkan bazı gruplar pek çok insanı terör, baskı ve zorbalıkla yerlerinden, evlerinden, alışkanlıklarından uzaklara göçe zorladılar.

Geçen sonbaharda da bu baskıdan dolayı sınırı geçerek Urfa ve Diyarbakır’a onbinlerce insan kısa sürede göç etti. Gelenler genellikle kadınlar, yaşlılar ve çocuklardı. Çocukların da bir kısmı henüz bebek, bir kısmı ise okul çağında idi. Gençlerde de okula giden, meslek sahibi olanlar vardı.

Sınır geçilmeye başlandıktan sonra bu şehirlerimizde biriken onbinlerce insan akrabalarının, tanıdıklarının yanına yerleştiler. Bu şansı olmayanlar için ise burada

yaşayanlar evlerini açarak yanlarında konaklamalarını ve bakımlarını üstlendiler. En büyük kısım için mülteci kampları yapıldı.

İşte bu kamplarda mama, çocuk bezi ve ilaç gibi öncelikli ve acil ihtiyaçlar ve beslenme için ortaya çıkan gereksinimler zaman zaman iletişim araçları yolu ile duyuruluyordu. Aynı zamanda şunu da fark ettik ki okul yaşındaki çocuklar için yapılmış çadırlar mevsim nedeniyle soğuk ve yetersizdi.

Bu sorunların giderilmesi için kısa süreli ziyaretlerle hem yanlarında olmaya hem de olanaklar ölçüsünde gereksinimleri karşılamaya katkıda bulunmaya çalıştık. Katkısı olan herkese teşekkürler.

Sport en Fête 10 Yaşında

LOCA LIBERA

Haziran 2015

Saint Joseph ÖZEL

Bangkok

Serra Ozsoy

L.L. Danışmanı

Lezzet Durakları

Karaköy ve Moda'ya ziyaret

Sinan Onukar

Sinema Tarihi

Pınar Binay

Aynı Dizisi: **THE MENTALIST**

Pelinsu Arslan

Binicilik

Başlanmalı mı?

Sanat için Sanat

Defne Anlaş

Aleyna Doğan

Loca Libera Koordinatörü

BANGKOK

Saat sabah 6'ya doğru
Singapur'a varışımızın
ardından yaklaşık 2 saat

sürecek bekleme süresinden sonra aktarma uçağımızla
Bangkok'a hareket ediyoruz. Havaalanına inince bavullarımızı alıyor ve dövize gidiyoruz,
gerçekten de dendiği gibi çıkıyor 100 Amerikan dolarına 3200 Baht alıyor
kendimizi petrol zengini gibi hissederek günümüze başlıyoruz..

Diğer adı Meleklerin Şehri olarak anılan Bangkok, Tayland'ın başkenti ve en
büyük şehri. Kenti ikiye bölen Chao Praya nehri ise kentte
hayatın merkezini oluşturmaktadır. Dur demeden,
dinlemeden turumuzla birlikte otobüse biniyor ve
panoramik şehir turumuza katılıyoruz.

360

Wat Trimitr isimli Altın Buda Tapınağı ile Bangkok'taki en
eski ve en büyük tapınak olan Wat Pho Tapınağını ziyaret ediyoruz. "Yatan
Buda" heykeliyse 46 metre uzunlukta, 15 metre yükseklikte bu tapınak
içerisindedir. (Bu ilk gördüğümüz yerler bende Bangkok ve thai
insanıyla ilgili çok güzel izlenimler yaratıyor..)

Akşama doğru önce Kanal Turu'na katılıyoruz (Chao Phraya üzerinde) ve
Bangkok'a neden Uzakdoğu'nun Venedik'i dendiğini de görmüş
oluyoruz. Sonrasındaysa kanalın kenarındaki pub'lardan birinde
Thailand'a özgü meyvesuyu ve smoothie'ler deneyerek akşam yemeği için
Bangkok'un en yüksek binası olan Baiyoke Sky Hotel'e geçiyoruz.
Uzakdoğu mutfağını açık büfe olarak deneme şansımız olduğu bu
yemekte her şeyden tatmaya çalışıyoruz..

İkinci gün otelimizden çıkıp otobüsümüzle yol kat ettikten sonra Coconut
Çiftliği'ne geliyoruz. Kabul etmem gerekir ki iner inmez nereye kaçacağımı

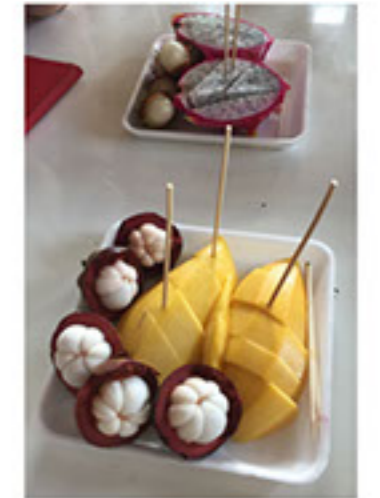
şaşırdım çünkü dünya üzerinde en sevmediğim
koku, aroma, bitki (ne demek isterseniz) coconut.
Buradaki hediyelik eşya satan yerden 1 hafta sonra
ölümüne dalga geçeceğimiz nitelikte maske, fil
figürü, cırtlak renkli pazar kalitesi elbiselerini
pazarlıkla %50'ye kadar düşürüyoruz. İstikametimiz
Yüzen Çarşı. Yüzen Çarşı'ya süratli kanomsu
araçlarla 8er kişi olarak gidiyoruz. Fotoğraf çekmeyi sevenler için birebir,
özellikle de videolarda çok renkli sahnelerle karşılaşıyorsunuz!

Tüm bunlarla dopdolu bir gün geçirmişken bir de local
rehberimizin sürpriziyle fil safarisine katıldık!

Akşamsa Bangkok'un en ünlü ve güzel alışveriş merkezlerinden
biri olan Siam Paragon'a gidiyoruz. Günlerdir gördüğümüz 3
haneli fiyatlar yerini 4,5 hatta 6 haneye bırakıyor.. Burada özellikle
teknolojik ürünleri çok uygun fiyatlara buluyoruz.

Daha gün bitti mi? BİTMEDİ. Daha ilk geldiğimiz günden beri gitmek istediğimiz Hotel Lebua at State Tower'ın en üst katındaki Sirocco & Sky Bar'a gidiyoruz! Buraya gitmeyi bu kadar isteme sebeplerimizin en başında Hangover2'in en efsanevi sahnelerinin burada çekilmiş olması geliyor tabii ki de! Otele girdiğimiz andan itibaren Phil, Stu, Alan ve Chow'un geçtiği yerleri de hatırlamaya başlıyoruz. Tam otelden çıkarken gördüğümüz bir afiş bizi gaza getiriyor ve yaklaşık 15 dakika boyunca Bradley Cooper (Phil) , Ed Helms (Stu) ve Zach Galifianakis (Alan)'ın filmdeki en cool sahnelerinden birini canlandırmaya çalışıyoruz. 78 fotoğraf, bizden esinlenen turist grupları ve fotoğrafımızı çeken insanların sonunda başarıyı elde edip huzur içinde otelimize dönüyoruz.

Bir sonraki günse Büyük Saray'a gidiyor ve gerçek anlamda Budizm'i daha yakından tanıyoruz. Bangkok'a kadar gelmişken herkesin bence görmesi gereken bir yer çünkü mimarisinden, geleneklerine kadar her şeyin en güzel halini burada görmek mümkün. Dünya'nın en çok gezilen saraylarından bir tanesi aynı zamanda..

Buranın ününde Wat Phra Kaew (Zümrüt Buda Tapınağı)'nın payı çok büyük. İsminden de anladığımız üzere ufak bir zümrüt Buda heykeli var bu tapınağın içinde. Fotoğraf çekmekse kesinlikle yasak. Yasak demişken içeriye şortla omzu açık kıyafetlerle de giremezsiniz ama sarayın dışındaki satıcılardan uygun fiyata güzel (AMA KUMAŞ OLARAK KALİTESİZ) kıyafetleri sizi idare etmesi için bulabilirsiniz

Akşam yemeğimiz için SeaFood Market'a gidiyoruz. Buranın motto'su şu "Yüzüyorsan bizde vardır". Deniz ürünleriyle dolu mükemmel bir yemek yiyoruz ve Patpong'a gidiyoruz. Patpong Bangkok gece hayatının en yoğun olduğu, hayatın en canlı ve renkli yaşandığı bir de alışveriş imkanı tanıyan gece pazarına sahip bir yer!

Kısacası Bangkok gerçekten görülmeye değer, aynı zamanda Uzakdoğu'nun en popüler destinasyonlarından birisi. İstanbul'dan direkt uçuşlar sık sık var ve aynı zamanda vize istemiyor. Umarım bir gün yolunuz düşer!

Bol gezmeli bir tatil dilerim!

Devamı olan **Phuket ve Singapur** yazısı için hemen localibera.com'a

Serra Özsoy

Binicilik

Binicilik, bu hayatta beni en özgür hissettiren, en mutlu eden şey. Binicilik sıkı çalışma, güven, istikrar gerektirir. Haftanın çoğunu bununla geçireceğiniz, yanında değilken bile ata binmeyi düşüneceğiniz bir şey bu. Ama tabii bu yeterli bir açıklama değil. Size biraz bu sporu anlatayım. Atlı dayanıklılık, dresaj, engel atlama, pony ve üç günlük yarışma branşlarına ayrılır. Biniciler bu disiplinlerde ana kategori olarak yıldızlar, gençler, genç yetişkinler, ustalar sınıflaması ile yarışırlar.

En önemli unsur: At

En eski şekli ile atın insanoğlundan 50 milyon yıl önce var olduğu kabul edilir. Erkek ata aygır, dişi ata kısarak, yavrusuna tay denir. Atların bölümleri üç başlık altında incelenebilir: Baş, gövde ve bacaklar. Binicilerden duyabileceğiniz şeyler:

Don; atın tüylerinin rengine denir. Örnek: al, yağız, doru, kır... Atların aln ve yüzlerindeki nişanelere akıtma, ayaklarındakilere ise seki denir.

Tımar; derinin normal beden ısınısını koruması ve toz, kir, kepek ve çamur vb.'nin dışarı atılması için yapılan temizlik çalışmasıdır. Atlar için çok önemlidir.

Manej; zemini genelde kum olan, ata binilen, yarışmaların düzenlendiği, kapalı ve açık olarak inşa edilebilen genellikle dikdörtgen şeklindeki alandır.

Uyarı ve Yardımlar; binicinin ata isteklerini bildirmesine denir. Ata yapılan doğal yardımlar sırasıyla, dizgin, baldır ve ağırlıktır. Bu ana unsurların dışında ses, kamçı ve mahmuz gibi ek araçlar da kullanılır.

Atın Yürüyüşü; Atın doğal üç yürüyüş şekli vardır. *Adeta*; en yavaş yürüyüş şeklidir. İnsanla karşılaştırırsak yürümeye denk gelir. *Süratli'de* at çapraz ayaklarını aynı zamanda atar. Biniciyi zıplattığı için bu binişte otur-kalk dediğimiz hareket yapılır. Tabii ki doğru ayakta oturmak denen dikkat edilmesi gereken bir şey var. Yine karşılaştırırsak 'jogging' şeklinde yavaş koşmaya denk gelir. *Adi süratli* denilen yürüyüş biçimi için binici, eyere hiç kalkmadan oturmalı ve baldırları ile atı sıkıştırmalı. Eyerin üstünde zıplamayı iyi bir adi süratli yapmak binici ve ata göre değişse de bunu doğru yapmak zaman alır. *Dört nal* ise en hızlı yürüyüş şeklidir. *Dört nal* denilince çok hızlı gidilmesi gibi anlaşılıyor ama süratli'den daha yavaş bir dört nal yapılabilir. Yine de karşılaştırmada, koşmak yerine geçer.

Biniş

Bir sürü binicilik stili ve bu stillerin kendilerine özgü duruşları vardır. Ama dünya çapında kullanılan ortak kurallar bulunmaktadır.

Atın sırtında duruş çok önemlidir ve biniciliğin temelini oluşturur. Binicinin eyerin üstünde, başı ve vücudu dik biçimde oturması gerekir. Eyerin en derin kısmına yerleşmek önemlidir.

Üzengi binicinin atın sırtında güvenle durmasına ve dengesini sağlamasına yardımcı olur. Ayaklar üzengide yaklaşık 45° açıyla dışarıya dönük olmalı, topuklar ayak ucundan aşağıya basılmalı ve dizler eyere değecek biçimde durmalıdır. Eyerden çıkmak istemiyorsanız eyerle bir olmalısınız.

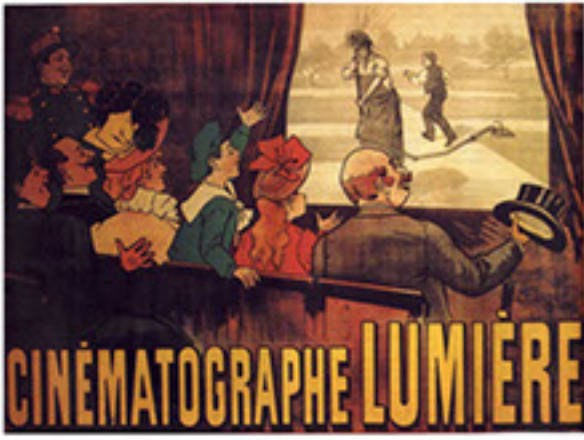
Dizginler iki elde ayrı ayrı tutulur. Dizginler ne gevşek ne de gergin olmalıdır. Gevşek tutulduğunda atın denetimi yapılamaz ama dizginleri girmek de atı rahatsız eder ve isteklerinizi yapmaz. Atın ağızını daima hissetmeli ama çekmemelisiniz.

Acemi biniciler ayağının tümünü üzengiye yerleştirir ve böylece kendilerini daha güvende hissederler. Oysa iyi biniciler yalnızca ayağın tarak kemiği hizasından üzengiye basarlar. Bu biniş biniciye daha iyi bir denetim olanağı verir ve baldırlar ile topukların etkili bir biçimde kullanılabilmesini sağlar. Ayrıca üzengiye ayağın tamamına sokmak, mesela düşerken üzenginin ayakta kalarak binicinin sürüklenebilmesine neden olur. At, dizginler hafifçe çekilerek, topuklar aşağıya basılarak ve geri yaslanarak durdurulur.

Yararları

Ata binmek vücuttaki tüm kasları çalıştırarak terlemeyi hızlandırıyor, böylece kilo vermeye de yardımcı oluyor. Sırtınızı dik tutmanızı sağlayarak duruşunuzu düzeltiyor. Ama bu spordan illa bir fayda bekleyecekseniz bu ruhunuzu dinlendirmesi, meditasyona yakın bir rahatlatıcı etki sağlaması. Kas ve kemik yapısının şekillenmesinde ciddi rolü var.

8 mm

Bu yazı yaklaşık 6 parçadan oluşacak ve sinema kültürü üzerine olacak yazılardan ilki. Geçtiğimiz hafta itibariyle sinema ile ilgili bir kursa başladım ve orda her hafta yaptıklarımızı bende size minik özetler halinde

iletmeye çalışacağım.

Bu hafta biraz sinema tarihi ile başlamak istiyorum. Sinema daha doğrusu hareketli görüntüyü kaydeden bir makine durup dururken ortaya çıkmamıştır. Bazı farklı olaylar ve icatlar ona taban oluşturmuştur. Örneğin Endüstri Devrimi ile çok bağlantılıdır çünkü sinema kent kültürünün içine doğmuştur. Ya da fizik alanındaki lensler üzerine olan gelişmeler vb.. Bunun dışında zaten ilk başlarda sanat amacı olarakta kullanılmamıştır. İlk Sinematografi yapan Lumière Kardeşler onu tamamen ticari bir gelir olarak görmüşlerdir. Bu arada o dönemde farklı insanlar bu konu üzerinde farklı çalışmalar yapmaktaydı örneğin Edison da Kinetoskop adını verdiği bir makine icat etmiştir. Fakat kaydettikleri görüntüler oldukça farklıdır. Lumière Kardeşler daha çok hayattan kareleri çekmeyi tercih etmişler. Edison ise daha sahnelenebilir şeyleri çekmiştir örneğin dans eden bir genç kıza. O dönemlerde sinema yalnız başına bir anlam ifade etmemekteydi açıklamak gerekirse sirklerde ya da akşam eğlencesi şovlarda 2şer 3er dakikalık kısa filmler şeklinde bazen bir tiyatro oyunu ile birlikte sunulurdu. Aynı zamanda şaşırtıcı bir şey daha o dönemde insanlar direk perdeye doğru oturmazlardı yandan hem makineyi hemde perdeyi görebilecek şekilde dururlardı çünkü o sırada önemli olan icadın kendisiydi. Zaten o dönemde daha sinema ve film izleme kültürü oluşmamıştı. Örneğin o dönemin seyircisinde oyuncu sağ yönden plandan çıkıp daha sonraki plana soldan girse seyirci onun nerden nereye neden gittiğini anlamazdı. Yine aynı şey bizim için kalıplaşmış bazı çekim taktikleri içinde geçerli. Örneğin klasik sit-com başlangıcı olarak bir apartman görüntüsü daha sonrada bir oda gördüğümüzde biz o odanın apartmanın içinde olduğu bağlantısını rahatlıkla kurabiliriz fakat o dönemin seyircisi buna alışık olmadığı için neden önce bir apartman gördük sonra oda görürsek önce apartmanı niye gördük gibi sorular sormaya başlardı. Biz bu dünyanın içine doğduğumuz için bize garip gelmiyor, bunu bir alışkanlık haline getirmişiz fakat hayatında ilk defa perdeden hareketli bazı şeyler izleyen insanlar için şaşırtıcı hatta korkunç olmalı. Bunun kanıtı olarak çok bilinen bir tren anekdotu vardır. Lumière Kardeşlerin ilk kaydettiği görüntülerden olan trenin gara gelişini gösteren filmin ilk gösteriminde insanların durumu anlayamayıp trenin üstlerine geldiğini düşünerek etrafa kaçışmaya başladıkların anlatılır.

Sinema tarihinde devam ettiğimiz karşımıza George Méliès çıkıyor. Çoğunuz Hugo filmini izlemiştir. Şahsen ben çok beğenmişim. Anlatma tarzı, konusu, görüntüler hepsi çok başarılıydı. İzlemediyseniz kesinlikle tavsiye ederim. Méliès 'e geri dönersek günümüz bilim kurgu sinemasının temellerini attığını söyleyebiliriz. Önceleri bir sihirbaz çırağı olmasında etkisiyle sahnelemeye ve dekora çok önem vermiştir. Bir nevi sinemaya büyüü getirmiştir. Aynı zamanda Jules Verne'den etkilenmiş ve böylece kurmaca senaryolar oluşturup onların filmini çekmiştir. Bu çok ünlü sahnede onun Ay'a Seyahat filmindedir. Sinemada başka bir ilke daha imza atmıştır, ne kadar doğrudur emin olamayız ama filmleri renkli hale getirmek için üstlerini tek tek boyattığı söylenir.

Birinci Dünya Savaşından sonra günümüz Hollywood'unun temelleri atılmaya başlanmıştır. Çünkü savaş ile yerle bir olan Avrupa'da insanların neredeyse en son ihtiyacı olacak olan şey sinema, tiyatro vb..dir bu nedenle de günümüzde hala 1. Sinemayı oluşturan (Sinema 3 farklı gruba ayrılır: 1. 'Amerikan' film endüstrisi, 2. 'Avrupa' yani daha festival ve bağımsız sinema dediğimiz tür 3. diğer iki gruptan da bağımsız başka bir dil oluşturmak amacıyla ortaya konan sinema) Amerikan Film Endüstrisinin temelleri atılır. Bu endüstri bütün Starlardan, büyük stüdyolardan, milyarlar olarak harcanan paralardan oluşmaktadır. Ve pazarın gelirinin büyük yüzdesini sağlamaktadır.

Bir sonraki yazıda seyircinin daha bilgili hale gelmesi ve 1920lerde Fransız, Sovyet ve Alman Sineması ile devam edeceğim... Fakat taminime göre bu yazı yayınlandığında ben bütün serimi bitirmiş olacağım o yüzden yazının devamı için

internet sitemizi ziyaret etmeyi unutmayın: localibera.com

DIZIPHILE

Vee Karşınızda Aynı Dizisi: The Mentalist

Son zamanlarda, boş kaldıkça izlemekten çok, izlemek için özellikle vakit ayırdığım bir dizi olan The Mentalist; 2008 yılında CBS'de yayınlanmaya başlamış olan yedi sezonluk bir Amerikan dizisidir. Senarist koltuğunda Bruno Heller, yönetmen koltuğunda ise Chris Long ile David Nutter bulunmaktadır. Biliyorum, özellikle öğrenmek istediğiniz isimler bunlar değil. Lafı daha fazla uzatmadan sizi oyuncularla tanıştırayım.

Simon Baker (Patrick Jane)

Robin Tunney (Teresa Lisbon)

Tim Kang (Kimball Cho)

Owain Yeoman (Wayne Rigsby)

Amanda Righetti (Grace Van Pelt)

Artık oyuncuları da tanıdığınıza göre dizinin konusuna geçebiliriz. The Mentalist, Simon Baker'ın oynadığı Patrick Jane adlı karakterin hayatı etrafında dönmektedir. Jane, CBI'da (California Bureau of Investigation) çalışan bir danışman dedektiftir. Daha doğrusu bu, polislerin ona hitap ettiği şeklidir. Fakat kendisi bir danışman olmanın dışında, her türlü davayı çözebilmeyi başaran oldukça ünlü bir "medyum"dur. CBI'da çalışmadan önce öteki dünya ile iletişime geçebildiğini söyleyerek televizyon programlarına katılan Jane, yapmadığı şeyler için oldukça yüklü miktarda paralar kazanıyordu ve bu sayede birçok müşteri elde edebilmeyi başarmıştı.

Bir gün, televizyon programlarının bir tanesinde Red John adlı seri katil hakkında "Tanrı vergisi olan güçlerini" kullanarak atıp tutmaya başladı. Her ne kadar izleyiciler dediklerinden etkilenmiş olsalar da aynı şey Red John için geçerli değildi. Jane'in karısını ve kızını öldürerek söylediklerinin intikamını alan bu seri katil, Jane'in pembe bulutlardan oluşan hayatının kara sulara boğulmasına neden oldu. Bunun üzerine ana karakterimizin yeni hayatı şekillenmeye başladı. Artık bir medyum olduğunu söyleyerek insanları kandırmakla uğraşmıyor, dedektiflik bürosunda çalışarak Red John davasıyla birebir ilgileniyordu.

Bana kalırsa eğer, dedektiflikle ilgilenen biriyseniz The Mentalist sizin için oldukça ideal bir dizi. Her bölümde farklı bir dava çözülüyor ve bu davaların bazıları Red John ile bağlantılı çıkıyorlar. Bu bağlantıları kavrayabilmek, zaman zamansa katilin kim olduğunu tahmin edebilmek dizinin takipçilerini oldukça tatmin ediyor. Ne de olsa IMDB'de 8,1 puan almış bir diziden bahsediyoruz, kendisine bağlıyor olması çok normal.

Ayrıca, The Mentalist'i izlemenin hem hayata olan tutumunuzu, hem de bakış açınızı değiştirebileceğini düşünüyorum. Çünkü diziyi izlerken kendinizi her türlü acının içinde bulabiliyorsunuz. Bir an, ailesini kaybetmiş hayatta hiçbir amacı olmayan bir karakterle bütünleşirken, dizinin başka bir dakikasında kendinizi öldürülen kişinin yakınlarının yerine koyabiliyorsunuz. Aynı zamanda, katilin kim olduğunu anlayabilmek için dizinin tüm detaylarını göz önünde bulundurarak Rigsby, Lisbon, Van Pelt, Cho ve Jane'den oluşan dedektif ailesinin bir üyesi oluyorsunuz. Bu da günlük hayatta başınıza gelen bir olayı değerlendirme biçiminizi değiştirebiliyor, başka açılardan bakabiliyorsunuz.

Neyse, ben lafı daha fazla uzatmayayım. Umarım The Mentalist'i en kısa sürede izlersiniz ve siz de en az benim kadar seversiniz. Ee, ne desek o zaman? İyi seyirler!

Pelinsu Arslan

Yemeklerin Efendisi

YENİ LEZZET DURAKLARI

Son zamanlarda çok net gördüğümüz bazı şeyler var İstanbul'da: Karaköy'ün yavaş yavaş sıradanlaşsa, tabir-i caizse "mainstream"leşse bile hala çekiciliğini koruması, bunun dışında örneğin Topağacı, Galata gibi bazı belli muhitlerin eskiye kıyasla daha da "in" olmaya başlaması. Bu muhitlerden biri de kesinlikle Moda oldu bu sene. Mimarisi, insanları, konumu ile İstanbul'da "Korunmuş cennet" gibi bir yer Moda. Oysa artık sadece korunmuş bir yer olmaktan çıkıp Kadıköy'ün yenilikçi ruhuna ayak uydurmaya, genç bir sürü girişimcinin dükkan ve cafe/restaurantlarını açmaya başladıkları bir yer oldu Moda. Daha çok küçük ve artizanel ürünler çıkaran kafeler buluyoruz Moda'da. Birbirinden farklı, her biri küçücük iç alanlara sahip olduğundan masalarını dışarıya taşıran bu kafeleri en iyi niteleyen sözcük "samimi".

Samimi diyorum çünkü insan bu kafelere girerken Karaköy'de artık, dediğim gibi, "mainstream" yani fazlasıyla sıradan hale gelen ve herkesin gittiğinde fotoğraf koyduğu, sadece adı olan; veya Bebek/Yeniköy/Tarabya civarındaki müşteri beğenmeyen; ya da Nişantaşı/Topağacı/Bağdat Caddesi'nde olduğu gibi çoğunlukla insanların etrafta kim var kim yok diye yoklamak için gidip birbirlerini süzdükleri mekanlardan olmadıklarını anlıyor. Bu kafelerde ev

yemeklerinden vegan tabaklara, artizanel ekmeklerden kavanozda çikolatalı tatlılara, 3.nesil kahvelerden oreolu smoothielere kadar, İstanbul'un daha "in" semtlerinde bir kafede bulunsa hemen herkesin instagrama koyup bütün sahte yemek hesaplarının "gezdim" diye fotoğraflarını paylaşacağı, lezzetler bulabilmeniz mümkün. O kadar çok övdüm ki kendinize "Peki bu kadar güzel olan yerler neresi ki?" diye soruyor olabilirsiniz, hemen cevabını vereyim. Moda'da önünden geçtiğim, arkadaşlarımla bensiz veya benle gittikleri, bir kez falan uğrayıp hızlıca bir şey atıştırdığım çok kafe var, bunların çoğunda çok değişik ve çok özel lezzetler olduğunu biliyor ve vakit-ulaşım sıkıntılarım yüzünden bunların hepsine gidemediğim için oldukça üzülüyorum fakat gidebildiğim ve inceleme fırsatı bulduğum iki yerden mutlulukla bahsedebilirim size: **"Naan Bakeshop"** ve **"Walters Coffee"**.

Naan Bakeshop aslında yeni bir yer değilmiş, Reşitpaşa'daki fırınında artizanel ekmekler yapıp restoranlara satıyormuş fakat restoranlar onu normal bir tedarikçi gibi görmeye başlayınca o da dükkanı kapayıp, Moda ahallisine karışarak yeni yerini açmış, iyi ki de yapmış! Normalde "benim mekanım" diyebileceğim bir yer yok İstanbul'da, çünkü bir yere gideceksem eğer hep yeni bir yeri tercih ederim fakat Naan beni ortamı, dekorasyonu, ekmekleri, tatlıları, her şeyiyle o kadar etkiledi ki artık okulda kaldığım her fırsatta Naan'a geliyorum. Naan'daki ekmeklerin hepsi birbirinden özel, benim favorilerim ceviz-üzüm ve ekşi mayalı. Başka yiyecek bir şey önermiyorum çünkü her gün farklı bir şeyler çıkarıyorlar ve hepsi de inanılmaz başarılı! Eğer bisikletle gelerseniz %10 indirim de yapıyorlar. Beni İstanbul'un karmaşası ve onca stres arasında mutlu ve huzurlu hissettiren bu mekana en kısa zamanda gitmelisiniz. Diğer yerimiz ise Kadıköy'e 3.nesil kahvecilik açısından yepyeni bir soluk getiren Walter's Coffeeshop. Buraya girdiğinizde kendinizi Breaking Bad'den bir sahnede gibi hissetmeniz mümkün. Oldukça ferah ve kendine özgün dekorasyonu, kendi gözünüzle görmeniz gereken çalışanları ve de İstanbul'da benim bulduğum tek somonlu bagel ile adından şimdiden Instagram ve bloglarda söz ettiriyor. Okulumuzun dibinde olması (Aşina Mutfak yanı, Moda İlkokulu'nun soluna sapıp Moda'ya gitmek yerine dümdüz aşağı iniyorsunuz önünüzdeki yoldan, sarı tabelası görülüyor), Cortado (sütlü shot espresso) gibi oldukça başarılı kahveleri, kendi kahve çekirdeklerinizi öğütebilme imkanı vermesi ve de Saint Joseph'lilere özel %20 indirimle Çekirdek ve çevre kafelere (180 vs..) rakip bir yer. Umalım da buraları da kalabalıktan dolup taşmasınlar, müşteriye ilgilerini ve lezzetlerini kaybetmesinler!

KARAKÖY KEŞİFLERİ

Ben de bu hafta, çok fazla gitmişliğimin olmadığı, Karaköy'e vakit bulabildikçe gitmeye çalıştım. Bu hafta gittiğim yerler arasında **Dandin Bakery**, **Press cafe** ve **Paps Karakoy** vardı. Press ve Dandin'in adını özellikle çok sık duyuyordum ve bunca zaman gitmediğime oldukça pişmanım. Tatlı yemek en sevdiğim ve en sık yaptığım şeylerden biri ve bu iki mekan gerçekten harika tatlılara sahip. Dandin oldukça sofistike tatlılara sahip, pirinç pudinginden lavantalı

pastaya kadar uzanan çeşitte günlük tatlılar yapıyorlar. Fiyatları örneklerine kıyasla pahalı olsa da lezzeti ve orijinallikleriyle bu farkı kapatıyor. Press ise yer bulunabilirse ilk fırsatta gidilmesi gereken yerlerden. Baristası ve servis elemanları çok ilgili ve özellikle de cheesecakeleri ile yerfistiği ezmesi brownieleri müthiş. Oldukça kaliteli yöresel kahveler de bulabileceğiniz bu 2 mekanı kesinlikle öneririm.

Bunun dışında İstanbul'da 3. nesil kahveci furyası son hızla devam ediyor, artık her mahallede bir kahveci açılıyor.

Karaköy'ün en top kahvecisi ise herhalde **Coffee Sapiens**. Bu ününü sadece çalışanlarının her gelen müşteriye kahvelerinin nasıl yapıldığını, nereden geldiğini hiç sıkılmadan anlatmaları dışında (mesela benimle uzun uzun aeropress, drip, syphon gibi yöntemler arasındaki farktan kahve çekirdeklerinin yapılarına ve yörelerine kadar bir sürü ilginç bilgi

paylaştılar) kahve çekirdeklerinin kalitelerine de borçlular. Yine aynı şekilde uğradığım diğer mekan ise Karaköy ile Galata arasında kalan **Mahalo Coffeeshop**. Bildiğimiz küçük kahveciler gibi değil burası, bünyesinde sürekli bir pasta ustası bile var. Her ne kadar tatlarına bakamamış olsam da balkabaklı cheesecaketen mürdüm erikli keke kadar çeşit çeşit tatlıları var. Son olarak **Mums**'ın tam karşısı **Paps** ise Karaköy'e yeni bir soluk getirmiş, Fransız geçidinde oldukça şık bir İtalyan. Küçük ve şirin bir yer, açık mutfak

var. Az çeşit ama oldukça lezzetli ve kendilerine özgü lezzetleri var. Üç çeşit makarna tadına da bakabilme şansı buldum ve gerçekten çok beğendim, hatta açlığın da biraz etkisi olsa gerek, bir tabağı iki dakikada bitirdim.

Mae Zae gibi inanılmaz mağazalar ve oldukça güzel birkaç galeri de bulabileceğiniz Galata-Karaköy bölgesinde daha keşfedecek çok yer var, fırsat buldukça hep gidilmeli bence.

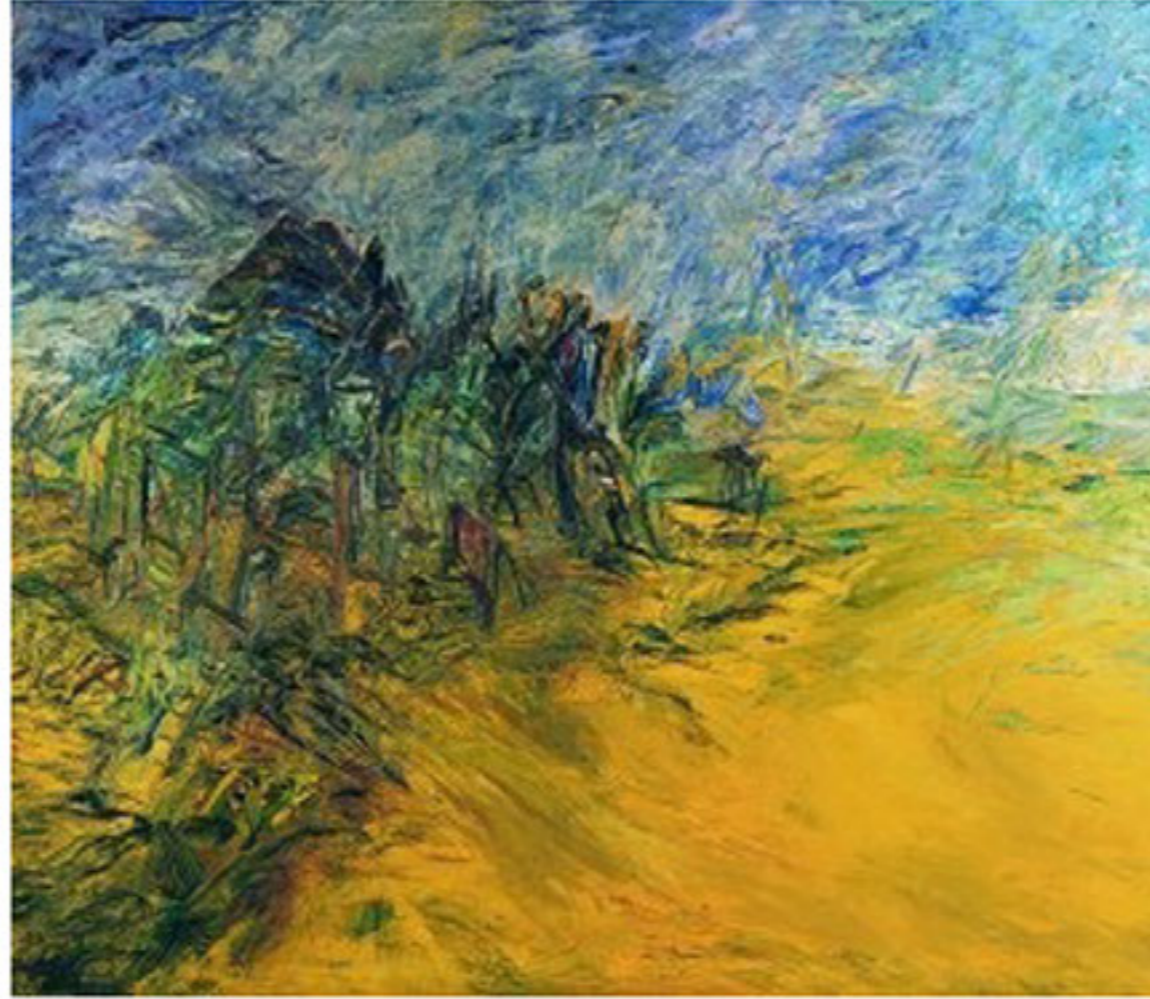
Sinan Onukar

LOCALIBERA.COM

Sanat için Sanat

Eminim hepimizin zaaf noktaları vardır. Kimisi konu müziğine gelince hassaslaşır, sahiplenir. Sevdiği albümün plak versiyonu çıksın, ilk o almak ister. Benim için de söz konusu olan yemek ve müzeyse, sahiplenirim bırakmam. Yemek ve gurme lezzetler başka yazıya kalsın bu yazıda size son zamanlarda gitme fırsatı bulduğum sergilerden bahsetmek istiyorum. Bir önceki yazımda Masumiyet Müzesi'nden bahsetme fırsatım olmuştu. İlk olarak eklemeliyim ki, kesinlikle ilk fırsatta kitabı okuyup bitirdikten sonra müzeyi tekrar gezeceğim. Müze listemde birinciliği bu madde alıyor. Şimdi gelelim bu sergilere...

Şubat ayının ortalarında İstanbul Modern'deki Şahin Kaygun sergisine gitme fırsatı buldum sonrasında da Şubat ayı sonlarına denk gelen ziyaretimde Mehmet Güteryüz sergisi. Şahin Kaygun, önemli bir Türk fotoğrafçı. Çektiği polaroidlerin üstüne katmanlar ekleyerek çoğu çalışmasını oluşturmuş. Diğerleri ise video veya normal fotoğraf olarak bulunabiliyor. "'Ben fotoğraf çekmiyorum, fotoğraf yapıyorum' diyen sanatçı için, ortaya çıkan her kare onun tasarladığı bir sahnedir. Önce zihninde kurguladığı kompozisyonu tasarlar, sonra fotoğrafı çeker; karanlık odada devam eden süreçte, rastlantılara yer yoktur. Kaygun, kazıyarak, renklendirerek, çizerek fotoğraftaki istemediği detayları siler, kendi istediklerini ekler." Benim bu sergide özellikle hoşuma giden polaroidler adeta polaroid gibi değil de gerçek hayatın pastel renkli yansımaları gibi. Duvarlara asılmış minik çerçevelerin bende uyandırdığı soyut hissi sevdim. Mehmet Güteryüz'e gelecek olursak, "Ressam ve Resim: Mehmet Güteryüz Retrospektifi" adlı sergisinde özellikle fırça darbelerinin ve renklerin temel alındığı resimler ve belki de sosyo-kültürel anlam taşıyan heykeller bulunuyordu. Yanlış hatırlamıyorsam gravür ve texture çalışmaları da sergileniyordu. Şahin Kaygun sergisi bitmiş olsa da Mehmet Güteryüz sergisi Haziran sonuna kadar İstanbul Modern'de ziyaretçilere açık.

Mehmet Güteryüz

şahinkaygun

Bir sonraki sergi yine İstanbul Modern'de bulunan "Magnum - Kontakt Baskılar" sergisi. "Magnum - Kontakt Baskılar sergisi, dünyanın en prestijli fotoğraf ajanslarından Magnum Photos'un geçtiğimiz yüzyıldan bu yana görsel kültürde iz bırakan fotoğraflarının yaratım süreçlerini kontakt baskılar üzerinden keşfe çıkıyor. Sergi, Magnum'un dünyaca tanınan üyelerinin birinci ağızdan hikayelerini de aktararak, fotoğrafçıların karar alma süreçlerini açık bir şekilde görme ve kavrama imkanı sağlıyor." Sergide özellikle hoşuma giden Robert Capa imzalı Normandiya çıkarması, Philip Jones Griffiths'in Vietnam Savaşı ve Thomas Hoepker yaptığı 9/11 eserleri oldu. Fotoğraflar önemli bir anı yakalamakla kalmamış ama aynı zamanda bunu baskı kalitesi ve renklerin yoğunluğuyla başka bir boyuta aktarmış. Analog fotoğrafların baskıya yansması eminim bütün ziyaretçilerin hoşuna gidecektir. Sergi Ağustos'a kadar açık.

İkinci durağımız Borusan Contemporary. Contemporary sanatı çok seven biri olarak şubat ayındaki ziyaretimde "Ortak Zemin: Su" ve "Uvertür" sergilerini çok zayıf buldum. Benim için iki sergideki eserler de gösterişsiz ve dikkat çekmeyen biçimde tasarlanmışlardı. Kullanmayı sevmediğim bir kelime olsa da bu sefer "sıkıcı" damgasını bastırmak zorundayım.

Manzarası müthiş olan bu müze artık beni iki seferdir sergileriyle hüsrana uğrattıyor. Öte yana koleksiyondaki eserler her zaman güzel. Ama bir müzeye daha önceden görmüş olduğum "permanent" eserleri görmek için kaç kere gidebilirim ki? Koleksiyondan favorilerim Ivn Navarro imzalı EXODO ve Jennifer Steinkamp yapımı "Mars'a Uçuş" videosu.

Exodo - Ivn Navarro

Son nokta olarak Pera Müzesi'nde Alberto Giacometti. Alberto Giacometti'yi daha önceden duymamıştım sonrasında araştırma yaptıktan sonra öğrendim ünlü bir heykeltıraş olduğunu. Sergide Paris göndermeli bir çok eser bulunmakta ve Paris aşığı olarak serginin bu özelliğine bayıldım. "Gençlik dönemi yapıtlarına ayrılan ilk bölümde, Alberto Giacometti'nin 1922-1935 arasında, Post-Kübist sanatçılar ve gerçeküstücü akımla ilişkisi, Paris'te yaptığı önemli bir heykel grubu, Paris'teki ilk yıllarını ve dönemin sanat sahnesinde oynadığı belirleyici rolü açığa vuruyor.

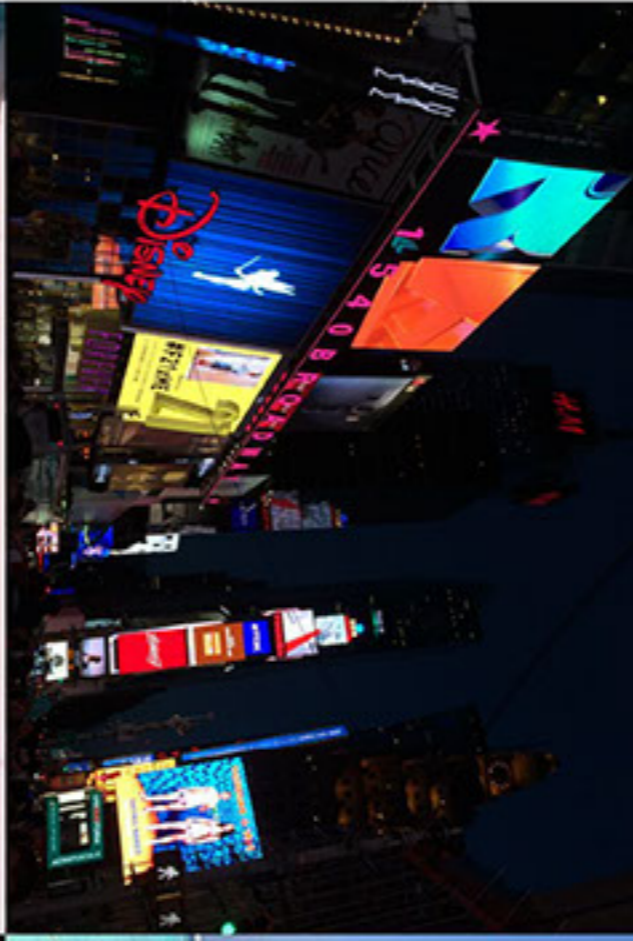
Alberto Giacometti

İkinci bölüm, büyük yapıtlarla birlikte çoğunluğu 1950-1960 yılları arasında gerçekleştirilmiş, sanatçının dünya algısını geliştirdiği ve gerçeği olduğu gibi değil de gördüğü gibi yansıttığı olgunluk dönemi yapıtlarını ele alıyor." İki parçalı bu sergide Giacometti'nin heykellerinden, gerçeküstülük hatta neredeyse empresyonizm imzası taşıyan tablolarını bulabilirsiniz. Ben hem heykellerini hem de tablolarını çok beğendim aynı zamanda sergide oldukça geniş bir seçkide eserler bulunuyor. Bu da daha kapsamlı yapıyor ve sanatçıyı daha çok tanımamızı sağlıyor. Giacometti, evrensel temaları yapıtlarını inceleyenlerin içine başarıyla işleyebilmiş bir sanatçı.

Sport en Fête 10 Yaşında... 2015...

Fotoğraflar: Serra ÖZSOY

**İstanbul Özel
Saint-Joseph Fransız Lisesi**
Dr. Esat Işık Cad. No: 66
34710 Kadıköy - İSTANBUL
T : +90 216 4145260
F : +90 216 3487169
www.sj.k12.tr